

MELISSA P.

Jurnalul erotic al unei adolescente de 16 ani

Scriu în camera mea cufundată în semiobscuritate și tapetată cu fotografiile lui Gustave Klimt și posterele cu Marlene Dietrich; aceasta mă privește languroasă și arogantă, în timp ce eu mâzgălesc foaia albă pe care se reflectează razele soarelui, abia strecurate printre deschizăturile obloanelor.

E cald; o căldură toridă, uscată. Aud sunetul televizorului deschis în cealaltă cameră și îmi ajunge la ureche vocea subțire a surorii mele, care intonează numele unui desen animat; afară, un greiere își strigă nepăsarea; în această casă, totul este calm și binevoitor. Pare că totul este închis și protejat de un clopot de sticlă foarte subțire, iar căldura îngreunează și mai mult mișcările; dar înăuntrul meu nu e liniște deloc. E ca și cum un șoricel mi-ar ronțai sufletul atât de imperceptibil, încât pare chiar plăcut. Nu mă simt rău, dar nici bine, ceea ce mă neliniștește este că nu mă simt. Dar știu să mă regăsesc: e suficient să-mi ridic privirea și s-o întâlnesc pe cea reflectată în oglindă, pentru a mă simți învăluită imediat de o liniște și fericire binevoitoare. Mă

admir în fața oglinzii și rămân extaziată în fața formelor ce mi se conturează pe rând: a mușchilor, a căror formă se modelează din ce în ce mai clară și mai sigură, a sânilor, care încep să mi se observe pe sub bluze și care se mișcă ușor la fiecare pas. Încă de când eram mică, mama, umblând cu inocență goală prin casă, m-am obișnuit să observ trupul feminin; din acest motiv, formele unei femei adulte nu sunt un mister pentru mine, dar, ca o pădure deasă, părul ascunde ochilor și tăinuiește Secretul. Plăcerea de a mă observa este atât de mare și de puternică, încât devine imediat o plăcere fizică, ce începe ca un gădilat și se termină cu o căldură și cu un tremur noi pentru mine, ce durează câteva minute. Apoi, apare sentimentul de jenă. Spre deosebire de Alessandra, nu am niciodată fantezii în timp ce mă ating; cu ceva timp în urmă, mi-a destăinuit că și ea se atinge și mi-a spus că, în acele momente, îi place să-și închipuie că este posedată cu forță și violență de un bărbat, fiind aproape gata să-și provoace o durere. Am fost uluită, pentru că mie îmi este suficient să mă uit în oglindă, ca să mă excit. M-a întrebat dacă și eu mă ating și i-am spus că nu. Nu vreau să distrug această lume vătuită care se izolează, pe care mi-am construit-o, care este a mea, ai cărei unici locuitori sunt trupul meu și oglinda; dacă i-aș fi răspuns sincer la întrebare, ar fi însemnat să o trădez.

Singurul lucru care mă face să mă simt într-adevăr bine este acea imagine pe care o contemp lu și pe care o iubesc; în rest totul este prefăcătorie. Prietenii mele, născute la întâmplare și menținute în mediocritate, sunt atât de puțin intense... Săruturile pe care le-am dăruit timidă vreunui băiat din școala mea au fost la fel de ipocrite, de-abia ne atingeam buzele, că simțeam un fel de repulsie și aș fi fugit departe când simțeam limba celuilalt strecurându-se stângace. Această casă e atât de falsă, atât de puțin asemănătoare cu starea sufletească pe care o am acum. Aș vrea ca, pe neașteptate, toate tablourile să se desprindă de pe pereți, ca prin ferestre să intre un aer rece și înghețat, ca urletele câinilor să înlocuiască țârâitul greierilor.

Vreau dragoste, jurnalule. Vreau să-mi simt inima deschizându-se și vreau să-mi văd stalactitele gheții făcându-se bucăți și scufundându-se în râul pasiunii și al frumuseții.

Se aude gălăgie pe stradă. Râsete ce umplu acest aer sufocant de vară. Îmi imaginez ochii celor de vârsta mea, înainte de a ieși din casă: mari, vii, nerăbdători să petreacă o seară distractivă. Vor petrece noaptea pe plajă, cântând acompaniați de o chitară, o pereche se va îndepărta spre un loc în care întunericul acoperă totul, iar cei doi își vor șopti la ureche vorbe nesfârșite. Măine, o altă pereche va înota în marea întunecată și încălzită de soarele dimineții, protector al unei vieți marine necunoscute.

Ei vor trăi știind cum să-și petreacă viața. Ok, de acord, și eu respir; din punct de vedere biologic sunt în regulă.. Dar îmi este frică. Mi-e frică să ies din casă și să întâlnesc priviri necunoscute. Știu, trăiesc într-un conflict etern cu mine însumi; sunt zile în care să mă aflu în mijlocul celorlalți mă ajută și simt o nevoie absolută să fiu alături. În alte zile, singurul lucru care mă poate satisface este să fiu complet singură. Atunci, îmi alung indiferenta pisica de pe pat, mă întind cu fața-n sus și mă gândesc... Poate pun un CD cu muzică, aproape întotdeauna clasică. Mă simt bine în complicitatea muzicii și nu am nevoie de nimic.

Dar aceasta gălăgie mă sfâșie, știu că în această noapte cineva va trăi mai intens decât mine. Iar eu voi rămâne în această cameră să ascult sunetul vieții până când somnul mă va îmbrățișa.

10 iulie 10:30

Știi la ce mă gândesc? Mă gândesc că poate a fost o idee proastă să încep acest jurnal... Știu cum sunt, mă cunosc. Poate câteva zile, voi uita cheia pe undeva sau chiar voi înceta din proprie voință să mai scriu, fiind prea geloasă pe gândurile mele. Sau poate (nu ar fi exclus) ca indiscreta de maică-mea să-și bage nasul în foi, și atunci mă simt prost și să nu mai povestesc.

Nu știu dacă-mi face bine să-mi deschid sufletul, dar cel puțin îmi distrage atenția Jurnalule.

Sunt fericită! Ieri am fost la o petrece cu Alessandra; era foarte înaltă și delicată pe tocuri, frumoasă ca întotdeauna și, ca de obicei, puțin grosolană în felul de a vorbi și în mișcări. Dar afectuoasă și dulce. La început nu am vrut să merg, poate puțin pentru ca petrecherile mă plictisesc și pentru că ieri căldura a fost atât de sufocantă, încât nu am putut să fac aproape nimic. Dar apoi ea m-a rugat s-o însoțesc și am plecat împreună cu ea. Cântând, am ajuns cu scuterul la periferie, la colinele pe care canicula verii le-a transformat din verzi și fertile în uscate și jalnice. Orașul Nicolosi se adunase de sărbătoare în piață, iar pe asfaltul calduț, datorită inserării, erau multe tarabe cu bomboane și fructe uscate.

Vilișoara se afla la capătul unei străduțe neluminate; odată ajunsă în fața gardului, ea a început să gesticuleze ca și cum ar fi vrut să salute pe cineva și a strigat tare:

— Daniele, Daniele!

El a venit cu pași lenți și a salutat-o. Părea un băiat frumos, chiar dacă întunericul nu te lăsa să observi prea mult. Alessandra ne-a prezentat, iar el mi-a strâns mâna ușor. A șoptit încet numele meu, iar eu am schițat un zâmbet la gândul că era timid; la un moment dat, am observat o sclipire evidentă în întuneric: erau dinții lui, de un alb de o strălucire uimitoare. Atunci, strângându-i mai tare mâna, am spus pe un ton cam ridicat: „Melissa”; poate că el nu mi-a observat dinții, nu atât de albi ca ai lui, dar poate mi-a văzut ochii luminându-se și strălucind. Odată intrați, mi-am dat seama, la lumină, că era și mai frumos; mă aflu în urma lui și îi vedeam mușchii spatelui mișcându-se la fiecare pas. Mă simțeam foarte mică, cu înălțimea mea de 1.60, și m-am simțit chiar urâtă în fața lui.

Când ne-am așezat pe fotoliile din sală, el stătea în fața mea sorbind încet din bere și privindu-mă în ochi; în acel moment m-am rușinat de coșurile de pe frunte și de pielea mea prea albă în comparație cu a lui. Nasul lui

drept și proporționat seamănă cu cel al unor statui grecești, iar venele mâinilor, ieșite în relief, îi dădeau o forță evidentă; ochii, mari și de un albastru închis, mă priveau orgolioși și aroganți. Mi-a pus multe întrebări, arătându-se însă indiferent în privința mea, fapt care, în loc să mă descurajeze, m-a făcut mai puternică.

Lui nu-i place să danseze și nici mie. Așadar, am rămas singuri, pe când ceilalți se înlănțuiau, beau și făceau glume.

Se lăsase o liniște pe care am vrut s-o fac să dispară.

— E frumoasă casa asta, nu-i așa? am spus pârând sigură pe mine.

El a dat doar din umeri, iar eu nu am vrut să fiu indiscreta, așa că am rămas tăcută.

Apoi, a venit momentul întrebărilor intime; când toți erau ocupați să danseze, el s-a apropiat și mai mult de fotoliul meu și a început să mă privească zâmbind. Eram surprinsă și încântată și mă așteptam la vreo mișcare din partea lui; eram singuri pe întuneric, iar acum ne aflam mai mult unul de celălalt. Apoi, a venit întrebarea:

— Ești virgină?

M-am înroșit, am simțit un nod în gât și multe ace împungându-mi capul.

Am răspuns cu un „da” timid, care m-a făcut imediat să-mi întorc privirea în altă parte, ca să nu mai suport acea jenă imensă. El și-a mușcat buzele ca să oprească un zâmbet și s-a limitat să tușească ușor, fără să mai spună nimic. Iar înăuntrul meu reproșurile erau puternice și violente: „Acum nu te va mai băga niciodată în seamă! Idioato!”; în fond, ce puteam să spun, acesta este adevărul: sunt virgină. Nu am mai fost niciodată atinsă de nimeni în afară de mine, și asta mă face să fiu mândră. Dar curiozitatea exista și e cu atât mai mare. Înainte de toate, curiozitatea de a cunoaște trupul gol al unui bărbat, deoarece nu mi s-a permis niciodată acest lucru; când se transmit la televizor scene cu personaje goale, tatăl meu ia telecomanda și schimbă imediat canalul. Iar când vara aceasta am rămas toată noaptea cu un băiat din Florența care era în vacanță aici, nu am

îndrăznit să pun mâna în același loc al lui în care el deja o pusese pe a sa. Apoi, ar fi dorința de a încerca o plăcere provocată de altcineva, în afară de mine, de a-i simți pielea lipită de a mea. Și, în ultimul rând, privilegiul de a fi prima dintre fetele de aceeași vârstă cu mine și pe care le cunosc să aibă un raport sexual. De ce mi s-a pus acea întrebare? Încă nu m-am gândit cum va fi prima dată și probabil nu mă voi gândi niciodată; vreau doar să trăiesc clipa și, dacă pot, să am o amintire frumoasă pentru totdeauna, care să mă însoțească în cele mai triste momente ale vieții mele. Mă gândesc că ar putea fi el, Daniele, pentru că am intuit câteva lucruri.

Ieri-seară, ne-am dat numerele de telefon, iar azi-noapte, în timp ce dormeam, mi-a trimis un mesaj pe care l-am citit dimineață: „M-am simțit foarte bine cu tine, ești foarte drăguță și vreau să te revăd. Vino mâine acasă la mine, vom face baie în piscină”.

Sunt foarte uimită și tulburată. Impactul cu ceea ce până acum câteva ore îmi era necunoscut a fost cam neașteptat, chiar dacă nu complet respingător. Casa lui de vacanță e foarte frumoasă, e înconjurată de o grădină verde și de miriade de flori vii colorate și proaspete. În piscina albastră, se reflectă strălucirea soarelui, apa ne invită să plonjăm, dar eu tocmai azi n-o puteam face din cauza menstruației. De sub salcia plângătoare, îi priveam pe ceilalți plonjând în apă și jucându-se, în timp ce eu stăteam la măsuta de bambus, ținând în mână un pahar cu ceai rece. El mă privea din când în când zâmbind, iar eu îi răspundeam încântată. Apoi, l-am văzut cățărându-se pe o scăriță și venind spre mine, cu picăturile de apă alunecând încet pe pieptul său lucios, în timp ce cu o mână își aranja părul ud, stropind peste tot în jur.

— Îmi pare rău că nu te poți distra, mi-a spus ușor ironic.

— Nu e nicio problemă, am răspuns. Voi face puțină plajă.

Fără să spună nimic, m-a luat de mână, în timp ce cu cealaltă mi-a luat paharul rece și l-a pus pe masă.

— Unde mergem? l-am întrebat râzând, dar cu puțină

teamă.

Nu mi-a răspuns și m-a condus la o ușă ce se afla la capătul a zece trepte, a dat la o parte preșul și a luat cheile; a băgat una în broască, privindu-mă cu ochii șireți și strălucitori.

— Unde mă duci? am întrebat cu aceeași teamă de dinainte, bine ascunsă.

Nici de data asta nu mi-a răspuns, a pufnit ușor în răs. A deschis ușa, a intrat trăgându-mă după el și a închis-o în spatele meu. În camera abia scăldată de razele de lumină filtrate de storuri și unde era foarte cald, m-a sprijinit de ușă și m-a sărutat cu pasiune, făcându-mă să-i gust dulceața de fragi a buzelor, ce aveau o culoare foarte asemănătoare cu a acestora. Se sprijinea cu mâinile de ușă, așa încât mușchii brațelor erau încordați, și puteam să-i simt puternici sub brațele mele, care îl mângâiau și îl străbăteau în același fel în care fiorii îmi străbăteau trupul. Apoi, mi-a luat fața în palme, s-a desprins de gura mea și m-a întrebat ușor:

— Vrei s-o facem?

Mușcându-mi buzele, am răspuns că nu, deoarece mii de temeri mă invadaseră pe neașteptate, abstracte și fără motiv. Mi-a strâns obrajii mai tare cu palmele și cu o forță pe care dorea s-o facă în zadar să pară mai blândă m-a împins tot mai în jos, arătându-mi brusc Necunoscutul. Acum, îl aveam în fața ochilor, mirosea a bărbat, iar fiecare vinișoară care îl străbătea exprima o putere atât de mare, încât mi s-a părut că era de datoria mea să am grijă de ele. A intrat cu aroganță între buzele mele care păstrau încă dulceața fragilor, îndepărtându-le gustul.

Apoi, pe neașteptate, am avut o altă surpriză, când am simțit în gură un lichid cald și acid, destul de abundent și dens. Tresărirea mea neașteptată la această nouă descoperire i-a provocat o durere ușoară, mi-a prins capul cu putere și m-a tras spre el. Îi simțeam respirația neliniștită, și, la un moment dat, am crezut că acea căldură a respirației sale ajunge la mine. Am înghițit lichidul acela, pentru că nu știam ce altceva să fac,

scoțând un sunet ușor din esofag, de care m-am rușinat. În timp ce eram încă în genunchi, i-am văzut mâinile coborând, am zâmbit, crezând că dorește să-mi ridice chipul, însă el și-a ridicat slipul și am auzit zgomotul elasticului lovindu-se de pielea sa transpirată. Atunci, m-am ridicat singură și l-am privit în ochi, căutând la el vreun cuvânt care să mă liniștească și care să mă facă fericită.

— Vrei ceva de băut? m-a întrebat.

Simțind încă în gură gustul acid al lichidului, i-am răspuns că vreau un pahar cu apă. A plecat și s-a întors în câteva secunde cu paharul în mână, în timp ce eu eram încă sprijinită de ușă, privind curioasă camera după ce el aprinsese lumina. Priveam perdelele de mătase și sculpturile, de deasupra canapelelor elegante erau diferite cărți și reviste. Un acvariu enorm își proiecta lumina strălucitoare în pereți. Auzeam zgomotele venite de la bucătărie, dar înăuntrul meu nu simțeam neliniște sau rușine, ci o bucurie ciudată. Rușinea m-a cuprins numai după aceea, în timp ce-mi întindea indiferent paharul. L-am întrebat:

— Chiar așa se face?

— Sigur, mi-a răspuns cu un zâmbet disprețuitor, ce lăsa să i se vadă dinții superbi.

Atunci, i-am zâmbit și l-am îmbrățișat, iar în timp ce-i simțeam mirosul cefei, i-am auzit mâinile prizând mânerul și deschizând ușa în spatele meu.

— Ne vedem mâine, a spus.

După un sărut ce mi s-a părut dulce, am coborât la ceilalți.

Alessandra m-a privind râzând, iar eu am schițat un surâs ce a dispărut imediat când mi-am aplecat capul; aveam lacrimi în ochi.

Jurnalule.

Sunt mai mult de două săptămâni de când mă întâlnesc cu Daniele și deja mă simt foarte legată de el. E adevărat că felul în care se poartă cu mine e oarecum aspru și niciodată nu-mi face vreun compliment și nu-mi

spune vreun cuvânt frumos; doar indiferență, insulte și râsete provocatoare. Și totuși, această atitudine mă îndârjește și mai mult. Sunt sigură că pasiunea dinăuntrul meu va reuși să-l facă în întregime al meu, iar el își va da seama în curând de acest lucru. În după-amiezile calde și monotone din această vară mă regăsesc gândindu-mă adesea la mirosul lui, la prospețimea buzelor sale dulci ca fragii, la mușchii fermi ce vibrează ca niște mari pești vii, Și, aproape de fiecare dată când mă mângâi, am orgasme minunate, intense și pline de fantezii. Simt o mare pasiune înăuntrul meu, o simt palpând sub piele, ca și cum ar vrea să iasă, eliberându-și toată puterea. Am o dorință nebună să fac dragoste, aș face-o chiar și acum și aș continua zile la rând, până când pasiunea se va elibera complet, devenind în sfârșit liberă. Știu dinainte că oricum nu mă voi sătura, voi aduna din nou în scurt timp tot ceea ce am risipit, pentru ca apoi s-o eliberez iarăși, într-un ciclu mereu la fel, mereu emoționant.

Mi-a spus că nu sunt în stare s-o fac, că nu sunt pasională. Mi-a spus-o cu obișnuitul său surâs disprețuitor, iar eu am plecat plângând, umilita de cuvintele lui. Eram în hamacul din grădina sa, cu capul lui așezat pe picioarele mele, mângâindu-i încet părul și privindu-i genele aplecate, de băiat de optsprezece ani. I-am trecut un deget peste buze și mi-am umezit puțin buricul degetelor, el s-a trezit și m-a fixat cu un aer întrebător.

— Vreau să fac dragoste, Daniele, am spus dintr-o suflare, cu obrazii arzând.

A râs cu poftă, atât de tare, încât și-a pierdut răsuflarea.

— Fugi de-aici, fetițo! Ce ai vrea să faci tu? Nu ești în stare nici să mi-o sugi!

L-am privit perplexă, umilită, voiam să intru sub pământul acelei grădini atât de bine îngrijite și să merg pe dedesubt, în timp ce picioarele lui ar fi continuat să mă calce întotdeauna. Am fugit, strigându-i cu furie „Rahatule!”, trântind cu violență poarta; am pornit

scuterul și am plecat cu inima distrusă și lovită de orgoliu.

Jurnalule, e atât de greu să te lași iubit? Credeam că nu este necesar să-i beau poțiunea pentru a-mi garanta afecțiunea sa, că era absolut necesar să mă ofer în întregime lui; iar acum, când eram pe punctul de a o face, acum, când îmi doresc asta, el mă ia în râs și mă alungă în felul acesta. Ce pot să fac? Nici nu se pune problema să-i declar dragostea mea. Pot încă să-i dovedesc faptul că sunt în stare să fac ceea ce el nu se așteaptă; sunt foarte încăpățânată și voi reuși.

Astăzi este ziua mea, împlinesc cincisprezece ani. Afară este frig, iar azi-dimineață a plouat foarte tare. Au venit la noi câteva rude cu care nu am fost foarte drăguță, iar părinții mei, jenați, m-au certat după ce au plecat.

Problema este că părinții mei văd doar ce vor ei să vadă. Când sunt voioasă, îmi împărtășesc bucuria, arătându-se prietenoși și înțelegători. Când sunt tristă stau departe de mine de parcă aș fi ciumată. Mama mea spune că parcă aș fi moartă, că ascult muzică funebră și că singura mea distracție este să mă închid în camera mea și să citesc (nu spune asta, dar îmi dau seama din privirea ei...). Tatăl meu nu știe mai nimic despre cum îmi petrec timpul, iar eu nu am niciun chef să-i povestesc.

Dragostea este ceea ce-mi lipsește; îmi doresc o mângâiere pe păr și o privire sinceră.

Chiar și la școală am avut o zi infernală: am luat o notă proastă pentru că nu am fost pregătită (nu am chef să învăț) și a trebuit să dau testul la latină. Mă gândesc la Daniele de dimineață până seara iar noaptea îmi invadează visele; nu pot să împărtășesc nimănui ceea ce simt pentru el, fiindcă știu că nu ar înțelege.

În timpul testului, sala era cufundată în tăcere și în întuneric, pentru că se luase curentul. L-am lăsat pe Hannibal să traverseze Alpii, iar pe găștele de pe Capitoliu să-l aștepte pregătite de luptă; mi-am întors privirea către fereastra cu sticlă întunecată și mi-am văzut imaginea opacă și neclară; un bărbat nu reprezintă nimic fără dragoste, jurnalule, nu reprezintă absolut nimic... (iar eu

nu sunt o femeie...).

25 ianuarie

Astăzi el împlinește nouăsprezece ani. Imediat ce m-am trezit, am luat celularul, iar sunetul tastelor a răsunat în cameră; i-am trimis un mesaj de felicitare, pentru care știu că nu-mi va mulțumi, poate chiar va râde citindu-l. Și nu se va putea abține să râdă când va citi ultimele cuvinte pe care i le-am scris „Te iubesc, asta e tot ce contează”.

A trecut mult timp de când am scris ultima dată și nu s-a schimbat aproape nimic; în aceste luni, am trăit de la o zi la alta și am purtat pe umerii mei nepotrivirea mea în confruntare cu lumea; văd în jurul meu doar mediocritate și îmi face rău până și ideea de a ieși din casă. Unde să merg? Cu cine?

Între timp, sentimentele mele pentru Daniele au devenit mai puternice, iar acum simt izbucnind dorința de a-l avea.

Nu ne-am mai văzut din dimineața în care am plecat plângând; abia ieri seară un telefon de la el a rupt monotonie care m-a însoțit în tot timpul acesta. Sper atât de mult că nu s-a schimbat, că totul la el a rămas la fel ca în acea dimineață când am făcut cunoștință cu Necunoscutul.

Auzindu-i vocea, m-am trezit dintr-un somn lung și greu. M-a întrebat ce mai făceam, ce mai făcusem în aceste luni, apoi, râzând, m-a întrebat dacă mi-au mai crescut țatele, iar eu i-am răspuns că da, chiar dacă nu tocmai asta e adevărul. După ce ne-am spus amabilitățile de final, i-am spus același lucru din acea dimineață, că vream s-o fac cu el. În aceste luni, dorința fusese sfâșietoare; m-am atins până la exasperare, provocându-mi mii de orgasme. Dorința pune stăpânire pe mine până și în timpul orelor de la școală, ore în care, fiind sigură că nu mă privește nimeni, îmi sprijineam Secretul de piciorul de fier al băncii, apăsându-i ușor corpul de el.

În mod ciudat, ieri nu a râs de mine; dimpotrivă, a rămas tăcut, în timp ce-i mărturiseam dorința mea și mi-

a spus că nu-i nimic neobișnuit, că era normal să am anumite dorințe. Mi-a spus:

— Uite, având în vedere că ne cunoaștem de ceva timp, te pot ajuta să-ți îndeplinești dorințele.

Am suspinat și am clătinat din cap:

— În opt luni, o fată se poate schimba și poate să înțeleagă anumite lucruri pe care nu le înțelegea înainte. Daniele, spune-mi mai degrabă că nu ai nicio pizdă la dispoziție...

După ce m-am gândit puțin, am izbucnit:

— Și, pe neașteptate și într-un final, ți-ai adus aminte de mine.

— Ești complet nebună! Am să-nchid, nu e cazul să vorbesc cu una ca tine!

De teamă să nu mi se închidă încă o dată ușa în față, am cedat și am exclamat un „Nu” implorator și apoi i-am spus:

— Bine, bine. Scuză-mă.

— Văd că ți-ai mai revenit... Am să-ți fac o propunere, mi-a spus.

Curioasă în privința a ceea ce avea să-mi spună, l-am incitat într-o manieră copilărească să-mi vorbească și mi-a spus că ar fi făcut-o cu mine dacă nu s-ar fi înfiripat nimic între noi decât o simplă relație bazată pe sex, căutându-ne doar atunci când am fi simțit nevoia s-o facem. M-am gândit că, o dată cu trecerea timpului, chiar și o relație bazată pe sex s-ar fi transformat într-una de iubire și de afecțiune; chiar dacă sentimentul nu apare la început, va apărea o dată cu obișnuința. M-am conformat dorinței lui de a-mi satisface capriciile: voi fi mica lui amantă la termen, iar, când se va plictisi, se va descotorosi de mine fără probleme. În felul acesta, prima mea experiență ar părea un acord în adevăratul sens al cuvântului, între o ființă prea vicleană și una prea curioasă și plină de dorințe, care a acceptat pactul cu capul aplecat și cu o inimă ce stătea să-i explodeze; un acord lipsit poate de un document scris, care să-l pecetluiască și să-l ateste.

Sper totuși că voi reuși, deoarece vreau să păstrez

amintirea înăuntrul meu pentru totdeauna și vreau ca ea să fie frumoasă, plină de lumină, poetică.

Îmi simt trupul distrus și greoi, incredibil de greoi. E ca și cum ceva foarte mare mi-ar fi căzut pe spate și m-ar fi strivit. Nu mă refer la durerea fizică, ci la un alt fel de durere pe care o simt înăuntru. Nu simt durere fizică nici când am stat deasupra lui...

Azi-dimineață, mi-am luat scuterul din garaj și m-am dus la el acasă, în centru. Era devreme, jumătate din oraș încă mai dormea, iar străzile erau aproape pustii; din când în când, vreun șofer de camion claxona zgomotos și îmi făcea un compliment, iar eu schițam un zâmbet, la gândul că și ceilalți îmi puteau observa bucuria care mă făcea mai frumoasă și mai luminoasă.

După ce am ajuns lângă casa lui, m-am uitat la ceas și mi-am dat seama că sosisem foarte devreme, ca de fiecare dată. Așadar, m-am așezat pe scuter, mi-am deschis rucsacul și am scos manualul de limba greacă, intenționând să mai trec o dată peste lecția pe care ar fi trebuit s-o repet în clasă în aceeași dimineață (dacă ar ști profii mei că am chiulit de la școală ca să mă culc cu un băiat!...). Totuși, eram nerăbdătoare și răsfoiam cartea fără a citi vreun cuvânt; îmi simțeam inima bătând cu putere și sângele curgând repede prin vene, pe sub piele. Am pus cartea la loc și m-am privit în oglinda de la scuter. M-am gândit că ochelarii mei cu picățele roz îi vor plăcea și că ponchoul meu negru de pe umeri îl va încânta nespus; am zâmbit mușcându-mi buzele și m-am simțit mândră de mine. Mai erau doar cinci minute până la ora nouă, nu ar fi fost o dramă dacă aș fi sunat mai devreme. Imediat ce am sunat la interfon, l-am zărit gol în spatele ferestrei, a dat la o parte oblonul și mi-a spus, cu o expresie și un ton dur și ironic:

— Mai sunt cinci minute, așteaptă acolo, te chem eu la nouă fix.

În acel moment, am râs prosteste, dar acum, când mă gândesc, cred că acela a fost un mesaj prin care vroia să mă facă să înțeleg cine era cel care hotăra regulile și cine trebuia să le respecte.

A ieșit pe balcon și a spus:

— Poți intra.

Pe scări, am simțit un miros de urină de pisica și de flori lăsate să se ofilească; am auzit o ușă deschizându-se și am urcat treptele câte două, pentru că nu vroiam ca nimic să fie lăsat în întârziere. Lăsase ușa deschisă și am intrat strigându-l încet; am auzit zgomote în bucătărie și m-am îndreptat într-acolo, dar el m-a întâmpinat oprindu-mă cu un sărut pe buze, grăbit, dar plăcut, care m-a făcut să-mi aduc aminte de gustul lui de fragi.

— Mergi acolo, mă întorc imediat, a spus indicându-mi prima cameră pe dreapta.

Am intrat în camera lui dezordonată; era evident că și ea se trezise de puțin timp, o dată cu el. Pe perete erau prinse plăcuțe de înmatriculare ale unor mașini americane, postere cu benzi desenate și diverse fotografii din călătoriile sale. Pe noptieră era o fotografie de când era copil; am atins-o încet cu un deget, dar el, venind pe la spate, a aplecat rama, spunându-mi că nu trebuia s-o privesc.

M-a prins de umeri și m-a întors către el, m-a privit atent și mi-a spus:

— Ce dracu e chestia asta de pe tine?

— Du-te-n mă-ta, Daniele, i-am răspuns, rănită încă o dată.

A sunat telefonul, iar el a ieșit din cameră ca să răspundă; nu auzeam bine ce spunea, doar șoapte și râsete înfundate. La un moment dat, am auzit:

— Așteaptă. Mă duc s-o văd și apoi îți spun.

Atunci a băgat capul pe ușă și m-a privit, s-a întors la telefon și a spus:

— Stă în picioare lângă pat cu mâinile în buzunar. O fut imediat și după aia îți spun. Pa.

S-a întors zâmbind și i-am răspuns cu un surâs nervos.

Fără să spună vreun cuvânt, a tras oblonul și a închis ușa camerei cu cheia; m-a privit un moment și și-a dat jos pantalonii, rămânând în chiloți.

— Ei? De ce mai ești îmbrăcată? Dezbracă-te! a spus

strâmbându-se.

În timp ce mă dezbrăcam, râdea; când am rămas complet goală, el a înclinat puțin capul și a spus:

— Ei... nu arăți rău deloc. Am încheiat un pact cu o pizdă frumoasă.

De data aceea, nu am mai zâmbit; eram nervoasă, îmi priveam brațele albe și candid, ce străluceau în razele de lumina abia filtrate de fereastră. A început să mă sărute pe gât și a coborât încet în jos, pe sâni, apoi pe Secret, unde fluviul Lete începuse deja să curgă.

— De ce nu te epilezi acolo? a șoptit el.

— Nu, am spus cu aceeași voce joasă, îmi place mai mult așa.

Aplecându-mi capul, puteam să observ că se excitase; atunci, l-am întrebat dacă nu vrea să înceapă.

— Cum ți-ar plăcea să o faci? a întrebat imediat.

— Nu știu, spune-mi tu... nu am mai făcut-o niciodată, am răspuns puțin rușinată.

M-am întins pe patul desfăcut și cu așternuturile reci; Daniele s-a așezat deasupra mea, m-a privit fix în ochi și mi-a spus:

— Vino deasupra.

— Nu o să doară dacă stau deasupra? am întrebat pe un ton aproape dojenitor.

— Nu contează, a exclamat pe un ton fără să mă privească.

M-am cățarat deasupra lui și am lăsat lancea lui să țintească centrul trupului meu. Am simțit puțină durere, dar nu într-atât încât să sufăr. Când l-am avut înăuntru, nu am simțit acea tulburare la care mă așteptam, ba dimpotrivă. Sexul lui îmi provoca doar arsură și o senzație neplăcută, dar a trebuit să rămân astfel pătrunsă de el.

Buzele mele înțepenite într-un surâs nu au scos niciun geamăt. Dacă i-aș fi făcut cunoscută durerea, ar fi însemnat să-mi exprim sentimentele pe care el nu vrea să le cunoască. Vrea să se folosească de trupul meu, nu vrea să-i cunoască lumina.

— Hai, micuțo, n-am să-ți fac rău, a spus.

— Nu, stai liniștit, nu mi-e teamă. Dar n-ai putea să vii tu deasupra? l-am întrebat zâmbind ușor.

A acceptat cu un suspin și a venit deasupra mea.

— Simți ceva? m-a întrebat în timp ce continua să se miște încet.

— Nu, am răspuns crezând că se referă la durere.

— Cum nu? O fi din cauza prezervativului?

— Nu știu, am continuat, nu simt nicio durere.

M-a privit disprețuitor și mi-a spus:

— Mincinoaso, tu nu mai ești virgină!

Nu i-am răspuns imediat și l-am privit uimită:

— Cum să nu fiu? Scuză-mă, ce înseamnă asta?

— Cu cine ai făcut-o. Hm? m-a întrebat în timp ce se ridica în grabă din pat și își strângea hainele împrăștiate de pe jos.

— Cu nimeni, îți jur! am spus tare.

— Am terminat pentru astăzi.

Jurnalule, e inutil să povestesc ce a urmat. Am plecat fără ca măcar să am curajul să plâng sau să țip; doar cu o tristețe infinită ce îmi străpungea inima și mi-o devorase încet-încet.

6 martie 2001

Astăzi la prânz, mama m-a privit cu ochi curioși și m-a întrebat pe un ton autoritar la ce mă tot gândeam în acele zile.

— La școală, am răspuns suspinând, am foarte multe teme de făcut.

Tatăl meu continua să înfășoare spaghete pe furculiță, ridicând privirea ca să poată vedea mai bine la televizor ultimele știri din politica italiană. M-am șters pe buze cu șervețelul pe care l-am murdărit cu sos; am plecat repede din bucătărie, în timp ce mama continua să-mi reproșeze că nu am respect pentru nimic și pentru nimeni, că ea, când era la vârsta mea, era responsabilă și curăța șervețelele, nu le murdărea.

— Da, da! țipam din cealaltă cameră.

Am desfăcut patul și m-am băgat sub pătură, udând cearșaful cu lacrimi.

Mirosul balsamului de rufe se amesteca cu senzația enervantă a nasului care-mi curgea; l-am șters cu mâna și mi-am șters lacrimile. Am privit portretul agățat pe perete, pe care mi l-a făcut un pictor brazilian în Taormina cu ceva timp în urmă; mă oprise din mers și mi-a spus:

— Ai un chip atât de frumos, lasă-mă să-l desenez. E gratis.

Și, în timp ce trasa linii cu creionul pe foaie, ochii săi străluceau și zâmbeau, iar buzele îi rămâneau, în schimb, închise.

— De ce credeți că am un chip frumos? l-am întrebat în timp ce pozam.

— Pentru că exprimă frumusețe, candoare, inocență și spiritualitate, a răspuns făcând gesturi largi cu mâinile.

Stând sub pătură, m-am gândit la cuvintele pictorului și apoi de dimineața trecută, când am pierdut ceea ce tânărul brazilian găsisese la mine, ceva atât de rar. L-am pierdut prin niște așternuturi foarte reci și în brațele cuiva care mi-a devorat sufletul, care acum nu mai freamătă. E mort. Eu am un suflet, jurnalule, chiar dacă el nu-și dă seama, chiar dacă nimeni nu-și dă seama, chiar dacă nimeni nu o va face vreodată. Și, înainte de a mi-l deschide, îmi voi dărui trupul oricărui bărbat din două motive: degustându-mă, va simți, poate, gustul furiei și amărăciunii mele, din acest motiv, îmi va arăta puțină duioșie; apoi, poate se va îndrăgosti de pasiunea mea, până când nu va mai putea trăi fără ea. Doar după aceea mă voi dărui în întregime, fără să ezit, fără constrângeri, pentru ca nimic din ceea ce mi-am dorit dintotdeauna să nu se piardă. Îți jur că îl voi ține strâns în brațe și îl voi face să crească precum o floare rară și delicată, având grijă ca nicio suflare de vânt să nu-l distrugă pe neașteptate.

Zilele sunt mai frumoase; anul acesta, primăvara a explodat fără jumătăți de măsură. Într-o zi, când m-am trezit, am găsit florile desfăcute, iar aerul era mai cald, în timp ce marea reflecta cerul, schimbându-se într-un

albastru intens. Ca în fiecare dimineață, iau scuterul ca să merg la școală; frigul e încă înțepător, dar soarele de pe cer promite că temperatura va crește mai târziu. Din mare țâșnesc Stâncile pe care Polifem¹ le-a aruncat către Nimeni după ce aceasta l-a orbit. Sunt înfipite pe fundul mării, stau acolo cine știe de când; nici războaiele, nici cutremurele și nici chiar violentele erupții ale Etnei nu au reușit să le scufunde. Se ridică impunător deasupra apei, iar eu mă gândesc la câtă mediocritate și câtă nimicnicie poate exista pe lume. Noi vorbim, ne mișcăm, mâncăm, îndeplinim toate activitățile unei ființe umane, dar, spre deosebire de Stânci, nu rămânem nici în același loc nici aceiași. Ne descompunem, jurnalule; războaiele ne omoară, cutremurele ne epuizează, lava ne înghite, iar dragostea ne trădează. Și nici măcar nu suntem nemuritori; dar poate că acesta e un lucru bun, nu?

Ieri, stâncile lui Polifem au rămas să ne privească, în timp ce el se mișca agitat deasupra trupului meu, nebăgând de seamă fiorii de frig care mă străbăteau și privirea mea ținută în altă parte, către imaginea lunii oglindită în apă. Totul s-a întâmplat în liniște, ca întotdeauna, la fel ca de fiecare dată. Își afunda fața între umerii mei, iar eu îi simțeam respirația pe gât, care nu mai era caldă, ci rece. Saliva lui îmi umezea fiecare centimetru de piele, de parcă un melc încet și leneș și-ar fi lăsat dâra vâscoasă pe ea. Iar pielea lui nu-mi amintea acea piele aurie și asudată, așa cum era când o sărutasem într-o dimineață de vară; buzele lui nu mai aveau dulceața fragilor, nu mai aveau niciun gust. În momentul în care mi-a oferit poțiunea lui secretă, a scos același geamăt de plăcere, care semăna mai mult cu un horcăit. S-a desprins de trupul meu și s-a întins pe pânza de lângă mine, suspinând, ca și cum s-ar fi eliberat de o greutate prea mare. Stând sprijinită pe o parte, i-am

¹ În mitologia greacă, ciclopul Polifem era fiul lui Poseidon și al Toosei. În timp ce Polifem bea pocal după pocal vinul pe care i-l da Odiseu (Ulise), îl întreabă pe acesta cum îl cheamă, la care Odiseu, îi răspunde „Nimeni”. Apoi, când ciclopul adoarme beat, ea îl orbește și folosindu-se de un vicleșug, reușește să iasă din peșteră alături de tovarășii săi de fugă cu corăbiile sale pe mare. Polifem arunca după el cu stânci, rugându-l pe tatăl său, Poseidon, să-i facă o călătorie cât mai dificilă, indefinibilă să capete o lumină mai mare.

privit arcuirea spatelui pe care i-am admirat-o; am schițat un gest ușor de apropiere cu mâna, dar mi-am retras-o imediat, pentru că mi-e frică de reacția sa. Am continuat mult timp să privesc către el și către Stânci, cu un ochi către el și celălalt către ele; apoi, mutându-mi privirea, mi-am dat seama de prezența lunii dintre imaginea lui și a stâncilor; am privit-o uimită, închizându-mi ochii pe jumătate, pentru ca acea rotunjime și **culoare...**] M-am întors brusc, ca și cum aș fi înțeles pe neașteptate un lucru, un mister care înainte era nedescifrat:

— Nu te iubesc, am murmurat încet, ca pentru mine.

Nici măcar nu avusesem timp să mă gândesc. S-a întors încet, a deschis ochii și m-a întrebat:

— Ce dracu ai spus?

L-am privit puțin cu chipul nemișcat, imobil și am spus pe un ton mai ridicat:

— Nu te iubesc.

Și-a încruntat fruntea, sprâncenele i s-au apropiat și a exclamat tare:

— Cine dracu ți-a cerut asta vreodată?!

Am rămas tăcuți, iar el s-a întors din nou cu spatele; am auzit în depărtare închizându-se portiera unei mașini și apoi râsetele unui cuplu. Daniele s-a întors spre ei și a spus enervat:

— Ce dracu mai vor și ăștia... de ce nu se fut în altă parte, să mă lase să mă odihnesc liniștit?

— Or fi avut și ei dreptul să se fută unde vor, nu? am spus privindu-mi strălucirea lacului transparent de pe unghii.

— Ascultă, dulceată... Nu-i nevoie să-mi spui tu ce trebuie sau nu să facă alții. Eu hotărâsc, numai eu; chiar și în privința ta am decis eu și voi decide întotdeauna.

M-am întors plictisită în timp ce vorbea, întinzându-mă pe pânza umedă; m-a zgâlțâit furios de umeri, scoțând sunete indescifrabile, cu dinții încleștați. Nu m-am mișcat, fiecare mușchi al trupului meu era încordat.

— Nu poți să mă tratezi așa! a urlat. Tu nu mă poți respinge... Când vorbesc, trebuie să ascuți și să nu-ți permiți să-mi întorci spatele, ai înțeles?

Atunci m-am întors brusc și l-am prins de încheieturi, care, în mâinile mele, păreau fără vlagă. Mi-a fost milă de el, mi-am simțit inima strângându-mi-se.

— Te-aș asculta ore întregi, dacă măcar mi-ai vorbi, dacă măcar mi-ai permite, am spus încet.

I-am văzut și i-am simțit corpul cum se relaxa; și-a închis ochii și i-a lăsat în jos.

A izbucnit în lacrimi, acoperindu-și fața cu mâinile de rușine; apoi, s-a ghemuit din nou pe pânză și, așa, cu picioarele îndoite, semăna mai degrabă cu un copil lipsit de apărare și inocent.

L-am sărutat pe obraz, am împăturit tăcută cu grijă pânză, mi-am adunat toate lucrurile și m-am îndreptat încet spre acel cuplu. Erau îmbrățișați, unul simțea mirosul celuilalt adulmecându-i gâtul; m-am oprit puțin să-i privesc, iar printre zgomotele ușoare ale varurilor am auzit un „te iubesc” murmurat. M-au condus acasă, le-am mulțumit și mi-am cerut scuze că i-am întrerupt, iar ei m-au liniștit, spunându-mi că erau fericiți că m-au putut ajuta.

Acum, jurnalule, când îți scriu, mă simt vinovată. L-am lăsat pe plaja umedă vărsând lacrimi amare și jalnice, am plecat ca o lașă, lăsându-l să sufere. Dar am făcut-o pentru el și chiar pentru mine.

Deseori, m-a lăsat plângând și, în loc să mă strângă la piept, m-a îndepărtat, luându-mă în râs; acum, nu va fi o dramă pentru el să rămână singur. Și nici pentru mine.

30 aprilie

Sunt fericită, fericită, fericită! Nu s-a întâmplat nimic care să mă facă să mă simt așa; și totuși sunt. Nu mă sună nimeni, nu mă caută nimeni; și totuși bucuria tâșnește prin toți porii; sunt incredibil de fericită. Am alungat toate neliniștile, nu mai sunt nerăbdătoare să-i aștept telefonul, nu mai simt acea teamă de a-l simți mișcându-se deasupra mea fără să-i pese de trupul meu și de mine. Nu mai trebuie s-o mint pe mama ca atunci când, întorcându-mă din cine știe ce loc, mă întreba unde

fusesem, și eu îi răspundeam cu vreo nerozie: să bea o bere în centru, la cinema sau la teatru. Și, înainte să adorm, îmi imaginam ce aș fi făcut dacă într-adevăr aș fi fost într-unul dintre acele locuri. M-aș fi distrat cu siguranță, aș fi cunoscut alte persoane, aș fi avut o viață care nu însemna doar școală, casă și sex cu Daniele. Iar acum îmi doresc această altă viață; nu contează pentru cât timp se va întâmpla, dar îmi doresc pe cineva care să fie interesat de Melissa. Poate că singurătatea mă distruge, dar nu mi-e teamă. Eu sunt cea mai bună prietenă a mea, nu m-aș putea trăda niciodată, nu m-aș putea abandona. Poate doar să-mi fac rău. Și nu pentru că mi-ar plăcea asta, ci ca să mă pedepsesc într-un fel. Dar cum aș putea să mă iubesc și să mă pedepsesc în același timp? E o contradicție, jurnalule, știu asta. Dar dragostea și ura nu au fost niciodată atât de aproape, atât de complice, atât de mult cufundate înăuntrul meu.

7 iulie 2001 12:38 noaptea

Azi l-am revăzut; a abuzat încă o dată de sentimentele mele și sper că pentru ultima dată. Totul a început ca întotdeauna și s-a terminat în același fel. Sunt o proastă, jurnalule, nu ar fi trebuit să îi mai permit să se apropie de mine.

5 august 2001

S-a terminat definitiv. Și mă bucur să spun că nu mă simt sfârșită, ci, dimpotrivă, că reîncep să trăiesc.

11 septembrie 2001 15:25

Poate că Daniele se uita la aceleași imagini la televizor pe care le văd și eu.

28 septembrie 2001 9:10

Școala a început de puțin timp și deja în aer plutește

mirosul grevelor, al manifestațiilor și al adunărilor care au mereu aceleași argumente; îmi imaginez deja fețele înroșite ale celor care se confruntă cu manifestații. În câteva ore, va începe prima ședință din acest an, care va avea ca subiect globalizarea; în clipa aceasta, sunt în sală, în timpul unei ore de suplinire; în spatele meu se află câteva colege, care vorbesc despre oaspetele ce va ține reuniunea în această dimineață. Sper că va fi un tip frumos, cu un chip angelic și o inteligență ascuțită; râd zgomotos când una dintre ele spune că inteligența ascuțită o interesează prea puțin, chipul angelic fiind ceea ce contează. Cele care vorbesc sunt aceleași fete care, cu câteva luni în urmă, m-au bârfit, spunând că mi-o trăsese cu unul care nu era prietenul meu; avusesem încredere într-una dintre ele, îi povestisem totul despre Daniele, iar ea mă îmbrățișase, evident, spunându-mi ipocrit că îi pare rău.

— De ce să dai peste unul dintr-ăsta? a întrebat-o pe altă colegă.

— Nu, l-aș viola, a răspuns cealaltă râzând.

— Dar tu, Melissa, ce i-ai face? m-a întrebat.

M-am întors și le-am spus că nu-l cunosc și că nu am chef să-i fac nimic. Acum le aud râzând, iar râsetele lor se amestecă cu sunetul metalic și strident al clopoțelului care anunță sfârșitul orei.

16:35

De pe platforma instalată pentru reuniune am luat în discuție eliminarea taxelor vamale sau incendierea restaurantelor McDonald's, deși nu fuseseră alese ca teme pentru dezbateri. La o masă lungă, mă aflu în centru, iar de o parte și de cealaltă se aflau oaspeții din facțiunile adverse. Băiatul cu chip angelic era așezat lângă mine, cu un pix în gură, pe care-l rodea fără jenă. În timp ce susținătorul convins al politicii de dreapta se confrunta cu cel îndârjit al politicii de stânga, eu priveam la pixul albastru dintre dinții lui.

— Scrie numele meu pe foaia de prezență, a spus la un moment dat cu fața îndreptată spre foaia de

însemnări.

— Cum te numești? am întrebat pe un ton discret.

— Roberto, a spus, privindu-mă de data aceasta, surprins că nu i-l știam deja.

S-a ridicat să vorbească; discursul său era incisiv și captivant. Îl priveam în timp ce se mișca dezinvolt, ținând în mână microfonul și pixul; ascultătorii erau foarte atenți și zâmbeau la cuvintele lui ironice, care știau să lovească acolo unde trebuia. E un student la drept, mă gândeam, e normal să aibă anumite abilități oratorice; observam din când în când că se întorcea să mă privească, iar eu, puțin malițioasă și total naturală, mi-am descheiat cămașa, descoperindu-mi gâtul, până în locul în care mi se împreunează sânii albi. Poate că și-a dat seama de gestul meu, a început într-adevăr să se întoarcă mai des, uitându-se la mine cu un aer stânjenit și curios; cel puțin, așa mi s-a părut. După ce a terminat discursul, s-a așezat, și-a băgat din nou pixul în gură, nefiind atent la aplauzele care îi erau adresate. Apoi, s-a întors către mine; între timp, începusem să fac procesul-verbal, iar el mi-a spus:

— Nu-mi amintesc numele tău.

Aveam chef să mă joc.

— Încă nu ți l-am spus, am răspuns.

Și-a ridicat ușor capul și a zis:

— Da!

L-am văzut reluându-și notițele, în timp ce eu zâmbeam mulțumită că el aștepta să-i spun numele.

— Și nu vrei să mi-l spui? a întrebat privindu-mi cu atenție chipul.

Am zâmbit inocentă.

— Mellisa.

— Mmm... ai nume de albină. Ți place mierea?

— E prea dulce, prefer gusturile mai tari.

Și-a scuturat capul, a zâmbit și am continuat să scriem fiecare pe foaia lui. După puțin timp, s-a ridicat să fumeze o țigară și îl vedeam râzând și gesticulând vioi cu un alt băiat, și acesta foarte atrăgător, iar din când în când mă privea și zâmbea, ducând la gură țigara fumată

pe jumătate. Din depărtare, părea mai slab și mai înalt, iar părul părea moale și parfumat, buclele mici de culoarea bronzului îi cădeau ușor pe chip. Stătea sprijinit de stâlpul de curent, lăsându-și toată greutatea pe un șold, ce părea să-l tragă în sus cu mâna pe care o ținea în buzunarul pantalonilor; o cămașă cu pătrățele verzi îi ieșea în afară neglijent, iar ochelarii rotunzi îi completau aspectul de intelectual. Pe prietenul lui îl văzusem de câteva ori distribuind manifeste în afara școlii; are mereu o țigară toscană în gură, indiferent dacă este aprinsă sau stinsă.

La un moment dat, după ce reuniunea s-a terminat, iar eu strângeam foile împrăștiate pe masă și pe care ar fi trebuit să le atașez procesului-verbal, a venit Roberto, care mi-a strâns mâna și m-a salutat cu un zâmbet larg.

— La revedere, colega!

Am început să râd și i-am spus că îmi place să fiu numită colega; e distractiv.

— Hai! Hai! Ce tot flecărești acolo? Nu vezi că reuniunea s-a terminat? a spus vicepreședintele bătând din mâini.

Astăzi sunt bucuroasă că am făcut această cunoștință frumoasă și sper să nu se termine aici. Știi, jurnalule, eu sunt foarte perseverentă când vreau să obțin ceva. Acum, vreau numărul lui de telefon și sunt sigură că voi reuși să-l obțin. După ce voi avea numărul, voi dori ceea ce tu știi deja, adică să-i ocup gândurile. Dar, înainte de asta, știi ce trebuie să-i ofer...

14 octombrie 2001 17:30

Ca de obicei, am ajuns mult mai devreme, timpul era la fel ca în urmă cu patru zile, de o monotonie incredibilă.

Dinspre cantină venea miros de usturoi, iar din locul în care eram puteam auzi bucătăresele făcând zgomot cu oalele și bârfind vreo colegă. Trecea câte un student care-mi făcea cu ochiul, iar eu mă prefăceam că nu văd. Eram mai atentă la bucătărese și la discuțiile lor decât la propriile gânduri; eram liniștită, în niciun caz nervoasă. M-am lăsat târâtă în lumea exterioară fără să-mi acord

prea multă atenție.

El a venit cu mașina lui galbenă, exagerat de înfofolit, cu un fular enorm, ce-i acoperea chipul pe jumătate și care îi lăsa să se vadă doar ochelarii.

— Ca să nu fiu recunoscut, știi tu... prietena mea... Vom merge pe străzi lăturalnice, vom ocoli puțin, dar măcar nu vom risca, a spus imediat ce am urcat în mașină.

Auzeam ploaia bătând mai puternic în geamul mașinii, de parcă voia să-l spargă. Locul în care ne îndreptam era casa lui de vacanță de pe coasta muntelui Etna, în afara orașului. Ramurile uscate și maronii ale copacilor sfâșiau cerul întunecat, prefigurând mici fisuri; stolurile de păsări zburau cu greu în ploaia deasă, nerăbdătoare să ajungă în locuri mai calde. Și eu aș fi vrut să-mi iau zborul, ca să ajung într-un loc mai cald. Nu eram neliniștită; era ca și cum aș fi plecat fără emoții (ba dimpotrivă) de acasă ca să o iau de la capăt cu un loc de muncă. O muncă necesară și obositoare.

— Deschide torpedoul, ar trebui să fie niște CD-uri.

Am luat două și am ales Carlos Santana. Am vorbit despre școală, despre universitate, și, apoi, despre noi.

— Nu vreau să mă judeci greșit, am spus.

— Glumești? Ar fi ca și cum m-aș judeca greșit pe mine... În sfârșit facem amândoi același lucru, în același fel. Dimpotrivă, pentru mine este și mai dezonorant, din moment ce sunt logodit. Dar vezi, ea...

— Nu-ți dă... l-am întrerupt zâmbind.

— Exact, a spus cu un surâs pe buze.

A luat-o pe o străduță accidentată și apoi s-a oprit în fața unei porți verzi. A coborât din mașină și a deschis poarta; a urcat din nou și am observat chipul lui Che Guevara imprimat pe tricoul complet ud.

— Rahat! a exclamat. E încă toamnă și e deja o vreme ordinară.

Apoi s-a întors și m-a întrebat:

— Dar tu ești puțin emoționată?

Mi-am strâns buzele încordându-mi bărbia și am dat din cap, după puțin timp i-am spus:

— Nu, deloc.

Ca să ajung la poartă, mi-am acoperit capul cu geanta și, alergând prin ploaie, am râs mult, ca proștii. Casa era toată întunecată; după ce am intrat, am simțit un frig de gheață. Mă mișcam cu greu prin beznă; el cu siguranță era obișnuit, cunoștea toate colțurile și, din acest motiv, mergea cu o anumită dezinvoltură. Am rămas nemișcată într-un loc ce părea luminat și am văzut o canapea pe care mi-am pus geanta.

Roberto a venit din spate, m-a întors spre el și m-a sărutat cu toată limba. Mi-a făcut puțin greață acel sărut, nu semăna deloc cu al lui Daniele. Îmi dădea din saliva lui, lăsând-o să curgă puțin pe buze. L-am îndepărtat politicos, fără să-l las să înțeleagă ceva și m-am șters de apă cu mâna. M-a prins de aceeași mână și m-a condus în dormitor, unde era la fel de întuneric și de frig.

— Nu poți să aprinzi lumina? l-am întrebat în timp ce mă săruta pe gât.

— Nu, îmi place mai mult așa.

M-a lăsat pe patul mare, a îngenunchiat în fața mea și mi-a scos pantofii. Eu nu eram excitată, dar nici indiferentă. Mi se părea că fac totul doar pentru că lui îi făcea plăcere.

M-a dezbrăcat ca și cum aș fi fost un manechin într-o vitrină, ca un vânzător agil și indiferent, care dezbracă o păpușă, însă fără s-o mai îmbrace.

Văzându-mi ciorapii, m-a întrebat uimit:

— Porți ciorapi cu jartiera?

— Da, întotdeauna, am răspuns.

— Dar ești o mare iapă! a exclamat tare.

M-am rușinat de acel comentariu deplasat, dar am rămas și mai mult perplexă de schimbarea sa; băiatul politicos și educat devenise un bărbat grosolan și vulgar. Avea privirea aprinsă și lacomă, mâinile scotoceau pe sub cămașa mea și pe sub slip.

— Vrei să-i las pe mine? am întrebat ca să îi satisfac dorințele.

— Sigur, lasă-i, ești mai bună de călărit.

Am roșit din nou, dar apoi am simțit încet-încet focul

aprinzându-se, iar realitatea îndepărtându-se ușor. Pasiunea trecea înainte.

M-am dat jos de pe pat și am simțit pardoseala incredibil de rece și netedă sub picioare. Așteptam ca el să mă ia și să facă ce voia cu mine.

— Suge-mi-o, iepurașo, a murmurat.

N-am dat atenție rușinii, am alungat-o imediat și am făcut ceea ce-mi ceruse. I-am simțit membrul devenindu-i dur și mare, m-a prins de subsuori și m-a ridicat spre pat.

M-a așezat ca pe o păpușă lipsită de apărare deasupra lui și și-a îndreptat lancea lui lungă spre sexul meu încă atât de puțin deschis și atât de puțin umed.

— Vreau să te fac să simți durere. Hai țipă, fă-mă să aud că îți fac rău.

De fapt, răul fusese făcut deja: îmi simțeam pereții arzând, iar dilatația avusese loc fără voie.

Țipam, în timp ce camera întunecată se învârtea în jur. Jena trecuse, iar locul ei fusese luat de dorința de a-l face să fie al meu.

Dacă țin, m-am gândit, va fi bucuros, doar el mi-a cerut-o. Voi face tot ceea ce îmi va spune.

Țipam și mă simțeam rău, nu mă trecea niciun fel de plăcere. El însă a izbucnit, vocea i s-a transformat, iar cuvintele au devenit obscene și vulgare. Îmi arunca cuvinte a căror violență o simțeam mai mult decât penetrarea.

Apoi, totul a devenit ca la început. Și-a luat ochelarii de pe noptieră, a aruncat prezervativul cu un șervețel, s-a îmbrăcat în liniște, m-a mângâiat pe cap, iar în mașină am vorbit despre Bin Laden și Bush, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic înainte...

25 octombrie 2001

Roberto mă suna des, îmi spune că se bucură când îmi aude vocea și că are chef să facem dragoste. Îmi vorbește încet, nu vrea să fie auzit și apoi îi este rușine să admită acest lucru. Îi spun că pentru mine e la fel și că mă gândesc la el deseori și mă ating. Nu e adevărat,

jurnalule. O spun doar pentru orgoliul lui, iar el, plin de sine, îmi spune:

— Știu că sunt un amant bun. Femeile mă plac mult.

E un înger arogant, este irezistibil. Imaginea lui mă urmărește în timpul zilei, dar mă gândesc la el mai mult ca la un băiat amabil, decât la un amant pasional. Iar, când se transformă, mă face să zâmbesc; mă gândesc că știe bine să se mențină în echilibru și să fie altfel în momente diferite. Spre deosebire de mine, care sunt aceeași, mereu la fel. Pasiunea mea e omniprezentă, la fel ca și răutatea.

1 decembrie 2001

I-am spus că poimâine va fi ziua mea, iar el a exclamat:

— Bine, atunci trebuie să sărbătorim pe măsură.

Am zâmbit și am spus:

— Roby, tocmai am sărbătorit destul de bine. Nu ești satisfăcut?

— Ei, nu... Am spus că ziua ta de naștere va fi specială. Îl cunoști pe Pino, nu-i așa?

— Da, desigur, am răspuns.

— Îți place?

Pentru că mi-era frică să-i spun ceva ce l-ar fi îndepărtat de mine, am tras puțin de timp, apoi am hotărât să îi spun adevărul:

— Da, oarecum.

— Foarte bine, atunci vin să te iau poimâine.

— Bine..

Am pus jos receptorul, intrigată de această nouă agitație a lui. Am încredere în el.

3 decembrie 2001 4:30 dimineața

A șaisprezecea aniversare. Vreau să mă opresc acum și să nu mai merg înainte. La șaisprezece ani, sunt stăpână pe faptele mele dar sunt și victimă a întâmplării și a imprevizibilului.

Când am ieșit pe poarta casei, am observat că Roberto nu era singur în mașina lui galbenă. Am văzut

trabucul întunecat confundându-se cu întunericul și am înțeles totul imediat.

— Ai fi putut să rămâi măcar de ziua ta, îmi spusese mama înainte să ies.

Nu am ascultat-o; am închis încet ușa de la intrare, în timp ce plecam fără să-i răspund.

Îngerul arogant m-a privit zâmbind, iar eu am urcat în mașină, prefăcându-mă că nu mi-am dat seama că Pino se afla în spate.

— Ei bine, nu spui nimic? a zis Roberto râzând cu capul spre bancheta din spate.

M-am întors în spate și l-am privit pe Pino întins, cu ochii roșii și pupilele dilatate. I-am zâmbit și l-am întrebat:

— Ai fumat?

El a dat din cap afirmativ, iar Roberto a spus:

— A băut chiar și o sticlă întreagă de tărie.

— În regulă, s-a aranjat bine, am spus.

Luminile orașului se reflectau în geamurile mașinii, magazinele erau încă deschise; proprietarii așteaptă cu nerăbdare Crăciunul. Pe trotuare se plimbau cupluri și familii care nu știau că în mașina mă aflu eu împreună cu încă doi bărbați care mă duceau cine știe unde.

Am traversat strada Etnea și vedeam Domul iluminat în alb și înconjurat de curmali impunători. Pe sub această stradă trece un râu, ascuns de roci vulcanice. E silențios, imperceptibil. Așa cum sunt și gândurile mele, tăcute și binevoitoare, ascunse cu iscusință după un zid protector. Mă străbat și mă sfâșie.

Dimineața, aici, aproape, este pescărie; se simte mirosul mării, ce vine de la mâinile pescarilor, care, cu unghiile înnegrite de măruntaiele peștilor, iau apa din găleți și stropesc corpurile reci și scârțâitoare ale animalelor încă vii care se zbat. Nu ne îndreptăm chiar spre acel loc, chiar dacă atmosfera se schimba noaptea. Când am coborât din mașină, mi-am dat seama că mirosul de mare se transformă într-unul de fum de hașis, băieții cu piercing iau locul bătrânilor pescari bronzăți, iar viața își continuă cursul neîncetat și oricum.

Am coborât din mașină, iar pe lângă mine a trecut o femeie bătrână, ce mirosea urât, îmbrăcată în roșu și având în mână o pisică tot de culoare roșie, slabă și fără un ochi. Îngâna un cântec monoton:

„Treceam pe lângă strada Etnea,
ce risipă de lumini,
ce multă lume este.
Văd atâția băieți în jeans
ce se bagă în seamă în fața barurilor.

Cât de frumoasă e Catania seara, sub razele strălucitoare ale lunii, muntele, care e roșu de foc, trimițându-ne înflăcărarea îndrăgostiților.”

Mergea ca o fantasmă, încet, cu ochii ieșiți din orbite, iar eu priveam curioasă, în timp ce așteptam ca ei să coboare din mașină. Femeia mi-a atins ușor mâneca paltonului și am simțit un fior ciudat; ne-am încrucișat privirile numai pentru o clipă, dar a fost atât de intens și de clar, încât am simțit o frică reală, nebunească. Privirea ei piezișă și vie, deloc prostească, spunea: „Acolo, înăuntru, vei găsi moartea. Nu-ți vei mai putea regăsi sufletul, fetițo; vei muri, iar cineva îți va arunca pământul pe mormânt. Nu vei avea măcar nicio floare, nici măcar una.”

Mi s-a făcut pielea de găină, vrăjitoarea aceea îmi făcuse farmece. Dar nu am ascultat-o, am zâmbit băieților ce veneau spre mine, frumoși și periculoși. Pino se ținea cu greu pe picioare, a rămas tăcut tot timpul și nici măcar eu și Roberto nu am vorbit mult, ca altădată.

Roberto a scos o legătură mare de chei din buzunarul pantalonilor și a băgat una în broască. Poarta a scârțăit, el a împins-o puțin ca s-o deschidă și, la sfârșit, s-a închis zgomotoasă în spatele nostru.

Eu nu vorbeam, nu aveam nimic de întrebat, știam foarte bine ce urma să facem. Am urcat pe scările distruse de trecerea anilor; pereții clădirii păreau atât de fragili, încât în mine s-a născut teama că unul ar fi putut să cadă pe neașteptate și să ne omoare; crăpăturile, care erau atât de multe, și luminile albe dădeau un aspect

diafan pereților albaștri. Ne-am oprit în fața unei uși căreia se auzea muzică.

— E cineva înăuntru? am întrebat.

— Nu, am uitat radioul deschis înainte de a pleca, mi-a răspuns Roberto.

Pino s-a dus imediat la baie, lăsând ușa deschisă; îl vedeam urinând: își ținea membrul moale și zbârcit în mână. Roberto s-a dus în camera cealaltă să dea volumul mai mic, iar eu am rămas pe hol, privind curioasă în toate camerele, pentru că, de acolo, puteam să trag cu ochiul.

Îngerul arogant s-a întors zâmbind, m-a sărutat pe gură și, arătându-mi o cameră, mi-a spus:

— Așteaptă-ne în celula dorințelor, venim imediat.

— Ha-ha-ha, am râs. Celula dorințelor... Ce denumire ciudată pentru o cameră în care te fuți!

Am intrat în cameră; era destul de strâmtă. Pe perete erau agățate sute de fotografii cu modele goale, tăieturi din reviste porno, postere hentai, cu poziții din Kamasutra. Pe tavan, nelipsitul steag roșu cu chipul lui Che.

— Dar unde am ajuns? m-am întrebat. Într-un fel de muzeu al sexului... A cui o fi această casă? Roberto a venit cu o bucată de stofă neagră în mână. M-a întors cu spatele, m-a legat la ochi, m-a întors apoi spre el și a exclamat râzând:

— Pari zeița Fortuna.

Am auzit clicul întrerupătorului și apoi nu am reușit să văd nimic. Am auzit pași și cuvinte șoptite, apoi două mâini mi-au lăsat jeansii în jos, mi-au scos puloverul închis până la gât și sutienul. Am rămas în bikini, cu ciorapii cu jartiera și cu cizmele cu toc cui. Mă imaginam legată la ochi și goală, îmi închipuiam pe chip doar buzele roșii care, în scurt timp, urmau să guste ceea ce le aparținea lor. Numărul mâinilor care mă atingeau a crescut pe neașteptate; erau patru. Mi-era ușor să le disting, deoarece două erau sus, palpându-mi sânii, iar două jos, atingându-mi sexul prin bikini și mângâindu-mi fundul. Nu reușeam să simt mirosul de alcool al lui Pino,

poate că se spălase pe dinți în baie. În timp ce mă imaginam din ce în ce mai mult în grija mâinilor și începeam să mă excit, am simțit pe spate atingerea unui obiect rece ca gheața; era un pahar. Mâinile continuau să mă atingă, dar paharul îmi era apăsător mai tare pe piele. Atunci, speriată, am întrebat:

— Cine dracu' face asta?

Un râs înfundat și o voce necunoscută:

— Barmanul tău, comoară. Nu-ți face griji, ți-am adus un drink.

Mi-a apropiat paharul de gură și am sorbit încet din crema de whisky. Mi-am lins buzele, iar o altă gură m-a sărutat cu pasiune, în timp ce mâinile continuau să mă mângâie, iar barmanul îmi dădea să beau. Mă săruta un al patrulea bărbat.

— Ce cur frumos ai, spunea vocea necunoscută. Fin, inocent, tare. Pot să te mușc?

Am râs la cererea lui prostescă și am răspuns:

— Fă-o și gata, nu întreba. Dar vreau să știu un singur lucru: câți sunteți?

— Stai liniștită, iubire, a spus o voce din spatele meu.

Apoi am simțit o limbă lingându-mi șira spinării. Acum, îmi vedeam imaginea și mai seducătoare: legată la ochi, aproape goală, cinci bărbați care mă ling, mă mângâie și îmi explorează trupul. Eu eram în centrul atenției, iar ei făceau cu mine ceea ce e permis să faci în celula dorințelor. Nu auzeam nicio voce, simțeam doar respirația și mângâierile lor.

Iar când un deget s-a strecurat încet în Secretul meu, am simțit o căldură neașteptată și mi-am dat seama că rațiunea, mă părăsea. Mă simțeam încinsă de atingerea mâinilor lor, iar eu aveam o curiozitate vie să știu cine și cum erau. Dar dacă plăcerea era fructul muncii unui bărbat urât și scârbos? Însă, în acel moment nu m-a interesat. Iar acum mi-e rușine, jurnalule, dar știu că părerea de rău pentru ceea ce am făcut deja nu ajută la nimic.

— Bine, a spus într-un final Roberto. Lipsește ultimul element.

— Ce? am întrebat.

— Nu-ți face griji. Poți să-ți scoți banda de pe ochi, acum ne vom juca altfel.

Am ezitat puțin înainte să-mi eliberez ochii, dar apoi am dezlegat încet stofa din jurul capului și am văzut că în camera eram doar eu cu Roberto.

— Dar unde au plecat? am întrebat surprinsă.

— Ne așteaptă în cealaltă cameră.

— Care se numește?... am întrebat.

— Mmmm... sala pentru fumat. Ne facem un joint.

Voiam din tot sufletul să plec și să-i las acolo. Acea pauză mă făcuse să-mi pierd fierbințeala, iar realitatea s-a prezentat în toată cruzimea ei. Dar nu mai puteam; începusem deja și trebuia să termin cu orice preț. Am făcut-o pentru ei.

Le-am întrezărit profilurile ridicându-se în camera întunecată, luminată doar de trei lumânări așezate pe jos. Din cât puteam să observ, chipurile băieților din cameră nu erau urâte, iar asta m-a liniștit.

În cameră era o masă rotundă, cu scaune în jur. Îngerul arogant s-a așezat.

— Fumezi și tu? m-a întrebat Pino.

— Nu, mulțumesc, nu fumez.

— Ei nu... Din seara asta vei fuma și tu, a spus barmanul, căruia îi puteam observa corpul frumos conturat și zvelt, pielea întunecată și părul creț, lung până la umeri.

— Nu, îmi pare rău că te dezamăgesc. Când spun nu, e nu. Nu am fumat niciodată, nu voi fuma acum și nu știu dacă voi fuma vreodată. Consider că e inutil; voi faceți ce vreți.

— Dar măcar nu ne vei priva de o priveliște frumoasă, a spus Roberto bătând cu mâna în lemnul mesei.

— Așează-te aici.

M-am așezat pe masă cu picioarele depărtate, cu tocurele cizmelor înfipite în lemn și cu sexul deschis către privirile tuturor. Roberto și-a apropiat scaunul, a îndreptat lumânarea aprinsă spre pubisul meu, ca să-l lumineze. Își rula foiața îndreptându-și privirea mai întâi

spre iarba mirositoare, iar apoi spre Secretul meu. Ochii îi străluceau.

— Atinge-te! mi-a ordonat.

Atunci, am simțit încet un deget înăuntru, iar el a încercat să fumeze, pentru a-și dedica privirea sexului meu.

Din spate, a venit cineva care m-a sărutat pe umeri, m-a prins în brațe și m-a strâns, încercând să intre cu lancea înăuntru meu. Eram fără apărare, cu privirea lăsată în jos și stinsă. Goală. Nu am vrut să privesc.

— Ei, nu, nu... Am vorbit dinainte... Niciunul nu o penetrează în seara asta, a spus Pino.

Barmanul a plecat în camera cealaltă și a luat stofa neagră care îmi acoperise ochii înainte. M-au legat din nou la ochi, iar o mână m-a forțat să îngenunchez.

— Acum, Melissa, ne vom trece jointul unul la altul, am auzit vocea lui Roberto. De fiecare dată când va ajunge la unul dintre noi, vom pocni din degete și îți vom atinge capul; așa vei înțelege că ai ajuns la cine trebuie. Te vei apropia de cine îți vom spune noi și i-o vei lua în gură până când își va da drumul. De cinci ori, Melissa. De-acum încolo, nu vom mai vorbi. Succes.

Pe cerul gurii mele s-au întâlnit cinci gusturi diferite, cinci arome a cinci bărbați. Fiecare gust avea povestea lui, iar fiecare poțiune era rușinea mea. În acele momente, am avut senzația și iluzia că plăcerea nu era doar carnala, ci și frumusețe, bucurie, libertate. Și, stând goală în mijlocul lor, am simțit că aparțin unei alte lumi, necunoscută. Dar apoi, după ce am ieșit pe acea ușă, am simțit inima făcută bucăți și o rușine de nespus.

După aceea, m-am întins pe pat și mi-am simțit trupul moleșindu-se. Pe masa din cameră vedeam display-ul celularului meu strălucind și știam că mă sunau de acasă; era deja două și jumătate dimineața. Dar cineva a intrat între timp, s-a întins deasupra mea și mi-a tras-o; un altul l-a urmat și și-a îndreptat penisul către gura mea. Când unul dintre ei a terminat, celălalt dădea drumul lichidului alburiu pe mine. Iar ceilalți la fel. Gâfâituri, vaiete, gemete. Și lacrimi tăcute.

M-am întors acasă plină de spermă, cu machiajul întins, iar mama mă aștepta dormind pe canapea.

— Sunt aici, i-am spus, m-am întors.

Era prea somnoroasă ca să mă certe din cauza unei ore târzii, așa că a dat din cap și s-a dus în dormitor.

Am intrat în baie, m-am privit în oglindă și nu am mai văzut imaginea celei ce se privea încântată cu câțiva ani înainte. Am văzut ochii triști, care erau și mai demni de milă din cauza dermatografului negru ce se scurgea pe obraji. Am văzut o gură ce fusese de mai multe ori violată în această seară și care și-a pierdut prospețimea. Mă simțeam invadată, murdărită de corpuri străine.

Apoi, am alunecat de o sută de ori prin păr cu peria - așa cum făceau prințesele, spune mereu mama; vaginul meu poartă încă mirosul celorlalte sexe, în timp ce îți scriu în inima nopții.

4 decembrie 2001 12:45

— Te-ai distrat ieri? m-a întrebat azi-dimineață mama acoperind cu un căscat șuieratul cafetierei.

Am dat din umeri și i-am spus că a fost o seară ca oricare alta.

— Hainele tale aveau un miros ciudat, a spus cu privirea celui ce vrea să știe și să înțeleagă totul despre ceilalți, cu atât mai mult cu cât era vorba despre mine.

M-am întors imediat speriată, mușcându-mi buzele, m-am gândit că poate simțea mirosul de spermă.

— A ce miroseau? am întrebat prefăcându-mă liniștită, uitându-mă indiferentă la soare prin geamul din bucătărie.

— De fum... nu știu... marijuana, a spus cu chipul dezgustat.

M-am întors liniștită, am zâmbit și am exclamat:

— Ei... știi, în localul de ieri era lume care fuma. Nu puteam să le cer să nu fumeze.

M-a privit cu ochii amenințători și a zis:

— Mai întoarce-te acasă mirosind a fum și nu vei mai ieși nici măcar ca să mergi la școală!

— Mmm, bine, am glumit. Voi avea grijă să-mi găsesc

un furnizor de droguri. Mulțumesc, mi-ai dat un alibi perfect ca să nu mai frecventez rahaturile alea de cursuri.

Ca și cum tot răul îl provocă doar hașişul. Voi fuma grame întregi tocmai ca să nu simt această senzație ciudată de gol și de nimic. E ca și cum aş fi suspendată în aer și aş admira din înalt ceea ce am făcut ieri. Nu, nu eram eu aceea. Pentru că mie nu îmi place să mă las atinsă de mâini avide necunoscute, nu-mi place să primesc sperma a cinci bărbați diferiți și să-mi fie contaminat sufletul, care încă nu cunoaște durerea.

Eu sunt cea care se iubește, care astă-noapte și-a făcut părul să strălucească din nou după ce l-a pieptănat cu grijă de o sută de ori, cea care a regăsit moliciunea de copil a buzelor. Cea care a sărutat, împărtășind cu ea însăși iubirea ce ieri i-a fost negată.

20 decembrie 2001

E vremea cadourilor și a zâmbetelor false, a monedelor aruncate într-o clipă de generozitate momentană în mâinile ȝiganilor cu copii în brațe ce stau pe marginea străzilor. Nu-mi place să cumpăr cadouri pentru ceilalți; le cumpăr mereu doar pentru mine, poate pentru că nu am cui să i le dăruiesc. În după-amiaza aceasta, am ieșit cu Ernesto, un tip pe care l-am cunoscut pe chat. Mi-a devenit imediat simpatic, am făcut schimb de numere de telefon și am început să ne vedem ca doi buni prieteni, chiar dacă el e puțin distant, fiind ocupat cu facultatea și cu prietenii lui misterioase.

Ieșim deseori la cumpărături și nu-mi este rușine să intru cu el în vreun magazin cu lenjerie intimă; ba chiar, de multe ori, cumpără și el.

— E pentru noua mea prietenă, spune mereu, dar niciodată nu mi-a făcut cunoștință cu niciuna.

Pare să se înțeleagă bine cu vânzătoarele, își vorbesc la per tu și, deseori, se hlizesc. Eu scotocesc prin lenjerie agățată pe umerase, căutând ceea ce va trebui să îmbrac pentru cel care va reuși să mă iubească. O țin împăturita frumos în primul sertar al comodei, fără să o folosesc.

În sertarul al doilea țin lenjerie pe care o port la

întâlnirile cu Roberto și cu prietenii lui. Ciorapi cu jartieră destrămați cu unghiile lor și chiloței cu dantelă puțin întinsă și cu fire mici de bumbac ce atârnă din cauză că au fost trași prea tare de mâini lacome. Pe ei nu-i interesează, e de ajuns ca eu să fiu o iepușoară.

La început, cumpăram doar lenjerie cu dantelă albă, fiind atentă să o potrivesc bine.

— Ți-ar sta mai bine cu negru, mi-a spus odată Ernesto, se potrivește mai bine cu nuanța tenului și a pielii tale.

I-am urmat sfatul și, de atunci, cumpăr doar cu dantelă neagră.

Îl privesc pe el, care e interesat de tanga colorați, potriviți unei dansatoare braziliene: roz shocking, verde, albastru electrizant, iar când vrea să fie serios alege roșul.

— Chiar că sunt ciudate tipele tale, îi spun.

El se hlizește și spune:

— Nu atât de mult ca tine.

Iar egoul meu crește din nou. Sutienele sunt aproape toate cu burete și nu le potrivește niciodată cu slipul; preferă să asorteze culori foarte diferite între ele.

Apoi, ciorapii: ai mei sunt aproape întotdeauna cu jartieră catifelată, cu întăritura din dantelă, neapărat negru și în contrast cu albul ca de zăpadă al pielii mele. Cei pe care-i cumpără el sunt din plasă și se apropie prea puțin de gusturile mele.

Când îi place de o fată mai mult decât celelalte, Ernesto se aruncă în aglomerația unui mare magazin și îi cumpără haine strălucitoare împodobite cu paiete multicolore, cu decolteuri adânci și cu șlițuri îndrăznețe.

— Cât ia pe oră fata? glumesc eu.

El devine serios și merge să plătească fără să-mi răspundă. Atunci, mă simt vinovată și încetez să mai fac glume de prost-gust.

Astăzi, în timp ce ne plimbam printre magazinele luminate și vânzătoarele **[care și]** tinere, ne-a surprins ploaia, udându-ne pachetele din carton gros pe care le țineam în brațe.

— Să mergem sub un portic! a spus în timp ce mă lua de mână.

— Ernesto! am exclamat în mijlocul străzii, într-un moment de nemulțumire și distracție. Pe strada Etnea nu sunt porticuri.

M-a privit perplex, a ridicat din umeri și a spus:

— Să mergem la mine, atunci!

Nu voiam să merg; am descoperit că unul dintre colegii de apartament e Maurizio, un prieten de-al lui Roberto. Nu aveam chef să îl văd și nici ca Ernesto să afle despre escapadele mele secrete.

Din locul în care eram, casa lui se afla la câteva sute de metri, pe care i-am parcurs în grabă, ținându-ne de mână. A fost frumos să alerg cu cineva fără să trebuiască să mă gândesc că, după aceea, ar trebui să mă întind pe un pat și să mă las purtată de val. Mi-ar plăcea, măcar o dată, ca eu să fiu cea care ia decizii: când și unde s-o fac, pentru cât timp și cu câtă intensitate.

E cineva acasă? i-am șoptit în timp ce urcam scările și îmi auzeam ecoul răsunând.

— Nu, a spus gâfâind, toți sunt plecați acasă, în vacanță. A rămas doar Gianmaria, dar acum este și el plecat.

L-am urmat bucuroasă, aranjându-mă în grabă în oglinda din perete. Casa lui era aproape goală și se simte că e locuită de patru bărbați: e un miros urât (da, acel miros apăsător de spermă), iar dezordinea aproape că predomină în toate camerele.

Am aruncat pachetele pe jos și ne-am scos paltoanele ude.

— Vrei vreun pulover de-al meu până ți se usucă hainele?

— Bine, mulțumesc, am răspuns.

Am intrat în birou, a deschis dulapul cu o oarecare teamă și, înainte să-l deschidă de tot, mi-a cerut să aduc pachetele. Când m-am întors, a închis în grabă dulapul, iar eu am exclamat distrată și udă toată:

— Ce ții acolo? Femeile tale moarte?

A zâmbit și a spus:

— Mai mult sau mai puțin.

M-a făcut curioasă modul în care mi-a răspuns și, ca să evite alte întrebări, mi-a spus smulgându-mi pachetele din brațe:

— Hai, arată-mi! Ce-ai cumpărat, micuțo?

A desfăcut cartonul ud cu amândouă mâinile și a băgat capul ca un copil care-și primește cadoul de Crăciun. Ochii îi străluceau, iar cu vârfurile degetelor a extras o pereche de chiloți negri.

— O, o. Și ce faci cu ăștia, hm? Pentru cine îi îmbraci? Nu cred că îi porți când te duci la școală...

— Și eu am secretele mele... am spus ironică, făcându-l să devină bănuitor.

El m-a privit uimit, și-a înclinat puțin capul spre stânga și a spus încet:

— Ce spui?... Atunci să auzim, ce secrete ai avea?

Am obosit să ascund totul, jurnalule. I-am spus. Chipul lui nu și-a schimbat expresia; a rămas cu aceeași privire încântată ca înainte.

— Dar nu spui nimic? am întrebat iritată.

— Sunt alegerile tale, micuțo. Pot doar să-ți spun să o iei mai încet.

— Prea târziu, am spus pe un ton de prefăcută resemnare.

Căutând să-mi reprim sentimentul de jenă, am râs puternic, apoi am spus pe un ton vesel:

— Ei bine, drăguțule, acum e rândul secretului tău.

Chipul său alb i-a luat foc, iar privirea i se rotea nesigură, în grabă, prin toată camera.

S-a ridicat de pe canapeaua cu flori decolorate și s-a îndreptat cu pași mari spre dulap. A deschis o ușă cu un gest violent, a arătat cu un deget spre hainele agățate și a spus:

— Acestea sunt ale mele.

Recunoșteam acele haine, le cumpăraserăm împreună și stăteau acolo agățate fără etichetă; se vedea clar că erau purtate și mototolite.

— Ce vrei să spui, Ernesto? am întrebat încet.

Mișcările sale s-au încetinit, mușchii i s-au relaxat,

iar ochii priveau în pământ.

— Aceste haine le port pentru mine. Le îmbrac și... merg la muncă.

L-am scutit de orice comentariu; de fapt, nu mă gândeam la nimic. Apoi, după câteva clipe, în mintea mea au început să apară întrebări: muncește? Cum adică muncește? Unde muncește? De ce?

A început el, fără ca eu să-l întreb ceva.

— Îmi place să mă travestesc în femeie. Am început cu câțiva ani în urmă. Mă închid în camera mea, așez o cameră video pe masă și mă îmbrac. Îmi place, mă simt bine. Apoi îmi privesc imaginea pe ecran și... ei bine... mă excit... Iar câteodată mă las văzut pe webcam de cineva care îmi cere.

L-a năpădit o roșeață spontană și accentuată. Era liniște, se auzea doar zgomotul ploii ce cădea din cer, formând fire metalice și subțiri care ne făceau să stăm închiși în casă.

— Te prostituezi? am întrebat fără ocolișuri.

A dat din cap afirmativ, acoperindu-și imediat chipul cu mâinile amândouă.

— Meli, crede-mă, fac doar sex oral.. Nimic mai mult. Sunt unii care îmi cer chiar să... În sfârșit, vreun nenorocit... Dar, îți jur, n-o fac niciodată. Fac asta ca să-mi plătesc studiile. Știi că părinții mei nu-și pot permite...

Ar fi vrut să continue, să găsească alte justificări. Dar știu că, de fapt, îi place.

— Nu te judec, Ernesto, am spus după puțin timp privind spre fereastra pe care străluceau picăturile nervoase. Vezi... fiecare își alege propriul mod de a trăi. Chiar tu ai spus-o cu câteva minute în urmă. Câteodată, chiar și căile greșite pot fi cele corecte sau viceversa. Important este să ne urmărim pe noi înșine și visele noastre, pentru că numai așa vom putea spune că am făcut alegerea bună pentru noi. Acum vreau să știu motivul pentru care o faci...

Știu că am fost ipocrită. M-a privit cu ochii duioși și întrebători și mi-a spus:

— Dar tu de ce o faci?

Nu am răspuns, dar tăcerea mea a spus totul. Iar conștiința mea striga atât de tare, încât, ca s-o stăpânesc, am spus imediat, fără să-mi fie rușine:

— Dar de ce nu te travestești pentru mine?

— De ce-mi ceri asta?

Nici eu nu știam. Puțin jenată, am spus încet:

— Pentru că e frumos să vezi două identități într-un singur trup; bărbat și femeie în același timp. Un alt secret: asta mă excită. Și încă foarte mult. Și apoi, nu te supăra... Dar este un lucru care ne place amândurora, nimeni nu ne constrânge s-o facem. O plăcere nu poate fi niciodată o greșeală, nu?

Îi vedeam membrul excitat sub pantaloni și totuși încerca să se ascundă.

— Bine, a spus sec.

A luat din dulap un pulover și un tricou pe care mi le-a aruncat:

— Scuză-mă, am uitat să-l iau. Pune-l pe tine.

— Dar trebuie să mă dezbrac, am spus.

— Ți-e rușine?

— Îți dai seama că nu, am răspuns.

M-am dezbrăcat, în timp ce se excita din ce în ce mai mult datorită nudității mele. M-am îmbrăcat cu un tricou mare și roșu pe care scria „bye, bye, Baby”, iar cu un ochi mare și provocator ca al lui Marilyn priveam cum se îmbrăca prietenul meu, ca într-un fel de ritual sublim și excitant.

S-a îmbrăcat cu spatele la mine, reușisem să îi văd decât mișcările și linia bikinilor care-i intrau între fesele bine accentuate. S-a întors: fustă scurtă, neagră, ciorapi din plasă cu jartieră, cizme foarte înalte, top auriu și sutien cu burete. Iată cum mi se prezentă un prieten pe care l-am văzut mereu îmbrăcat de la Levi's și Lacoste. Nu se vedea, dar eram excitată.

Membrul îi ieșea prin bikinii strâmți fără nicio problemă. L-a mișcat puțin într-o parte și a început să și-l mângâie.

M-am întins pe canapea ca pentru un spectacol și l-am privit atentă. Aveam chef să mă ating și chiar să

posed acel trup. M-a uimit răceala mea, aproape masculină, cu care îl priveam în timp ce se masturba. Chipul îi era răvășit și perlat de mici picături de sudoare, în timp ce momentul plăcerii mi se apropia fără să fiu penetrată sau mângâiată; doar din mintea mea, pe dinăuntru meu.

În schimb, orgasmul lui a venit în forță și sigur; l-am văzut ieșind în afară și i-am auzit geamătul, care a încetat când a deschis ochii.

S-a întins lângă mine pe canapea, ne-am îmbrățișat și am adormit împreună cu Marilyn, care își mângâia ochiul de o periută aurie de pe topul lui Ernesto.

3 ianuarie 2002 2:30 dimineața

Iată-mă din nou cu aceleași persoane în casa-muzeu. De data aceasta, ne jucam: eu eram pământul, iar ei erau viermii care-l săpau. Cinci viermi diferiți și-au lăsat dărele pe trupul meu, iar pământul, la întoarcerea acasă, era surpăcios și fărâmicios. O rochie veche, îngălbenită de-a bunicii fusese agățată în dulapul meu. Am îmbrăcat-o și am simțit mirosul unui balsam și al unui timp care nu mai exista și care se amesteca cu prezentul absurd. Mi-am desfăcut părul pe umerii protejați de acel trecut reconfortant. L-am lăsat liber, l-am mirosit și m-am dus la culcare cu un surâs care s-a transformat imediat în plâns. Un plâns aducător de liniște.

9 ianuarie

Nu au fost prea multe secrete acasă la Ernesto. I-am mărturisit că tot ceea ce se întâmplase a făcut să se nască în mine dorința de a vedea doi bărbați împreunându-se. Da, vreau să văd cum și-o trag doi bărbați. Să-i văd cum se fut așa cum până acum m-au futut pe mine, cu aceeași violență și brutalitate.

Nu reușesc să mă opresc, alunec repede, ca o bucată de lemn ce se lasă dusă de curenții unui râu. Învăț să spun „nu” celorlalți și „da” mie însumi și să las cea mai profundă parte din mine să iasă la suprafața și să se izbească de lumea înconjurătoare. Încă învăț.

— Ești o surpriză continuă, Melissa. Cum să-ți spun... o mină de fantezii și de imaginație, a spus cu vocea răgușită a celui care tocmai m-a trezit.

— Îți jur, Ernesto. Aș fi dispusă chiar să plătesc, am spus găsindu-mă încă în brațele lui.

După o clipă de tăcere am întrebat nerăbdătoare:

— Ei, ce zici?

— Ce să zic?

— Tu, care ești, ei bine... în transă, nu cunoști pe nimeni care să fie dispus să se lase privit?

— Ei hai, ce tot spui acolo?! Nu poți să stai cumințică și să-ți vezi de aventurile tale normale?

— Nu mi se potrivește deloc să stau cumințică, am spus. Și apoi, ce vrei să spui prin aventuri normale?

— Aventuri de șaisprezece ani, Meli. Tu fată, el băiat. Dragoste și sex echilibrate, e suficient.

— Ei, pentru mine, asta e adevărata perversiune! am spus isterică. În sfârșit... o viață plată: seri de sâmbătă petrecute în Piața Teatro Massimo, dimineața de duminică cu micul dejun luat pe malul mării, sex doar la sfârșit de săptămână, confidențe cu părinții etc. etc... Mai bine rămân singură!

Din nou tăcere.

— Și apoi, așa sunt eu, nu vreau să mă schimb pentru nimeni. Însă, vezi tu, uite cine vorbește! i-am țipat în glumă în față.

A râs și m-a mângâiat pe cap.

— Micuțo, eu te iubesc, nu aș vrea să ți se întâmple ceva neplăcut.

— Mi se va întâmpla dacă nu voi face ceea ce vreau. Și eu te iubesc.

Mi-a vorbit despre doi băieți, studenți în ultimul an la drept. Îi voi cunoaște mâine; vor veni să mă ia după ore de la Villa Bellini, din fața lacului cu lebede. O voi suna pe mama să-i spun că rămân toată după-amiaza pentru cursul de teatru.

10 ian 2002 15:45

— Voi, femeile, sunteți cu siguranță niște idioate! Ei,

cum să privești doi bărbați trăgându-și-o!... i-a spus Germano șoferului. Ochii lui erau mari și negri, chipul robust și bine profilat era străbătut de niște cârlionți negri foarte frumoși, care, dacă nu ar fi avut pielea albă, i-ar fi dat o alură de tânăr african puternic și îngâmfat. Stătea la volanul mașinii precum Regele pădurilor: înalt și maiestuos, cu degetele lungi și subțiri sprijinite pe volan, cu un inel de oțel cu semne tribale care se distingea de albul mâinii și de extraordinara ei moliciune.

Celălalt băiat, cu buze subțiri, a răspuns din spate pentru mine cu o voce subțire și drăguță:

— Las-o, nu vezi că e nouă? Și atât de mică... Privește ce fetișoară frumușică are, atât de gingașă. Micuțo, ești sigură că vrei să faci asta?

Am dat din cap afirmativ. Din câte am înțeles, cei doi acceptaseră această întâlnire pentru că îi datorau o favoare lui Ernesto, deși nu am înțeles cu ce îi erau datori. Germano era iritat de această situație și, dacă ar fi putut, m-ar fi lăsat la marginea străzii pustii pe care o parcurgeam. Și totuși ochii îi străluceau de un entuziasm necunoscut, este o senzație subtilă. De-a lungul drumului, liniștea ne-a ținut companie. Parcurgeam drumuri de țară, trebuia să ajungem la vila lui Gianmaria, un loc în care nu ne-ar fi deranjat nimeni. Era o proprietate veche, construită din piatră și înconjurată de măslini și de brazi; ceva mai departe se zăreau întinderile de vie care, în acest anotimp, erau lipsite de viață. Vântul sufla puternic, iar când Gianmaria a coborât să deschidă imensa poartă de fier, zeci de frunze au intrat în mașină, căzând în părul meu. Frigul era înțepător și se simțea mirosul specific de pământ ud și frunze lăsate să putrezească sub apă mult timp. Țineam geanta în mână și stăteam dreaptă cu cizmele mele înalte, zgribulită din cauza gerului; îmi simțeam vârful nasului înghețat și obrajii immobili, amorțiți. Am ajuns la ușa principală, pe care erau gravate numele pe care copii le întipăriseră în lemn în jocurile lor festive, un semn al propriei treceri prin timp. Erau chiar și cele ale lui Germano și Gianmaria...

Trebuie să fug, jurnalule, mama a deschis ușa și mi-a spus că trebuie s-o însoțesc la mătușa mea (și-a scrântit un șold și e la spital).

11 ianuarie 2002

Un vis pe care l-am avut azi-noapte.

Cobor din avion, cerul din Milano îmi răvășește și îmi îngreunează părul proaspăt coafat; în lumina cenușie, chipul meu capătă o culoare stinsă, iar ochii par goi, înconjurați de sfere subțiri fosforescente, care îmi dau un aer și mai ciudat.

Mâinile mele sunt reci și albe, ca ale unei moarte. Ajung în interiorul aeroportului și mă oglesc într-un geam: îmi observ fața slabă și lipsită de culoare, părul lung ciufulit și de-acum înfricoșător, buzele închise ermetic. Simt o excitație ciudată, fără motiv.

Apoi, mă revăd în altă parte și am același chip din oglindă. Ciudat, în loc să fiu în aeroport, îmbrăcată cu aceleași haine de firmă, mă aflu într-o celulă întunecată și urât mirositoare, la care ajunge foarte puțină lumină, așa că nu văd nici măcar cum sunt îmbrăcată și în ce situație mă aflu. Sunt singură și plâng. Afară trebuie să fie noapte. La capătul coridorului zăresc o lumină tremurată, dar de o culoare intensă. Nu se aude niciun zgomot. Lumina din coridor se apropie. E din ce în ce mai aproape și mă sperie, pentru că nu aud niciun pas. Bărbatul care se apropie se mișcă cu mare grijă; e înalt, puternic. Își sprijină amândouă mâinile pe bare, iar eu, ștergându-mi fața, mă ridic și mă duc spre el; flacăra torței îi luminează chipul, dându-i un aer diabolic, în timp ce restul corpului său îmi rămâne necunoscut.

Îi văd ochii enormi și lacomi, de o culoare indefinită și buzele mari, întredeschise, ce lasă să se vadă un șir de dinți foarte albi. Își duce un deget la gură, dându-mi de înțeles să nu vorbesc. Rămân să-i privesc chipul de aproape și îmi dau seama că este foarte atrăgător, misterios și frumos. Simt un tremur cumplit când își pune degetele perfecte pe buzele mele, într-o mișcare circulară. O face ușor, buzele mele sunt de-acum umede,

iar eu, cu un gest aproape spontan, mă apropii și mai mult de bare, apăsându-mi fața de ele. Acum, ochii i se luminează, iar calmul lui e perfect și ieșit din timp; degetele lui intră adânc în gura mea, iar saliva mea le face să alunece și mai bine.

Apoi, le retrage și, ajutându-se de cealaltă mână, îmi smulge hainele zdrențăroase din partea superioară a corpului, descoperindu-mi sânii rotunzi. Sfârcurile sunt dure și ascuțite din cauza frigului ce intră prin ferăstruică, iar la atingerea degetelor lui ude devin și mai femeie. Îmi atinge sânii cu buzele, mai întâi adulmecându-i, apoi sărutându-i, îmi las capul pe spate de plăcere, iar bustul meu rămâne ferm, oferindu-se atingerilor lui. Se oprește, mă privește și surâde. Își scotocește cu o mână prin haine, după care, apropiindu-se, îmi dau seama că este un om al Bisericii.

Se aude un clinchet prelungit de chei și zgomotul unei uși din fier care se închide încet. E înăuntru. Cu mine. Continuă să-mi smulgă hainele de-a lungul corpului și îmi descoperă pânțele, apoi coboară spre locul meu cel mai cald. Mă întinde ușor pe jos. Își afundă capul și limba între picioarele mele. Nu-mi mai este frig și vreau să mă simt că mă percep prin el. Îl trage înspre mine și îmi simt dulceața pe buzele lui. Apăs ușor sub tunică și îi simt membrul erect și frumos sub mâna mea care caută tot mai neliniștită... Penisul vrea să-i iasă de sub tunică, iar eu îl ajut ridicându-i mantaua neagră.

Intră în mine, lichidele noastre se întâlnesc, iar membrul îi alunecă precum cuțitul în untul cald, însă doar o singură dată. Și-l scoate și se retrage într-un colț. Îl las să aștepte, apoi mă apropii de el. Îl afundă din nou în plaja mea înspumegată. Sunt de ajuns câteva penetrări dure, seci și neașteptate, ca să ajung la o plăcere infinită. Suntem la unison. Își aranjează hainele și mă abandonează, lăsându-mă să plâng și mai tare decât înainte.

Apoi, deschid ochii și mă regăsesc la aeroport; îmi privesc chipul.

Un vis în vis. Un vis ce este ecoul a ceea ce a fost ieri.

Ochii lui semănau foarte bine cu ai lui Germano. Focul șemineului îi lumina și îi făcea să strălucească. Gianmaria intrase cu doi butuci și câteva ramuri. Le-a așezat în șemineu și a început să lumineze încăperea, făcând-o și mai primitoare. Mă invada o căldură necunoscută și reconfortantă. Ceea ce vedeam nu-mi provoca nicio senzație de frică sau de rușine, ba dimpotrivă. Era ca și cum ochii îmi erau obișnuiți cu anumite scene, iar pasiunea, care în tot acest timp mi s-a zbatut pe sub piele, a ieșit în afară și a lovit chipurile celor doi tineri, care, fără să vrea, erau în mâinile mele. Îi vedeam pătrunzându-se unul pe celălalt; eu stăteam pe fotoliul de lângă șemineu, ei pe canapeaua din față, privindu-se și atingându-se cu dragoste. Fiecare geamăt al lor era o declarație de dragoste către celălalt, iar fiecare mângâiere gingașă o simțeam înăuntrul meu ca pe o lovitură devastatoare și dureroasă.

Voiam să fac și eu parte din acea timiditate neînțeleasă, din refugiul lor amoros și duios, dar nu le-am făcut nicio propunere; am privit doar, așa cum ne înțelesesem. Trupul și mintea mea erau golite și nevinovate. Apoi, Germano mi-a aruncat o privire fericită. S-a desprins din acea împreunare și, spre surprinderea mea, a îngenunchiat în fața mea și mi-a desprins coapsele încet. A așteptat un semn de la mine ca să se arunce în acel univers. A reușit pentru puțin timp, apoi a redevenit el însuși, durul și implacabilul Rege african. Mi-a luat locul și, trăgându-mă de păr, m-a îndreptat spre membrul său; atunci i-am văzut ochii. Aceea fost clipa în care am înțeles că pasiunea lui nu era diferită de-a mea; se țineau de mâna amândouă, s-au întâlnit și s-au contopit.

Apoi, ei au adormit îmbrățișați pe canapea, pe când eu am continuat să-i privesc, cu pielea incandescentă datorită flacărilor roșii din șemineu, singură.

24 ianuarie 2002

Iarna mă apasă din toate punctele de vedere. Zilele sunt atât de asemănătoare și monotone, încât nu pot să

le mai suport. Mă trezesc foarte devreme, merg la școală, mă cert cu profesorii, mă întorc acasă, îmi fac temele până la o oră incredibil de târzie, văd câteva tâmpenii la tv, citesc o carte cât timp ochii mă mai ajută să o fac, iar apoi merg la culcare. Totul este așa zi după zi, cu excepția vreunui telefon neașteptat de la îngerul arogant și diavoli săi; atunci, mă îmbrac cât mai bine, îmi scot hainele de elevă silitoare și mi le pun pe cele de femeie care îi înnebunește pe bărbați. Le mulțumesc pentru că îmi dau ocazia să mă desprind din acea amorțeală și să fiu altcineva.

Când sunt acasă, intru pe internet. Caut, explorez. Caut ceea ce mă poate excita și care, în același timp, mă face să mă simt rău. Caut excitația ce se naște din umilință. Caut anihilarea. Caut indivizii cei mai bizari, cei care îmi trimit fotografii sado-maso, care mă tratează ca pe o adevărată curvă. Cei care au ceva de descărcat. Furii, spermă, angoase, temeri. Eu nu sunt diferită de ei. Ochii mei acceptă o lumină bolnavă, inima îmi bate ca o nebună. Cred (sau poate mă iluzionez?) că, în meandrele rețelei, voi găsi pe cineva dispus să mă iubească, orice ar fi: bărbat, femeie, bătrân, băiat, căsătoriți, single, gay, transsexuali. Oricine. Ieri-noapte am intrat pe un forum de lesbiene. Să încerc cu o femeie. Ideea nu îmi face chiar greață. Mai mult decât orice altceva, mă face să mă simt jenată, îmi provoacă frică. Câteva m-au contactat, dar le-am respins imediat, fără să le fi văzut nici măcar fotografiile.

1 februarie 2002 19:30

La școală mi-au oferit un rol în spectacolul de teatru. În sfârșit, îmi voi ocupa zilele făcând ceva distractiv. Va trebui pus în scenă cam într-o lună, la teatrul din centru.

5 februarie 2002 22:00

Am sunat-o. Are o voce puțin ascuțită, un ton vesel și dezinvolt, diferit de al meu, care este melancolic și grav. După puțin timp, am devenit mai prietenoasă, am zâmbit. Nu aveam chef să știu nimic despre ea și despre viața ei.

Eram doar curioasă să o cunosc fizic. De fapt, am întrebat-o:

— Scuză-mă Letizia... N-ai din întâmplare să-mi trimiți o fotografie?

Ea a râs zgomotos și a exclamat:

— Desigur! Deschide computerul, ți-o trimit imediat în timp ce vorbim la telefon. Așa îmi poți spune părerea ta.

— Ok, am spus satisfăcută.

Frumoasă, incredibil de frumoasă. Și goală. Provocatoare, senzuală și captivantă.

Am bâlbâit:

— Ești într-adevăr tu?

— Sigur! Nu crezi?

— Da, desigur că te cred... Ești.. Foarte frumoasă, am spus uimită (și prostită) de fotografie și de pornirea mea.

În sfârșit, nu îmi plac femeile... Nu întorc capul pe stradă când trece o femeie frumoasă, nu tânjesc după formele feminine și nu m-am gândit niciodată serios la o relație de cuplu cu o femeie. Însă Letizia are un chip angelic, buze frumoase și cărnoase. I-am văzut sub pânțe o insulă primitoare, pe care se poate acosta, bogată și dantelată, parfumată și senzuală. Iar sânii două coline armonioase, cu două cercuri roz și mari în vârf.

— Dar tu? m-a întrebat. Ai să-mi trimiți vreo fotografie?

— Da, i-am răspuns. Așteaptă puțin.

Am ales una la întâmplare găsită în memoria computerului.

— Pari un înger, a spus Letizia, ești delicioasă.

— Da, par un înger.. Dar nu sunt deloc, i-am răspuns pe un ton provocator.

— Melissa, vreau să te întâlnesc.

— Și eu, am răspuns.

După ce am terminat, mi-a trimis un sms: „Îți voi strangula gâtul cu săruturi arzătoare, în timp ce cu o mână te voi explora”.

Mi-am dat jos chiloții, m-am băgat sub pătură și am pus capăt torturii dulci pe care Letizia mi-o trimisese fără

să-și dea seama.

Azi-dimineață, am găsit un mail în căsuța poștală electronică: e o fată de 20 de ani. Spune că se numește Letizia și este din Catania, ca și mine. Mesajul nu spune multe: doar numele, vârsta și numărul de telefon.

7 februarie 2002

Astăzi, acasă la Ernesto, l-am văzut pe Gianmaria. Era foarte bucuros, m-a îmbrățișat puternic. Mi-a spus că, mulțumită mie, situația dintre el și Germano s-a schimbat. Nu mi-a spus în ce sens, iar eu nu am întrebat. Totuși, îmi rămâne necunoscut motivul care l-a împins pe Germano să se poarte astfel în acea seară; era evident că eu am fost cauza. Dar pentru ce? De ce? Am fost eu însămi, jurnalule.

8 februarie 13:18

Din nou, căutări; nu se vor termina niciodată, dacă nu voi găsi ce vreau. Dar, în realitate, nu știu ce vreau. Caută, continuă să cauți mereu Melissa.

Am intrat pe un chat, pe secțiunea „Sex pervers”, cu nick-ul „whore”. Am căutat printre diferitele preferințe ale profilului și am inserat câteva date care mă interesau. El m-a contactat imediat; avea nick-ul „carnage”. A fost direct, explicit, m-a invadat, așa cum îmi doream eu.

— Cum îți place să fii futută? m-a întrebat prima dată.

I-am răspuns:

— Cu brutalitate, vreau să fiu tratată ca pe un obiect.

— Și vrei să te tratez ca pe un obiect?

— Nu vreau nimic. Fă ceea ce trebuie să faci.

— Ești curva mea, știi?

— E dificil să fiu a cuiva, nu aparțin nici măcar mie însămi.

A început să-mi explice cum și unde mi-ar fi pus-o, cât timp l-aș fi avut înăuntrul meu și cât de mare ar fi fost plăcerea mea.

Priveam alunecarea cuvintelor pe care le trimiteam din ce în ce mai rapid. Stomacul mi se contorsiona, iar

înăuntru îmi pulsau o viață și o dorință atât de seducătoare, încât nu puteam face altceva decât să cedez. Acele cuvinte erau ca un cântec de sirenă, iar eu m-am expus conștientă și totuși cu durere. Abia după ce mi-a spus că își dăduse drumul în palmă, m-a întrebat câți ani am.

— Șaisprezece, i-am spus.

A tastat un smile de uimire de-a lungul întregii ferestre, urmat de smile zâmbitori. Apoi:

— Să-mi trag una! Felicitări!

— Pentru ce?

— Ești deja expertă.

— Da.

— Nu cred.

— Ce vrei să-ți spun?... Ce importanță are să știi; oricum nu ne vom vedea niciodată. Nici măcar nu ești din Catania.

— Cum nu? Sigur că sunt de acolo. Rahat...!

Ghinionul tău este că sunt catanez.

— Iar acum ce vrei de la mine? am întrebat fiind sigură de refuz.

— Să te fut!

— Tocmai ai făcut-o.

— Nu (urmat de alt smile). Pe bune.

M-am gândit câteva secunde, apoi am tastat numărul meu de celular, dar, înainte de a-l trimite, am avut un moment de ezitare. Apoi, când mi-a mulțumit, mi-am dat seama de rahatul în care tocmai intrasem.

Nu știu nimic de el. Știu doar că se numește Fabrizio și are treizeci și cinci de ani.

Întâlnirea este în jumătate de oră pe strada Corso Italia.

21:00

Știu foarte bine că, de data aceasta, diavolul se prezintă cu o înfățișare falsă și își arată adevărata identitate după ce te-a cucerit. Mai întâi te privește cu ochii lui verzi și strălucitori, apoi îți zâmbește amabil, îți dă un sărut ușor pe gât, apoi te înghite.

Bărbatul care m-a întâmpinat era elegant și nu tocmai frumos; înalt, robust, păr grizonant și rar (cine știe dacă o fi având într-adevăr treizeci și cinci de ani), ochi verzi și dantura puțin cenușie.

La primul impact nu am fost fascinată, dar, imediat, gândul că el era același bărbat de pe chat mă făcuse să tresar. Am mers pe trotuarele curate, pe marginea cărora se află magazine șic, cu vitrine strălucitoare; mi-a vorbit despre el, despre munca lui despre soția pe care nu a iubit-o niciodată, dar cu care s-a căsătorit pentru că a fost constrâns de nașterea fiicei lui. Are o voce frumoasă, dar râsul lui stupid îmi provoacă repulsie.

În timp ce mergeam, m-a prins de mijloc cu un braț, iar eu am zâmbit de nevoie, enervată de îndrăzneala lui și neliniștită de ceea ce avea să se întâmple după aceea.

Puteam foarte bine să plec, să-mi iau scuterul și să mă întorc acasă, s-o privesc pe mama frământând aluatul pentru tortul cu mere, s-o aud pe sora mea citind cu voce tare, să mă joc cu pisica... Pot foarte bine să gust normalitatea și să trăiesc în ea, să am privirea luminoasă doar pentru că am luat o notă bună la școală, să zâmbesc timid atunci când mi se face un compliment; dar nimic nu mă uimește, totul e un gol adânc, lipsit de consistență și salvare.

L-am urmat până la mașina lui, care apoi a intrat într-un garaj. Tavanul era umed, iar spațiul, care și așa era foarte mic, era ocupat de cutii mari și unelte.

Fabrizio m-a penetrat încet, s-a aruncat ușor deasupra mea, și, din fericire, nu am simțit greutatea trupului său. Ar fi vrut să mă sărute, dar am întors capul, pentru că nu voiam. Nimeni nu mă mai săruta de când eram cu Daniele, căldura respirației mele o păstrez pentru imaginea pe care oglinda o reflecta, iar moliciunea buzelor mele a fost de prea multe ori în contact cu mădularele lacome ale diavolilor îngerului arogant; și totuși sunt sigură că ei nu au simțit-o. Astfel, am întors capul să evit contactul cu buzele lui, dar nu l-am lăsat să-și dea seama de repulsia mea. M-am prefăcut că vreau să-mi schimb poziția, iar el, ca un animal, și-a

transformat tandrețea cu care mă uimise la început într-o bestialitate crudă, horcăind și strigându-mă cu voce tare în timp ce degetele mi-apăsau pielea de pe șolduri.

„Sunt aici”, îi spuneam, iar situația mi se părea grotescă. Nu înțelegeam de ce îmi strigă numele și mi se părea jenant să rămân impasibilă la chemările sale, așa că îl linișteam spunând „sunt aici”, iar el se mai liniștea.

— Lasă-mă să-mi dau drumul înăuntru. Hai, te rog, lasă-mă să-mi dau drumul înăuntru, spunea răvășit de plăcere.

— Nu, nu se poate.

A ieșit imediat, strigându-mi și mai tare numele, până a devenit din ce în ce mai slab, un lung suspin final. Apoi, nemulțumit, s-a întors deasupra mea, s-a aplecat, îl aveam înăuntru încă o dată, limba lui mă atinge în grabă, fără niciun respect. Plăcerea mea nu venise, iar a lui revenea, era ceva inutil, care nu mă privea.

— Ai vulvele groase și succulente, numai bune să fie mușcate. De ce nu te epilezi? Ai fi mai frumoasă.

Nu i-am răspuns, nu e treaba lui ce fac eu cu vulvele mele.

Ne-a speriat zgomotul unei mașini. Ne-am îmbrăcat în grabă (eu abia așteptam) și am ieșit din garaj. Mi-a mângâiat bărbia și mi-a spus:

— Data viitoare, micuț, vom sta mai comod.

Am coborât din mașina cu geamuri fumurii, iar pe stradă toți au observat că ieșeam cu părul dezordonat și cu chipul răvășit din acea mașină condusă de cineva cu părul grizonant și cu cravata în dezordine.

11 februarie

La școală nu-mi merge prea bine. Poate sunt eu slabă și nehotărâtă, poate profesorii sunt dogmatici și categorici... Sau poate am eu o viziune prea idealistă despre școală și despre învățământ în general, însă în realitate mă dezamăgește total. Urăsc matematica! Faptul că nu poți avea nicio părere mă înfurie. Și apoi, idioata aia de profesoară, care continua să mă facă ignorantă fără să știe să-mi explice ceva! Am căutat pe Mercantino

anunțurile pentru lecții în particular și am găsit câteva interesante. Doar unul era disponibil. Era bărbat, iar după voce părea destul de tânăr; va trebui să ne întâlnim mâine ca să ne punem de acord.

Letizia mă bate la cap de dimineață până seara; nu știu ce se întâmplă cu mine. Câteodată îmi par dispusă pentru orice.

22:40

M-a sunat Fabrizio; am vorbit mult. La sfârșit, m-a întrebat dacă știu niște locuri unde să ne putem întâlni. I-am răspuns că nu.

— Atunci, a venit momentul să-ți fac un cadou frumos, mi-a spus.

12 februarie

Mi-a deschis ușa în cămașă albă și boxeri negri; avea părul ud și ochelari. Mi-am mușcat buzele și l-am salutat. Mi-a zâmbit în loc de salut, iar când mi-a spus „Poftim, Melissa, ia loc”, am avut acea senzație pe care o aveam când eram mică și amestecam lapte, portocale, cafea și căpșune timp de o oră. A țipat la cineva care era în camera cealaltă, spunând că merge în cameră cu mine. A deschis ușa și, pentru prima dată, am intrat în dormitorul unui om normal: nu era nicio fotografie porno, niciun trofeu stupid și nici dezordine. Pereții erau tapetați cu fotografii vechi, cu postere ale unor trupe heavy metal și reproduceri impresionante. Un parfum special și îmbietor mă îmbăta.

Nu s-a scuzat pentru ținuta cu siguranță neformală, iar pe mine m-a distrat acest lucru. Mi-a spus să mă așez pe pat, în timp ce el lua scaunul de la birou și îl apropia ca să se așeze în fața mea. Eram puțin încurcată... La naiba! Mă așteptam la un profesor impasibil, cu o flanelă cu gulă en coeur de culoare gălbuie și cu un păr de aceeași nuanță cu a puloverului. M-a întâmpinat un bărbat tânăr, bronzat, parfumat și extrem de atrăgător. Încă nu îmi scosesem paltonul și mi-a spus râzând:

— Ei, nu te mănânc dacă îl dai jos.

Am râs și eu, nemulțumită de faptul că nu putea să mă mănânce. Nu-i observasem încă papucii: din fericire, nu avea ciorapi albi; o gleznă subțire și un picior îngrijit și bronzat, ce făcea mișcări concentrice în timp ce discutam despre bani, programa școlară și orele de meditație.

— Trebuie să începem de foarte, foarte departe, am spus.

— Nu-ți face griji, vom începe de la zero, mi-a spus aluziv.

Stăteam pe marginea patului picior peste picior, cu mâinile împreunate.

— Ce frumos stai așezată, m-a întrerupt în timp ce vorbeam despre profa de mate.

Mi-am mușcat buzele și am izbucnit:

— Ei, hai, ce vreți să spuneți?

— A, era să uit. Mă numesc Valerio, să nu-mi spui domnule profesor. Mă faci să mă simt prea bătrân, a schimbat subiectul prefăcându-se că mă amenință cu degetul.

M-am oprit puțin: după atâtea replici din partea lui, era clar că trebuia să-i spun și eu ceva. Mi-am limpezit puțin vocea și am spus încet:

— Și dacă eu vreau să vă spun domnule profesor?

— De data asta, el și-a mușcat buzele, a dat din cap și a întrebat:

— Și de ce ai vrea?

Am ridicat din umeri și, după puțin timp, am spus:

— Pentru că așa e mai frumos, nu, domnule profesor?

— Spune-mi cum dorești, dar nu te mai uita la mine așa, a spus vizibil enervat.

Iată că reîncep mereu povestea obișnuită. Ce pot să fac, nu reușesc să nu provoc pe cine îmi stă în față și îmi place. Îl lovesc cu fiecare cuvânt și cu fiecare tăcere; asta mă face să mă simt bine. E un joc.

18 februarie 20:35

Ai mei cinează în bucătărie. Eu m-am retras puțin să scriu, pentru că vreau să-mi dau seama de ce s-a

întâmplat într-adevăr.

Astăzi am avut prima meditație cu Valerio. Cu el reușesc să înțeleg câte ceva, poate pentru că are umeri frumoși, pe care să-i tot privești, și mâini subțiri și elegante, ce însoțesc mișcările stiloului. Am reușit să fac câteva exerciții, chiar dacă cu greu. El era foarte serios, profesionist, iar acest lucru îl făcea și mai fascinant. M-a captivat. Mă privea admirativ și totuși încerca să păstreze o anumită distanță între noi, fără ca răutatea mea să intervină în munca lui.

M-am îmbrăcat cu o fustă strâmtă, voiam să-l seduc cu nerușinare. Astfel, când m-am ridicat să merg spre ușă, el a început să meargă aproape în spatele meu. Eu, ca să mă joc, alternam pașii rapizi cu alții lenți, ca să-l las să se apropie și apoi să mă retrag imediat.

În timp ce apăsam pe buton ca să chem liftul, i-am simțit respirația pe gât și mi-a șoptit:

Ține-ți telefonul deschis mâine între 22:00 și 22:15.

19 februarie 2002 22:30

Două vești (ca de obicei, una bună și una rea.)

Fabrizio a cumpărat un apartament mic în centru, unde ne putem vedea fără să fim descoperiți de familie.

A exclamat mulțumit la telefon:

— Am montat un ecran mare în fața patului. Putem să ne uităm la anumite filme. Ei, ce zici, micuț? A, sigur că vei avea și tu cheie. Te sărut pe fețișoara ta frumoasă. Pa, pa.

Aceasta este vestea proastă, desigur.

Nu m-a lăsat să-i răspund, să-i fac cunoscute perplexitatea și îndoielile mele. Mi se pare nechibzuit ceea ce a făcut. Eu voiam doar să ne culcăm o dată și gata, apoi la revedere și mulțumesc; nu vreau să devin amanta unui bărbat însurat și care mai are și o fiică! Nu-l vreau pe el, nici apartamentul lui, nici ecranul lui imens cu filme porno, nu vreau ca el să-mi cumpere nechibzuința ca și cum ar cumpăra un produs de înaltă tehnologie ca oricare altul. Am suferit destul cu Daniele și cu ingerul arogant, iar acum, când încep să trăiesc cum vreau,

apare un monstru gras și cu cravată care îmi spune că vrea să aibă o relație sexuală cu mine. Dar pedepsele plutesc mereu asupra noastră, vârfurile ascuțite ale săbiilor sunt pregătite să ne lovească în moalele capului atunci când ne așteptăm mai puțin. Iar sabia îl va lovi și pe el, pentru că eu voi fi cea care o va ține de mâner.

Acum vestea bună.

Telefonul a sunat la ora exactă, iar convorbirea s-a terminat atunci când a spus el.

Eram goală, întinsă pe jos, pielea mea atingând marmura rece a pardoselii din camera mea. Țineam telefonul în mână, iar vocea lui murmurată îmi ajungea fluidă și senzuală. Mi-a povestit o fantezie de-a lui.. Eram în clasă la o lecție de-a lui; la un moment dat, i-am cerut voie să merg la baie și, în timp ce mergeam, i-am dat un bilețel pe care scria „Urmează-mă”. L-am așteptat în baie; el a venit și mi-a smuls cămașa, iar cu vârful degetelor a adunat picăturile ce curgeau de la chiuveta stricată. Le-a pus pe pieptul meu, iar acestea coborau lent. Apoi, mi-a ridicat fustița plisată și a intrat în mine, în timp ce eu eram sprijinită de perete și adunam înăuntru plăcerea lui; picăturile continuau să curgă pe corpul meu, îl umezeau, lăsându-i mici dăre pe piele. Ne-am aranjat și ne-am întors în clasă, în timp ce, din prima bancă, am continuat să urmăresc creta ce alunecă pe tablă la fel cum el aluneca înăuntrul meu. Și eu, și el ne-am atins în timp ce vorbeam la telefon. Sexul meu era excitat ca niciodată, iar răul Late îmi brăzda din plin Secretul; degetele îmi erau impregnate de mine, dar și el, pe care îl simțeam aproape, în ciuda împrejurării, și îi simțeam căldura și parfumul, imaginându-mi gustul lui.

La 22:15 a spus:

— Noapte bună, Loly.

— Noapte bună, domnule profesor.

20 februarie 2002

Sunt zile în care nu știu dacă să încetez să mai respir pentru totdeauna sau să rămân în apnee pentru tot timpul care mi-a mai rămas. Zilele în care înghit sub

pătură și îmi înghit lacrimile și le simt gustul sub limbă. Mă trezesc într-un pat în dezordine, cu părul răvășit și cu pielea violată. Goală, în fața oglinzii, îmi privesc trupul. Zăresc lacrima ce se prelinge din ochi pe obraz, o șterg cu un deget și mă zgârii puțin cu o unghie. Trec cu mâna prin păr, îl trag pe față, mă strâmb ca să-mi devin simpatică și să râd de mine însămi: dar nu reușesc, vreau să plâng, vreau să mă pedepsesc. Mă îndrept spre primul sertar al comodei. Mai întâi, privesc tot ce este înăuntru, apoi îmi aleg cu grijă lenjeria pe care o voi îmbrăca. O pun împăturită pe pat și întorc oglinda spre locul în care mă aflu. Îmi privesc în continuare trupul. Mușchii sunt încă încordați, pielea este însă moale și netedă, albă și suavă, ca a unei copile. Sunt o copilă. Mă așez pe marginea patului, îmi pun ciorapii cu jartieră îndreptându-mi piciorul și făcând să alunece pe piele mătasea subțire, până când întăritura din dantelă ajunge la coapsă, apăsând-o puțin. Apoi, vine rândul corsetului din mătase neagră și panglicuțe. Îmi încinge brațul și-mi subțiază talia care deja e foarte subțire, scoțându-mi în evidență și mai mult soldurile, foarte robuste, foarte rotunde și moi, pentru a mă feri de violențele bărbaților. Sâniile sunt încă mici: sunt tari, albi și rotunzi, pot fi ținuți într-o mână pe care s-o încălzească cu căldură lor. Corsetul e strâns, îmi cuprinde sâniile și îi apropie. Încă nu e momentul să mă privesc. Încalț pantofii cu toc cui, îmi afund piciorul până la glezna subțire și simt cum înălțimea mea de un metru șaiszeci crește pe neașteptate cu zece centimetri. Merg la baie, iau rujul și îmi umezesc buzele suculente și moi; apoi îmi dau genele cu rimel, îmi pieptăn părul lung și neted și pulverizez de trei ori cu parfumul așezat deasupra oglinzii. Mă întorc în cameră

Acolo, o voi vedea pe cea care știe să-mi facă să vibreze tot trupul.

— Ești a mea, îmi șoptesc, și, imediat, excitația pune stăpânire pe dorința mea.

Îmi mușc buzele cu dinții perfecți și albi, părul desfăcut îmi face spatele să transpire, picături mici ce se transformă în perle îmi împodobesc trupul.

Gem, suspinele cresc... Închid ochii, trupul meu e plic de spasme, mintea mea e liberă și zboară. Genunchii îmi cedează, respirația se oprește, iar limba parcurge obosită forma buzelor. Deschid ochii: zâmbesc copilei. Mă apropiu de oglinda și îi ofer un sărut lung și intens; respirația mea aburește sticla.

Mă simt singură, abandonată. Mă simt ca o planetă în jurul căreia în acest moment orbitează trei stele diferite: Letizia, Fabrizio și profesorul. Trei stele ce îmi țin companie în gând, dar nu și în realitate.

21 februarie

Am însoțit-o pe mama la veterinar, unde era internat pisoiul meu, ce suferă de o formă ușoară de astm. Mieuna încet, speriat de mâinile înmănușate ale medicului; eu îi mângâiam capul încurajându-l cu cuvinte blânde.

În mașină, mama m-a întrebat cum îmi merge la școală și cum stau cu băieții. I-am răspuns vag. De acum, a devenit o regulă să mint; mi s-ar părea ciudat să nu mai trebuiască să o fac...

I-am cerut apoi să mă ducă la profesorul de matematică, pentru că urma să am o lecție.

— A, bine, în sfârșit îl voi cunoaște! a spus entuziasmată.

Nu i-am răspuns nimic, pentru că nu voiam să bănuiesc ceva; de altfel, eram sigură că Valerio se aștepta ca dintr-un moment în altul să o întâlnească pe mama.

Din fericire, de data aceasta, ținuta lui era mai serioasă, dar, în mod ciudat, când mama mi-a spus să o însoțesc la lift mi-a spus:

— Nu-mi place, are față de vicios.

Am făcut un gest de indiferență și i-am spus că nu face decât să-mi dea lecții de matematică, nu va trebui să ne căsătorim. Iar apoi mama are fixația asta de a recunoaște omul după față, un lucru care mă enervează!

După ce am închis ușa, Valerio mi-a spus să-mi iau caietul și să începem imediat. Nu am vorbit deloc despre conversația de la telefon, ci doar despre rădăcini cubice,

pătrate și binoame... Ochii lui se ascund atât de bine, încât mă face să am îndoieli. Dar dacă acel telefon a fost doar ca să râdă de mine? Și dacă nu voia decât să râdă de mine și să aibă doar un orgasm la telefon? Mă așteptam la un semn, la o mică discuție. Nimic!

Apoi, în timp ce îmi dădea caietul, m-a privit ca și cum ar fi înțeles totul și a spus:

— Să fii liberă sâmbătă seară. Și să nu te îmbraci înainte ca eu să te sun.

L-am privit uimită, dar nu am spus nimic și, încercând să simulez o indiferență absurdă la cuvintele lui, am deschis caietul și, printre x-uri și y-uri, am privit ce scrisese cu litere mici:

Ca un paradis era Lolita mea, un paradis scufundat în flăcări.

Prof. Humbert.

22 februarie

La 13:00 am primit un telefon de la Letizia, care m-a întrebat dacă vreau să luăm prânzul împreună. Am acceptat pentru că nu aș fi avut timp să mă întorc acasă, din moment ce la 15:30 urma să înceapă repetiția pentru spectacol. Aveam chef s-o văd; m-am gândit la ea de mai multe ori înainte de a merge la culcare.

Văzând-o, mi s-a părut și mai frumoasă, și mai reală. Îi priveam mâinile noi în timp ce-mi puneă vin și, imediat, le-am privit pe ale mele, care, din cauza frigului pe care îl simt în fiecare dimineață pe scuter, au devenit roșii și uscate, precum cele ale unei maimuțe.

Mi-a vorbit despre tot; într-o oră a reușit să-mi povestească tot ce făcuse în cei douăzeci de ani ai săi. Mi-a vorbit despre familia ei, despre mama care a murit prematur, despre tatăl plecat în Germania și despre sora pe care o vede foarte rar, pentru că e căsătorită. Mi-a vorbit despre profesorii ei, despre școală, universitate, hobby-uri și despre munca ei.

I-am privit sprâncenele și am simțit o dorință puternică să le sărut. Ce lucru bizar sunt sprâncenele! Cele ale Letiziei se mișcă o dată cu ochii și sunt așa de

frumoase, încât te fac să-ți dorești să le săruți perfecțiunea, apoi să continui cu fața, cu obrajii, cu gura... Acum știi, jurnalule; o doresc. Îi doresc căldura, pielea, mâinile, saliva, vocea ei murmurată. Aș vrea s-o mângâi pe cap, să-i vizitez insulița cu respirația mea, să-i aduc sărbătoare în tot trupul. Și totuși mi se pare evident că mă simt blocată; pentru mine e ceva nou și bineînțeles că nu pot să pretind că și ea are aceleași senzații. Sau poate că le are, dar nu voi ști niciodată. Mă privea și își umezea buzele; privirea ei era ironică, iar eu mă simțeam învinsă. Nu de ea, ci de capriciile mele.

— Vrei să faci dragoste, Melissa? m-a întrebat în timp ce eu sorbeam din vin.

Am pus paharul pe masă și am dat din cap afirmativ.

— Însă trebuie să mă înveți...

Să mă învețe să fac dragoste cu o femeie sau să mă învețe să iubesc? Poate că aceste două lucruri se compensează... Sâmbătă noaptea sau, mai bine zis, duminică dimineața, din momentul în care noaptea a trecut deja, iar cerul s-a luminat. Mă simt fericită, jurnalule, simt înăuntrul meu o intensă euforie, domolită totuși de o senzație de beatitudine; o liniște deplină și dulce ce-mi invadează tot trupul. Azi-noapte am descoperit că a te lăsa în voia simțurilor și a celui care ți le invadează e ceva sacru; atunci, sexul încetează să mai fie doar sex și devine dragoste, când îi miroși puful parfumat de pe spate sau îi mângâi umerii puternici și moi, când îi netezești părul.

Nu eram deloc liniștită, știam ceea ce urmam să fac. Știam că-mi dezamăgesc părinții. Urcam în mașină cu un tip de douăzeci și șapte de ani, pe care îl cunoșteam foarte puțin, un profesor de matematică atrăgător, care îmi înflăcărase simțurile. L-am așteptat afară, sub pinul impunător și i-am văzut mașina verde înaintând încet cu el la volan; avea o eșarfă în jurul gâtului, iar reflexul lentilelor sale îmi lovea privirea. În ciuda a ceea ce-mi zisese cu câteva zile în urmă, nu am așteptat să mă sune ca să-mi spună cu ce ar fi trebuit să mă îmbrac. Am luat lenjeria din primul sertar, am luat-o și mi-am pus

deasupra o rochiță neagră. M-am privit în oglindă și m-am strâmbat: parcă lipsea ceva; mi-am strecurat mâinile sub rochie și mi-am scos slipul. Apoi am zâmbit și mi-am șoptit: „Așa ești perfectă”; și mi-am trimis un sărut.

Când am ieșit din casă, am simțit frigul intrându-mi sub rochie; vântul îmi atingea neplăcut sexul dezgolit. Imediat ce am urcat în mașină, profesorul m-a privit cu ochii plini de lumină și încântare și mi-a spus:

— Nu ai așteptat să te sun ca să îți spun cu ce să te îmbraci.

Atunci, mi-am întors privirea către stradă și am spus:

— Știu, dar să nu-mi ascult profesorii este lucrul care-mi iese cel mai bine.

M-a sărutat puțin zgomotos pe obraz și am plecat spre un loc secret.

Continuam să-mi trec degetele prin păr; el se gândea că poate eram tensionată, dar eram doar nerăbdătoare. Nerăbdarea de a-l avea acolo imediat, necondiționat. Nu știu despre ce am vorbit în timpul drumului, pentru că în mintea mea era doar gândul de a-l poseda; i-am privit ochii în timp ce conducea. Îmi plac ochii lui: au genele lungi și negre, privirea intrigantă, magnetică. Mi-am dat seama că-mi arunca priviri ascunse, dar m-am prefăcut că nu observ; chiar și asta făcea parte din joc. Apoi am ajuns în Paradis sau poate în Infern; depinde din ce punct de vedere privești. Am trecut cu mașina pe străzi și străduțe pustii și strâmte, care mi se păreau imposibil de parcurs, am trecut pe lângă o biserică în ruină și acoperită cu iederă de mușchi, iar Valerio mi-a zis:

— Vezi că în stânga ta e o fântână; locul în care mergem e pe străduța următoare.

Am scrutat cu atenție strada sperând să găsesc cât mai repede fântâna din acel labirint obscur.

— Uite-o, am exclamat puțin cam tare.

A oprit motorul în fața unei porți verzi și ruginite, iar farurile lumineau cuvintele scrise pe ea; ochii mi s-au oprit pe două nume inserate într-o inimă tremurândă: Valerio și Melissa.

L-am privit uimită și i-am arătat tocmai ceea ce

citisem. El a zâmbit și a spus:

— Nu pot să cred!...

Apoi, s-a întors spre mine și a șoptit:

— Vezi? Suntem scriși în stele.

Nu am înțeles ce a vrut să spună. Totuși, acel suntem mi-a dat siguranță și m-a făcut să mă simt o parte a unui întreg a cărei jumătăți erau asemenea, și nu diferite, cum erau eu și imaginea mea în oglindă.

Mi-a fost frică de acel Paradis, pentru că era întuneric, în pantă, impracticabil mai ales dacă ai cizme cu tocuri atât de înalte. Încercsm cât mai mult să mă agăț de el, voiam să-i simt căldura. Ne-am împiedicat de mai multe ori de niște bolovani; pe acele străduțe mici și întunecate, delimitate de ziduri, unica parte vizibilă era cerul plin de stele din acea noapte și luna, care se îndepărta și apropia, mișcându-se în ritmul nostru. Nu știu de ce, dar acest loc mi-a inspirat senzații macabre și obscure: mă gândeam stupid sau poate pe bună dreptate că, pe undeva, aproape, se desfășura o orgie a cărei victimă fusesem aleasă eu; ar fi urmat ca bărbați cu glugi să mă lege de o masă, să fiu înconjurată de lumânări și de sfeșnice, apoi să mă siluiască pe rând și, în final, să mă ucidă cu un pumnal cu lama curbată și ascuțită.

Dar aveam încredere în el; gândurile mele se datorau poate delirului din acel moment magic. Acele străduțe care treziseră în mine teama ne-au dus către un luminiș ce dădea înspre mare; se puteau auzi valurile ce spumegau pe mal. Erau stânci albe, netede și mari: mi-am imaginat imediat la ce puteau să servească. Înainte de a ne apropia, ne-am împiedicat pentru a nu știu câta oară; m-a tras lângă el lipindu-mă de fața lui, ne-am atins buzele fără să ne sărutăm, adulmecându-ne mirosurile și ascultându-ne respirația. Odată apropiati unul de celălalt, ne-am devorat buzele, sugându-le și mușcându-le. Limbile ni s-au întâlnit: a lui era caldă și moale, mă mângâia înăuntru ca o pană, făcându-mă să tremur. Săruturile s-au înflăcărat, iar într-un final m-a întrebat dacă poate să mă atingă, dacă venise momentul. „Da”, am răspuns, era momentul. A rămas blocat când a

descoperit că nu aveam nimic pe dedesubt; s-a oprit pentru câteva secunde în fața goliciunii mele cărnose. Apoi, i-am simțit atingerea degetelor, care palpau acel vulcan ce stătea să erupă. Mi-a spus că voia să guste din mine.

M-am așezat pe una dintre stâncile enorme, iar limba lui mi-a mângâiat sexul așa cum mâna unei mame mângâie obrazul unui nou-născut: lent, ușor, culegeam plăcerea inexorabilă și continuă, densă și fragilă în același timp; mă topeam.

S-a ridicat, m-a sărutat și i-am simțit în gură dulceața feminității mele. Îi atinsesem deja membrul de câteva ori și i-l simțeam dur și consistent sub jeanși; s-a deschiat și mi-a oferit penisul. Nu, nu am mai fost cu un bărbat circumcis, nu știam că glandul e deja în afară. Arăta ca o extremitate netedă și moale, de care mi-a fost imposibil să nu mă apropii.

M-am ridicat și, apropiindu-mă de urechea lui, am șoptit:

— Fute-mă!

Își dorea și el, în timp ce mă ridicam în genunchi, m-a întrebat cine mă învățate să ling așa; limba mea unduitoare îl înnebunise.

Mi-a spus să mă întorc cu spatele, astfel încât să-mi poată vedea fesele. Mai întâi mi le-a privit. Am considerat bizar gestul lui, dar privirea sa aplecată asupra rotunjimilor mele m-a excitat enorm. Am așteptat primul contact, cu mâinile sprijinite de piatra rece și netedă. S-a apropiat căutându-mă. Aș fi vrut să-mi spună în ce fel mă ofer lui: o târfă care nu se mai satură niciodată. Penetrarea precisă și seacă i-am însoțit-o cu un geamăt de aprobare. Apoi m-am desprins din acel puzzle plăcut și, implorându-l din priviri să-l mai simt înăuntru, i-am spus că o așteptare de câteva minute înainte de a ne poseda unul altuia trupurile ne-ar fi intensificat plăcerea.

— Să mergem în mașină, i-am spus, vom sta mai comod.

Am traversat din nou labirintul întunecat, dar, de data aceasta, nu-mi mai era teamă; trupul meu era

străbătut de mii de spiriduși, care se distrau alergând și făcându-i să simt când liniște, când o euforie inefabilă. Înainte de a urca în mașină, am revăzut numele scrise pe poartă și am zâmbit, lăsându-l pe el să intre primul. M-a dezbrăcat imediat, complet; voiam ca fiecare celulă a trupurilor și a pielii noastre să intre în contact una cu a celuilalt și să facă schimb de senzații noi, exaltante. M-am așezat deasupra și am început să-l călăresc înflăcărată, intrând și ieșind ușor și ritmat, alternând cu mișcări seci, dure și severe. Lingându-l și sărutându-l, l-am auzit gemând. Gemetele lui mă omoară, mă fac să-mi pierd controlul. E ușor să-ți pierzi controlul cu el.

— Suntem doi stăpâni, spuse el, cum facem să ne supunem unul altuia?

— Doi stăpâni se fut și se bucură pe rând, am răspuns.

Am mărit ritmul penetrărilor incisive și, în mod magic, am smuls cu putere acea plăcere pe care niciun bărbat nu a știut să mi-o dea niciodată, pe care doar eu sunt capabilă să mi-o ofer. Am simțit spasme în tot trupul: în sex, în picioare, în brațe și chiar pe față. Trupul meu era tot o sărbătoare. Și-a scos bluza și i-am simțit pieptul gol, păros și fierbinte în contact cu sânul meu alb și neted. Mi-am frecat sfârcurile de acea descoperire minunată, am mângâiat-o cu mâinile pentru a o face toată a mea.

Apoi am coborât pe trupul lui și mi-a spus:

— Atinge-l cu un deget.

Am făcut-o uimită și i-am văzut membrul lăcrimându-i; instinctiv, mi-am apropiat gura și am înghițit lacomă cea mai dulce spermă pe care am gustat-o vreodată.

M-a îmbrățișat pentru câteva clipe, iar în acel moment, care mie mi s-a părut nesfârșit, am avut senzația că am totul acolo cu mine. Apoi, mi-a sprijinit cu tandrețe capul pe scaun, în timp ce stăteam încă goală, ghemuită și luminată de lună.

Aveam ochii închiși, însă reușeam oarecum să-i percep privirea asupra mea. M-am gândit că era nedrept să-mi las ochii să-l privească în tot acel timp, că bărbații

nu se mulțumesc niciodată doar cu trupul tău, că vor, mai mult decât să-l mângâie și să-l sărute și vor să și-l întipărească în minte și să nu-l mai șteargă niciodată. Mă întrebam ce puteam să simt privind trupul meu adormit și nemișcat; pentru mine, nu este important să privesc, ci să simt; iar eu, în acea noapte, l-am simțit. Am încercat să-mi reprim un zâmbet când l-am auzit bombănind, plângându-se că nu-și găsește bricheta și, cu ochii încă închiși și cu vocea răgușită, i-am spus că o văzusem zburând din buzunarul cămășii în timp ce o arunca pe scaunul din față. Nu a făcut decât să mă privească pentru o secundă infimă și a deschis geamul, lăsând să intre frigul pe care nu-l simțisem înainte.

Apoi, după minute de tăcere, a spus expirând fumul de țigară:

— N-am mai făcut așa ceva.

Știam la ce se referă, simțeam că acela era momentul discursurilor noastre, care ar fi compromis sau, dimpotrivă, ar fi întărit această relație periculoasă, nesigură și excitantă.

M-am apropiat încet de umerii lui, sprijinindu-mi mâna de ei și atingându-mi buzele de mână. Am așteptat puțin înainte să vorbesc, dar știam că trebuia să-i spun încă de la început.

— Faptul că n-ai mai făcut-o niciodată nu înseamnă că este greșit.

— Dar nici corect.

— Și pe noi ne interesează dacă e corect sau nu?

Important este că ne-am simțit bine, că am trăit intens.

Mi-am mușcat buzele, știind că un bărbat adult nu ar fi dat ascultare unei fete arogante. În schimb, a aruncat țigara, și a spus:

— Iată de ce mă faci să-mi pierd capul: ești matură, inteligentă și înăuntru ai o pasiune fără limite.

El este, jurnalule. A cunoscut-o. Pasiunea mea, vreau să spun. Conducându-mă acasă, mi-a spus că era mai bine să nu ne mai vedem ca profesor și elevă, pentru că nu m-ar mai fi privit la fel; și apoi, nu amesteca niciodată munca cu plăcerea. Am spus că-mi convenea; l-am

sărutat pe obraz și am deschis poarta în timp ce el aștepta să intru.

Azi-dimineață nu am mers la școală, eram prea obosită. Și apoi diseară era premiera piesei de teatru; deci, aveam un motiv.

Spre ora prânzului am primit un mesaj de la Letizia în care îmi spunea că la ora 21:00 va fi acolo să mă sprijine. Da, Letizia... Ieri am uitat de ea. Dar cum faci să îmbini două perfecțiuni? Ieri îl aveam pe Valerio și îmi era de ajuns; astăzi sunt singură și nu îmi sunt de ajuns (de ce eu însumi nu-mi mai sunt de ajuns?), o vreau pe Letizia.

P.S.: Cretinul ăla de Fabrizio! Și-a pus în cap să vină să mă vadă cu soția! Bine că nu mai e atât de arogant: într-un fel, l-am convins să rămână acasă.

În seara aceasta nu am fost prea agitată. Dimpotrivă, mă trecea un ușor sentiment de apatie, abia așteptam să se termine totul. Toți ceilalți se agitau de frică sau de bucurie, în timp ce eu stăteam în spatele cortinei ca să spionez lumea care venea; priveam atentă să văd dacă Letizia intrase deja. Nu am văzut-o, iar Aldo, scenograful, m-a chemat să-mi spună că trebuia să începem. Deodată, luminile de la stal s-au stins, iar cele de pe scene s-au aprins. M-am aruncat pe scenă ca o săgeată trasă cu arcul, am ajuns acolo gesticulând exact cum regizorul îmi indicase mereu în timpul repetițiilor, fără ca eu să fi reușit vreodată. Eliza Doolittle i-a uimit pe toți, chiar și pe mine, a ieșit în evidență cu o naturalețe a gesturilor și cu o expresivitate absolut inedite, de care eram entuziasmată. Încercam s-o zăresc pe Letizia de pe scenă, dar fără să reușesc. Astfel, am așteptat să se termine spectacolul, salaturile către public și aplauzele; din spatele cortinei deja lăsate, am continuat să scrutez oaspeții, ca să-i întâlnesc chipul. I-am văzut aplaudând puternic și foarte fericiți pe părinții mei, pe Alessandra, pe care nu o mai văzusem de luni întregi, și, din fericire nicio umbră de Fabrizio.

Apoi am văzut-o; chipul ei era luminos și vesel, bătea înnebunită din palme. O plac și pentru că este spontană, veselă și inspiră o mare bucurie de a trăi; privindu-i

chipul, îți pui în umbră propria bucurie. Aldo m-a tras de un braț și a exclamat tare:

— Bravo, bravo comoară! Hai, grăbește-te. Du-te să te schimbi, pentru că mergem să sărbătorim în oraș cu ceilalți.

Avea o expresie aparte și înnebunită; am început să râd zgomotos.

I-am spus că nu pot, trebuia să mă văd cu cineva. Chiar atunci a venit Letizia, cu chipul ei surâzător; când și-a dat seama de prezența lui Aldo, expresia i s-a schimbat, zâmbetul i-a dispărut, ochii i s-au întunecat. L-am văzut pe Aldo și am observat aceeași expresie acoperindu-i chipul palid. M-am întors de două trei ori că o nătângă, ca să-i privesc pe rând, după care am întrebat:

— Ce s-a întâmplat? Ce-i cu voi?

Au rămas tăcuți, privindu-se acum cu ochi duri, aproape amenințatori.

Aldo a vorbit primul:

— Nimic, nimic, mergeți. Voi spune celorlalți că nu ai putut veni. Pa, frumoaso! M-a sărutat pe frunte. L-am privit confuză în timp ce pleca, m-am întors spre Letizia și am întrebat-o:

— Pot să știu ce să întâmplă? Vă cunoașteți?

Acum era mai senină. A șovăit puțin; încerca să îmi evite privirea: și-a lăsat chipul în jos, acoperindu-l cu palmele sale lungi și fine. Apoi m-a privit drept în ochi și a spus:

— Cred că știi că Aldo e homosexual.

Toți din școală știam asta; până și el vorbește deschis despre asta. I-am răspuns că da.

— Și ce dacă? am încercat să o fac să continue.

— Cu ceva timp în urmă, era împreună cu un băiat. Apoi... ei, bine, ne-am cunoscut, eu și băiatul vreau să spun... Aldo bănuia deja ceva.

Cuvintele ei erau lente și întrerupte.

— Ce bănuia? am întrebat curioasă și isterică în același timp.

M-a privit cu ochii ei scânteietori:

— Nu, nu pot să îți spun. Scuză-mă, nu pot.

Și-a întors privirea în altă parte și a spus:

— Că nu sunt doar lesbiană.

Dar eu ce sunt? O femeie sau nici măcar atât; în registrul stării civile, sunt încă prea mică pentru a fi femeie. Așadar sunt o fetiță care caută adăpost și dragoste în brațele unei femei. Dar mint, jurnalule, nu voi permite niciodată jumătății mele să-mi semene atât de mult; trebuie să fiu unicul membru de sex feminin al întregului. Ceea ce privesc și tânjesc la Letizia este doar corpul, esența carnală, dar și, trebuie să recunosc, cea spirituală. Îmi place totul la ea: mă intrigă și mă fascinează; de ceva timp, a devenit protagonista multor fantezii de-ale mele. Dragostea, ceea ce am căutat dintotdeauna, îmi pare câteodată atât de îndepărtată, atât de crudă, cu mine.

1 martie 2002

Când am ieșit din casă, tatăl meu stătea pe canapea și se uita absent la televizor. M-a întrebat cu un aer apatic unde merg, iar mie mi s-a părut superfluu să răspund, din moment ce, orice i-aș fi răspuns, nu i-ar fi schimbat expresia feței și ar fi rămas acolo nemișcat.

Dacă i-aș fi spus: „Merg în casa abia cumpărată de un bărbat căsătorit cu care mă fut”, ar fi avut același efect ca și răspunsul pe care, de fapt, i l-am dat: „Acasă la Alessandra să învăț”.

Am închis ușor ușa; nu voiam să-i disturb gândurile abstracte și străine de mine.

Fabrizio mi-a dat deja cheia de la apartament; mi-a spus să-l aștept acolo, pentru că va veni după serviciu.

Între timp, nu-l mai văzusem; imaginează-ți cât îmi pasă de el. Am lăsat scuterul în fața blocului și am intrat pe coridorul semiîntunecat și gol.

Vocea portăresei, care mă întreba pe cine caut m-a făcut să tresar și m-a cuprins o căldură neașteptată.

— Sunt noua chiriașă, am spus tare, scandând cuvintele, gândindu-mă proteste că era surdă.

De fapt, a clarificat imediat:

— Nu sunt surdă. La ce etaj trebuie să mergeți?

M-am gândit bine și am zis:

— Al doilea, în apartamentul pe care tocmai l-a cumpărat domnul Laudani.

A zâmbit și a spus:

— A, da! Tatăl dumneavoastră mi-a zis să vă transmit că e mai bine să închideți ușa cu cheia o dată înăuntru.

— Tatăl meu? mi-a scăpat.

Era inutil și de-a dreptul jenant să-i explic că nu era tatăl meu. Am deschis ușa și, în același moment în care cheia a pocnit în broască, m-am gândit la cât era de stupid și nechibzuit ceea ce urma să fac.

Cea stupidă eram eu, pentru că mă aflam acolo, deși nu voiam. Foarte mulțumit, cu o voce de imbecil, Fabrizio îmi spusese că această după-amiază va fi foarte specială, că vom inaugura „refugiul nostru pentru dragoste” cu ceva de neuitat. Ultima dată când am făcut ceva care mi se anunțase că va fi de neuitat, am supt porcăria a cinci persoane, într-o cameră întunecată care mirosea a pește. Intrarea era mai degrabă mică și oarecum tencuită; doar un tapet roșu dădea puțină culoare. De acolo am putut să văd celelalte camere, chiar dacă parțial: dormitorul, o sufragerie foarte mică, o bucătărie și o debara. Am evitat să merg în dormitor, ca să nu văd de aproape ce montase acel nerod în fața patului. M-am dus în sufragerie. Trecând prin fața debaralei, n-am putut să nu observ trei cutii colorate puse jos, așa că am aprins lumina și am intrat.

În fața cutiilor, era un bilețel pe care scria cu litere mari: DESCHIDE CUTIILE ȘI ÎMBRĂCĂ UNUL DINTRE LUCRURILE CARE SUNT ACOLO. Asta m-a captivat, iar curiozitatea mi se aprinsese.

Am scotocit în cutii și, pe scurt, trebuie să recunosc că nu-i lipsește fantezia; în prima cutie era lenjerie intimă din dantela de un alb imaculat: o jupă din mătase, bikini senzuali și totul de o inocență aparentă, un sutien fără bretele. Un alt bilet pus înăuntru spunea: PENTRU O FETIȚĂ CARE ARE NEVOIE SĂ FIE RĂSFĂȚATĂ. Aceasta a fost prima cutie.

A doua conținea o pereche de bikini roz cu pene la

spate, ca și cum ar fi fost codița unui iepuraș, o pereche de ciorapi din plasă, pantofi roșii cu toc înalt și alt bilețel: **PENTRU UN IEPURAȘ CE VREA SĂ FIE PRINS DE VÂNĂTOR.** Înainte de a goli, voiam să văd ce se mai rezervase în a treia cutie. Îmi plăcea acest joc, această descoperire a dorințelor lui.

Am ales conținutul celei de-a treia cutii: o salopetă strălucitoare și neagră din latex, cizme lungi și înalte din piele, o cravată, un falus negru și un tub cu vaselină. Pe lângă câteva cosmetice, în cutie mai era un bilețel pe care scria: **PENTRU O STĂPÂNĂ CARE VREA SĂ-ȘI PEDEPSEASCĂ SCLAVUL.** O pedeapsă mai bună decât aceasta n-ar fi putut exista; mi-o propusese cu propriile mijloace. Apoi, mai jos, un post-scriptum: **DACĂ VEI HOTĂRÎ SĂ ÎMBRACI CE ESTE AICI, SUNĂ-MĂ DOAR DUPĂ CE O VEI FACE.** Nu înțelegeam de ce-mi cerea acest lucru, dar mi-a convenit: jocul devenea mai interesant. L-aș fi făcut să vină și să plece când aș fi dorit eu... Frumos!

Puteam să-l trimit naibii fără nicio remușcare sau vreun sentiment de vină. Însă mă bătea gândul să intru în acel joc intrigant cu el; nu-l credeam îl stare să-l joace. Îmi amintesc că ar fi fost fantastic să am toate acele posibilități cu profesorul. Dar trebuia să rămân; făcuse prea multe lucruri ca să-și asigure futaiuri cu mine: mai întâi apartamentul, apoi aceste daruri. Am văzut display-ul telefonului licărind: mă suna. Am refuzat apelul și i-am trimis un mesaj în care îi spuneam că alesesem a treia cutie și că îl voi suna eu mai târziu.

Am mers în sufragerie, am deschis fereastra ce dădea spre balcon și am lăsat aerul curat să îndepărteze mirosul de închis; apoi, m-am întins pe covorul de culori calde și îmbietoare. Aerul proaspăt, liniștea, lumina difuză ce venea de la soarele muribund m-au făcut să adorm. Am închis pleoapele și am respirat adânc, până când mi-am simțit propria respirație ca un val ce vine și pleacă, se zdrobește de stâncă și apoi se retrage în imensitatea mării. Un vis m-a legănat și m-a ținut în brațe cu pasiune. Când m-am trezit, nu am reușit să-mi

dau seama cine era bărbatul din vis, deci atunci știam bine cine era; trăsăturile lui erau nedefinite, eram pătrunși unul de celălalt ca o cheie în broască, ca o sapă a unui țăran înfiptă în pământul bogat și fertil. Membrul său erect, după ce s-a odihnit puțin, a reînceput să-mi ofere acele zvâcniri ca înainte, iar vocea mea vlăguită îl făcea să înțeleagă cât de mult îmi plăcea acel joc. Dorința mea îl făcea să se moleșească; parcă eram o băutură proaspătă și acidulată, care-i dădea beția necesară pentru ca simțurile să-i ajungă la cer.

Apoi, se simțea din ce în ce mai vlăguit de corpul meu și de mișcările mele când rapide, când lente, încât îl făceau să piardă noțiunea timpului. Mi-a desprins ușor fesele de sexul lui, pentru ca săgeata să nu iasă brusc din rana mea deschisă și roșiatică; am început să-l privesc cu zâmbetul meu de lolita. Am luat legătura din mătase care cu puțin timp înainte îmi strânsese încheieturile mâinilor, legându-le de data asta pe ale sale; pleoapele lui închise mă lăsau să intuiesc dorința lui de a mă poseda puternic și violent, dar mi-am dat seama că trebuia să aștept... Să mai aștept...

Apoi, am luat ciorapii negri cu jartieră și cu întăritură din dantelă și i-am legat gleznele de două scaune pe care le apropiasem de marginea patului. Acum se oferea în întregime plăcerii lui și ale mele. Din mijlocul aceluia trup gol se ridica săgeata iubirii, singură, dreaptă și hotărâtă, ce nu a întârziat să dorească să pună stăpânire încă o dată pe trandafirul meu secret. M-am așezat deasupra lui și mi-am frecat pielea de pielea lui simțind fiorii mei și pe ai săi eliberați prin valuri ușoare de plăcere, sfârcurile mele ferme îi mângâiau ușor pieptul străbătut de fire de păr ce-mi înțepau pielea netedă; respirațiile noastre calde se uneau.

Am trecut vârfurile degetelor peste buzele lui, masându-le ușor. Apoi, degetele mele i-au intrat în gură încet, ușor... Gemetele mele m-au făcut să înțeleg cât de mult îl excitau degetele mele în călătoria lor de descoperire. Mi-am dus un deget în trandafirul meu umed și l-am scăldat în roua gurii lui, apoi l-am pus pe vârful

penisului său roz și excitat, care a vibrat ușor în aer la atingere, ca steagul comandantului învingător în luptă. Călare pe el, cu fesele îndreptate spre oglindă pentru ca el să le poată privi, m-am aplecat și i-am șoptit la ureche:

— Te doresc.

Îmi plăcea să-l privesc dominat de dorințele mele, întins acolo și gol, cu cearșafurile albe în jurul corpului încordat și excitat... Am luat eșarfa parfumată cu care venisem și i-am înfășurat ochii, ca să nu vadă trupul pe care îl aștepta.

L-am lăsat acolo mai multe minute. Chiar prea multe. Îneebuneam de dorința de a călări acea lance mereu erectă, neobosită de așteptare, dar voiam totuși să-l fac să aștepte. În sfârșit, m-am ridicat de pe scaunul din bucătărie, ca să intru din nou în dormitorul în care el mă aștepta legat. A reușit să-mi audă pașii pe care i-am făcut încet și fără zgomot; a scos un suspin de mulțumire. S-a mișcat puțin înainte ca trupul meu să-l înghită ușor înăuntru...

Când m-am trezit, cerul era de un albastru intens, iar luna era deja vizibil agățată ca o unghie ușoară de acoperișul lumii; eram încă excitată de vis. Am luat celularul și l-am sunat.

— Credeam că n-ai să mă mai suni, a spus neliniștit.

— M-am acomodat, am spus răutăcioasă.

Mi-a spus că va veni într-un sfert de oră și că trebuie să-l aștept în pat.

M-am dezbrăcat și am lăsat hainele pe jos în debara, am luat conținutul cutiei și m-am îmbrăcat cu acea salopetă strâmtă, care mi se lipise de corp și îmi strângea pielea pișcând-o. Cizmele îmi ajungeau exact până la jumătatea coapsei. Nu am înțeles prea bine de ce pusese și un ruj de un roșu aprins, o pereche de gene false și un fard țipător. M-am dus în dormitor să mă uit în oglindă și, când m-am văzut, am avut o tresărire: iată a nu știu câta transformare, a nu știu câta prosternare în fața dorințelor interzise și ascunse ale cuiva, altul decât mine și care nu mă iubește. Dar de data aceasta va fi altfel; aş fi avut o recompensă demnă: umilirea lui. Chiar dacă, în

realitate, eram amândoi umiliți. A ajuns puțin mai târziu față de ora stabilită; s-a scuzat spunându-mi că trebuie să inventeze o minciună pentru soție. Biata soție, m-am gândit, dar în seara aceasta pedeapsa va veni și din partea ei.

M-a găsit întinsă pe pat, în timp ce priveam atent o muscă ce se zbătea în lustra agățată de tavan producând un zgomot enervant și m-am gândit că oamenii se zbat cu violență în lume la fel ca acea găză stupidă; fac zgomot, învâlmășeală, dau târcoale lucrurilor fără să poată pune mâna vreodată pe ele complet; câteodată, confundă o dorință cu o minciună și rămân uluiți, putrezind într-o cușcă sub un reflector albastru.

Fabrizio și-a lăsat valijoara jos și a rămas nemișcat în pragul ușii, privindu-mă în tăcere. Ochii lui mă priveau elocvent, iar excitația din pantaloni îmi confirma totul: trebuia să-l torturez încet, dar cu răutate. Apoi a vorbit:

— Tu mi-ai violat deja mintea, ai intrat înăuntrul meu. Acum va trebui să-mi violezi corpul, va trebui să faci să intre ceva ce-ți aparține în carnea mea.

— Nu ți se pare că astfel nu se mai distinge cine este sclavul și cine este stăpânul? Eu decid ce trebuie să fac, tu trebuie doar să te supui. Vino! am exclamat ca și cum aș fi fost cea mai pricepută dintre stăpâne.

S-a îndreptat cu pași lungi și grăbiți către pat și, privind cravașa și falusul de pe noptieră, mi-am simțit sângele clocotind și o frenezie care mă excita. Voiam să știu ce orgasm va avea și mai ales voiam să-i văd sângele.

Gol, părea ca un vierme: avea păr puțin, pielea îi era lucioasă și moale, burta umflată și mare, iar sexul neașteptat de excitat. M-am gândit că ar fi fost prea mult să-i ofer violenta dulce din vis, el merită o pedeapsă crudă, răutăcioasă și aspră. L-am pus să se întindă jos pe burtă; privirea îmi era mândră, rece și indiferentă; i-ar fi înghețat sângele-n vene dacă ar fi văzut-o. Și-a întors chipul palid și transpirat, iar eu i-am împins cu putere tocul cizmei din piele pe spate. Carnea i-a fost flagelată de răzbunarea mea. Țipa, dar o făcea încet; poate plângea. Mintea mea era într-o stare foarte confuză, încât îmi era

imposibil să disting sunetele și culorile din jurul meu.

— Al cui ești? am întrebat pe un ton înghețat.

Un horcăit prelungit și apoi o voce sfârșită:

— Al tău. Sunt sclavul tău.

În timp ce vorbea, tocul meu a coborât pe șira spinării și s-a oprit între fese, apăsându-le.

— Nu, Melissa... Nu... a spus gâfâind puternic.

Nu am putut continua, așa că am luat accesoriile întinzând mâna spre noptieră și le-am pus pe pat. L-am întors cu o lovitură de picior, obligându-l să rămână întins și i-am aplicat pe piept același tratament ca și pe spate.

— Întoarce-te, i-am ordonat din nou.

El m-a ascultat și m-am așezat călare pe o coapsă de-a lui și, fără să-mi dau seama, am început să-mi frec ușor sexul strâns de salopetă de corp.

— Ai pizda toată umedă. Hai, lasă-mă să o ling... a spus gâfâind.

— Nu, am spus hotărâtă.

Vocea i se stinsese, însă reușeam să-l aud în timp ce-mi spunea să continui să-i fac rău.

Excitația mea creștea, îmi umplea sufletul și apoi ieșea din nou prin sexul meu, provocând o exaltare misterioasă. Îl subjugam, iar asta mă făcea fericită. O fericire a mea și a lui. Pentru el, deoarece era ceea ce-și dorea, una dintre dorințele lui cele mai mari. Pentru mine, deoarece era ca și cum mi-aș fi afirmat persoana-corpul, sufletul, întreaga mea ființă în fața alteia vlăguind-o complet. Am luat cravașa și am trecut-o mai întâi peste lance, iar apoi, fibrele din piele i le-am strecurat peste fund, însă fără să-l lovesc; apoi, i-am dat o lovitură ușoară și i-am simțit corpul tresărind și încordându-se. Deasupra noastră încă mai era o muscă ce se zbătea în lustră, iar în fața mea, prin fereastra deschisă, vântul bătea prin perdele, aproape să o rupă. A fost ultima lovitură violentă pe spatele torturat și înroșit; apoi am luat falusul. Nu mai ținusem unul în mână și nu-mi plăcea. Am întins gelul lipicios pe suprafață, impregnându-mi degetele cu falsitatea și cu lipsa de

naturalet; era cu totul diferit să-i văd pe Gianmaria și pe Germano intrând ușor unul în altul, făcând-o cu gingășie și duioșie, o realitate diferită, dar adevărată, reconfortantă. În schimb, această realitate mi-a făcut greață; totul era fals, mizerabil de ipocrit. Era ipocrit el de fața lui, de familia lui, un vierme care se prosternează în fața unei copile. A intrat cu dificultate și l-am simțit vibrând sub mâinile mele ca și cum ar fi crăpat ceva: viscerele lui. Îl penetram repetându-mi în minte fraze, formule care se pronunță în timpul unui ritual. Prima lovitură este pentru ignoranța ta, a doua lovitură este pentru falsa ta aroganță, pentru fiica ta, care nu va ști niciodată că are un tată ca tine, pentru soția ta, care îți stă alături noaptea, pentru că nu mă înțelegi, pentru că nu ai cules esența mea fundamentală, care este frumusețea. Frumusețea adevărată, pe care o avem cu toții în afară de tine. Tot atâtea lovituri, atât de dure, seci și sfâșietoare. El gemea sub mine, urla, plângea întrerupt, iar orificiul lui se lărgea și îl vedeam roșu datorită tensiunii și sângelui.

— Nu mai ai suflu, scârbosule? am spus cu un rânjec crud.

A urlat puternic, poate că avusese orgasm, apoi a spus:

— Oprește-te, te rog.

Iar eu m-am oprit în timp ce ochii mei se umpleau de lacrimi. L-am lăsat pe pat, desfigurat, distrus, complet sfârșit; m-am îmbrăcat iar la ieșire am salutat-o pe portăreasă. Nu mi-am luat rămas bun, nu l-am privit; am plecat și gata.

Când am ajuns acasă, nu m-am privit în oglindă, iar când m-am dus la culcare nu mi-am oferit cele o sută de mângâieri de perie: mi-ar fi făcut prea mult rău să-mi fac chipul distrus și părul răvășit, prea mult rău.

4 martie 2002

Noaptea a fost plină de coșmaruri, iar mai ales unul m-a făcut să mă cutremur.

Alergam printr-o pădure întunecoasă și uscată,

urmărită de persoane întunecate și malefice. În fața ochilor mei se ridica un turn luminat de soare, exact ca Dante atunci când a încercat să ajungă la colină, însă nu a reușit, pentru că a fost împiedicat de trei fiare. Doar că aceia care mă împiedicau nu erau trei fiare, ci un înger arogant și diavoliul lui, iar în spatele lor un monstru cu vintrea plină de corpuri de fetițe; mai departe era alt monstru androgin, urmat de tineri sodomiți. Aveau toți trei bale la gură, iar cineva se târa cu greu frecându-și trupul de pământul uscat. Eu alergam întorcându-mă continuu, de teamă ca unul dintre ei să nu mă ajungă; toți rosteau cuvinte de nerostit. La un moment dat, nu am băgat de seamă obstacolul din fața mea; am țipat tare și, deschizându-mi ochii, am văzut un chip blând al unui tânăr blând care m-a luat de mână și m-a condus pe cărări secrete și întunecate la poalele turnului întunecat. A întins degetul și a spus:

— Urcă pe scări și să nu te mai întorci niciodată; te vei opri în vârf și vei găsi acolo tot ce-ai căutat în zadar în pădure.

— Cum pot să-ți mulțumesc? am întrebat înlăcrimată.

— Fugi, până nu mă alătur din nou lor! a urlat dând puternic din cap.

— Dar tu ești... tu ești salvatorul meu! Nu trebuie să urc în turn, te-am găsit deja! am țipat, de data aceasta plină de bucurie.

— Fugi! mi-a zis din nou.

Iar ochii i s-au transformat, devenind flămânzi și roșii; a fugit făcând bale la gură. Eu am rămas acolo, la poalele turnului, cu inima sfâșiată.

22 martie 2002

Ai mei au plecat pentru o săptămână și se vor întoarce mâine. Zile întregi casa a fost goală și am fost liberă să intru și să ies când mi-a plăcut; la început, m-am gândit să invit pe cineva să petreacă noaptea cu mine, poate Daniele, cu care am vorbit cu câteva zile în urmă, sau Roberto sau poate să îndrăznesc să-i chem pe

Germano sau pe Letizia; în sfârșit, cineva care să-mi țină companie. În schimb, m-am bucurat de singurătatea mea, am rămas singură cu mine însămi să mă gândesc la toate lucrurile frumoase și la cele urâte care mi s-au întâmplat în ultimul timp.

Știu, jurnalule, că mi-am făcut rău singură, că nu m-am respectat, eu, care spun că mă iubesc atât de mult. Nu mai sunt sigură că mă iubesc ca altădată; cineva care se iubește nu lasă să-i fie violat trupul de orice bărbat, fără un scop precis și nici măcar pentru plăcerea de a o face; îți spun asta ca să-ți dezvălui un secret, unul trist, pe care aș fi vrut în mod prostesc să ți-l ascund, iluzionându-mă că o să-l uit. Într-o seară, când eram singură, m-am gândit că ar fi trebuit să mă distrez și să iau puțin aer; m-am dus în club-ul unde merg de obicei și, între două halbe de bere, am cunoscut un tip care m-a abordat într-un mod mai puțin drăguț sau amabil. Eram beată, mi se învârtea capul și i-am dat undă verde. M-a dus la el acasă și, când a închis ușa în urma lui, mi s-a făcut frică; o frică îngrozitoare, care m-a făcut să-mi revin imediat din beție. I-am cerut să mă lase să plec, dar el nu a vrut, obligându-mă cu ochi mici, ca de nebun, să mă dezbrac. Înfricoșată, l-am ascultat și am făcut tot ceea ce mi-a spus. M-am penetrat cu vibratorul pe care mi l-a pus în mână, simțindu-mi pereții vaginului arzându-mi teribil și simțind cum îmi smulge pielea dinăuntru. Am plâns în timp ce-mi oferea membrul lui mic și moale și, ținându-mi capul în mână, nu puteam să fac ceea ce dorea. Nu a reușit să simtă extaz, mandibulele mă dureau.

S-a aruncat pe pat și a adormit imediat. Am privit instinctiv pe noptieră și mă așteptam să găsesc banii pe care ar fi trebuit să-i dea unei adevărate prostituate. Am mers la baie, m-am spălat pe față fără să catadicsesc nici măcar o fracțiune de secundă să-mi privesc imaginea reflectată; aș fi văzut monstrul în care toți vor să mă transform. Și nu îmi pot permite asta, nu le pot permite lor. Sunt murdară; doar Iubirea, dacă există, mă mai poate curăța din nou.

28 martie

Ieri i-am povestit lui Valerio ce mi s-a întâmplat alaltăseară. Mă așteptam să-mi spună „Vin imediat”, ca să mă strângă în brațe și să mă alinte, să-mi șoptească încet că nu merită să îmi fac griji pentru nimic, că va fi lângă mine. Dar nimic din toate astea: m-a dojenit aspru, spunându-mi că sunt o proastă, o neghioabă; și pe bune că sunt, la naiba dacă nu e adevărat! Dar e de-ajuns să mă învinuiesc eu, nu vreau predicile altora, vreau doar pe cineva care să mă țină în brațe și să mă facă să mă simt bine. Azi-dimineață a venit la ieșirea din școală; nu mi-aș fi imaginat o surpriză ca asta. A venit cu motocicletă, cu părul în vânt și cu o pereche de ochelari de soare ce-i acoperea ochii splendizi; eu stăteam de vorbă cu câțiva colegi de școală în fața unei băncuțe pe care stăteau așezați. Aveam părul în dezordine, ghiozdanul greu în spate și fața înroșită. Când l-am văzut venind cu zâmbetul său viclean și răutăcios, m-am blocat imediat, rămânând puțin cu gura deschisă. M-am scuzat repede față de colegi și am alergat să-l salut. M-am aruncat asupra lui copilărește și spontan. Mi-a spus că avea chef să mă vadă, că îi lipseau zâmbetul și parfumul meu, credea că a căzut într-un soi de criză de abținere din cauza Lolitei.

— La ce se uită omogenizații ăia? m-a întrebat indicându-mi cu capul spre băieții de pe esplanadă.

— Cine? am întrebat.

Mi-a spus că așa îi numește el pe copii, pentru că toți seamănă între ei, fiecare fiind membru al unei turme mari; e un fel de a-i distinge de lumea adultă.

— Hm, ai un mod ciudat de a ne defini... Oricum, îți privesc motocicletă, îți admiră farmecul și mă invidiază pentru că stau de vorbă cu tine. Măine îmi vor spune: „Cine era băiatul acela cu care vorbeai?”.

— Și le vei spune? a întrebat fiind sigur de răspuns.

— Poate că da, poate că nu. Depinde de cine mă întreabă și cum mă întreabă.

Îi priveam limba, cu care-și umezea buzele; îi priveam

genele lungi și negre și nasul, ce părea copia perfectă a nasului meu. Și mă uitam înspre penisul lui, care s-a îngroșat când m-am apropiat de ureche și i-am șoptit:

— Vreau să mă ai acum, în fața tuturor.

M-a privit, mi-a zâmbind strângându-și nervos buzele, ca și cum ar fi vrut să își rețină o excitație convulsivă și a spus:

— Loly, Loly... vrei să mă faci să-mi pierd mințile?...

Am răspuns afirmativ, cu o mișcare lentă a capului și oferindu-i un zâmbet.

— Lasă-mă să-ți simt parfumul, Lo.

Atunci, i-am oferit gâtul gingaș, iar el l-a adulmecat, umplându-și plămânii cu aroma de vanilie și mosc; apoi a zis:

— Lo, acum plec.

Nu putea să plece, de data aceasta aș fi jucat până la capăt.

— Vrei să știi ce chiloți am astăzi?

Era pe punctul de a porni motorul, dar m-a privit uimit și cu mintea încețoșată a răspuns:

— Da.

Mi-am deschiat un nasture și i-am lăsat puțin în jos, ca să vadă că nu purtam chiloți. M-a privit căutând un răspuns.

— De multe ori ies fără chiloți; îmi place, am răspuns. Îți amintești că nu purtam nici în noaptea în care am făcut-o prima dată?

— În felul ăsta, ai să mă faci să înnebunesc.

M-am apropiat de obrazul lui, păstrând o distanță foarte mică și, din acest motiv, periculoasă și i-am spus privindu-l drept în ochi:

— Da, asta intenționez să fac.

Ne-am privit mai multe minute fără să spunem nimic; din când în când, dădea din cap și zâmbea. M-am apropiat din noi de urechea lui și i-am spus:

— Siluiește-mă în noaptea aceasta.

— Nu, Lo, e periculos, a răspuns.

— Siluiește-mă, am repetat malițioasă și impunătoare.

— Unde, Mel?

— În locul în care am fost prima dată.

29 martie

Am coborât din mașină și am închis portiera lăsându-l înăuntru. Am pornit pe acele străzi întunecate și strâmte, iar el a așteptat puțin înainte să mă urmeze. Mergeam singură pe acel pavaj prost făcut, auzeam zgomotul mării în depărtare, apoi s-a făcut liniște. Priveam stelele și mi se părea că trebuia să surprind și sunetul lor imperceptibil, ființe ce strălucesc cu intermitență. Apoi, motorul și farurile mașinii lui. Mi-am păstrat calmul, voiam ca totul să se întâmple așa cum programasem: el călăul, eu victima. Victima carnală, umilită și surprinsă. Eu îmi doresc toate astea, eu sunt stăpâna. El este un stăpân sclav, un stăpân ce este sclavul meu, sclavul dorințelor și capriciilor mele.

A oprit mașina aproape, a stins farurile și motorul, apoi a coborât. Pentru câteva clipe, m-am gândit că am rămas din nou singură, din moment ce nu mai auzeam nimic... Iată-l, îl auzeam: venea cu pași lenți și liniștiți, dar respirația lui era rapidă și greoaie. L-am auzit în spatele meu, i-am simțit respirația pe gât. Am simțit frică pe neașteptate. A început să mă urmeze și, prinzându-mă de braț, m-a lipit de zid.

— Domnișoarele cu funduleț frumos nu merg pe stradă, a spus schimbându-și vocea.

Îmi ținea brațul cu o mână, făcând să mă doară; cu cealaltă îmi împingea capul spre perete, apăsându-mi cu putere fața în suprafața aspră și murdară.

— Stai nemișcată, mi-a ordonat.

Eu așteptam mișcarea următoare, eram excitată, dar și speriată și mă întrebam ce aș fi putut să simt dacă m-ar fi violat într-adevăr un străin, și nu dulcele meu prof. Apoi, am alungat acest gând, de ultimele seri și de toate violențele la care mi-a fost supus sufletul de atâtea ori... iar eu încă mai voiam violența, până în momentul în care nu aș mai fi putut îndura. M-am obișnuit, poate că nu pot fără ea; mi s-ar părea ciudat dacă, într-o zi, gingășia

și duioșia ar veni să-mi bată la ușă și mi-ar cere să intre. Violența mă ucide, mă istovește, mă murdărește și se hrănește din mine, însă cu ea și din ea supraviețuiesc, din ea mă alimentez.

Și-a folosit mâna liberă ca să scotocească în buzunarul de la pantaloni. Strângea cu putere încheieturile mele albe, m-a lăsat pentru o clipă și a prins cu cealaltă mână acel obiect din buzunar. Era o bandă cu care mi-a legat partea superioară a capului, acoperindu-mi ochii.

— Așa ești foarte frumoasă, a spus. Îți ridic fusta, curvă frumoasă; să nu vorbești și să nu țipi.

Îi simțeam mâinile intrând în chiloții mei, iar degetele lui mângâindu-mi sexul. Apoi, mi-a dat o palmă violentă, m-a făcut să gem de durere.

— Ei, nu, ți-am spus să nu scoți niciun sunet.

— Într-adevăr, mi-ai spus să nu țip și să nu vorbesc. Eu am gemut, am murmurat știind că mă va pedepsi pentru asta.

Într-adevăr, mi-a dat o palmă și mai violentă, însă nu am mai scos niciun sunet.

— Bravo Loly, ești cuminte.

S-a aplecat, ținându-mă nemișcată cu mâinile, și a început să mă sărute pe obraji în care lovise cu atâta violență. Când a început să-i lângă încet, dorința mea de a fi posedată a crescut; nu o puteam stăpâni. Astfel, mi-am arcuit spatele ca să-l fac să ia din dorința mea. Ca răspuns, mi-a dat o altă palmă.

— Când spun eu, mi-a ordonat el.

Puteam doar să percep sunetele și mâinile sale pe capul meu; mă privea de vedere, iar acum de plăcerea absolută.

Mi-a eliberat încheieturile și s-a așezat deasupra mea. M-a prins cu mâinile de sânii liberi de orice strânsoare ce îi putea cuprinde. I-a prins cu putere, făcându-mă să mă doară; îi strângea cu degetele ca niște clești încinși.

— Încet, am șoptit cu vocea slabă.

— Nu, va fi cum spun eu.

M-a pătruns și un orgasm puternic mi-a zguduit tot

corpul. M-a zgâriat, s-a sprijinit de mine și i-am simțit respirația caldă pe gât. Gâfâiala lui mă făcea să mă simt bine.

Am rămas mult timp așa, foarte mult; acea senzație aș fi vrut să nu se mai termine niciodată. Întoarcerea la mașină a fost revenirea într-o realitate rece și crudă, de care mi-am dat seama, de care era inevitabil să fug. Eu și el; unirea sufletelor noastre trebuia să se sfârșească acolo, pentru că circumstanțele nu le permiteau să fie legate complet și spiritual unul de celălalt.

Pe drum, am oprit, din cauza traficului ce dă peste cap Catania pe timpul nopții; m-a privit zâmbind și a spus:

— Te iubesc, Loly.

M-a luat de mână, a dus-o la buze și a sărutat-o pe Loly, nu pe Melissa. El o iubește pe Loly, de Melissa nu a auzit niciodată vorbindu-se.

4 aprilie 2002

Jurnalule, îți scriu dintr-o cameră de hotel; sunt în Spania, la Barcelona. Sunt în excursie cu școala și mă distrez de minune, chiar dacă profa acră și obtuză mă privește strâmb când spun că nu vreau să vizitez muzeele, că, după părerea mea sunt o pierdere de vreme. Urăsc să vizitez un loc doar ca să-i aflu istoria; da, OK, și ea e importantă, dar după aceea ce se întâmplă? Barcelona e atât de vie și de veselă, dar, în profunzime, e melancolică. Pare o femeie frumoasă, fascinantă, cu ochii adânci și triști, ce sapă înăuntrul sufletului. Îmi seamănă. Aș vrea să pot umbla noaptea pe străzile aglomerate de localuri și înțesate de oameni de orice fel, dar sunt obligată să-mi petrec serile în discotecă, unde, dacă totul e OK, reușesc să cunosc pe cineva care să nu fie încă îmbuibat în alcool. Nu-mi place să dansez, mă enervează. În camera mea e mare balamuc: unii sar pe pat, alții beau sangria cu sticla, alții vomită în toaletă. Acum plec, mă trage Giorgio de braț...

7 aprilie

Penultima zi; nu vreau să mă întorc acasă. Aceasta este casa mea, aici mă simt în largul meu: sigură, fericită, înțeleasă de oameni, deși nu vorbim aceeași limbă. E reconfortant să nu primești telefoane de la Fabrizio sau Roberto și să trebuiască să găsec o scuză ca să nu ne întâlnim. E reconfortant să vorbesc cu Giorgio până târziu, fără să fiu nevoită să mă bag în patul lui să-i ofer trupul meu.

Unde ai sfârșit, Narcisa care te iubeai atât de mult și care zâmbeai, care doreai atât de mult să dăruiești și să primești? Unde ai sfârșit cu visele tale, cu speranțele tale, cu nebuniile tale de viață și de moarte? Unde ai sfârșit, imagine reflectată în oglindă? Unde pot să te caut? Unde pot să te găsec? Cum pot să te păstrez?

4 mai 2002

Astăzi, Letizia mă aștepta la ieșirea din școală. M-a întâmpinat cu chipul rotund, încadrat de ochelari mari de soare, foarte asemănători celor pe care-i văd în fotografiile mamei mele din anii '70. Cu ea erau două fete, cu siguranță lesbiene.

Una se numește Wendy, are aceeași vârstă ca mine, însă, după cum mă privește, pare mult mai mare. Cealaltă, Floriana, e puțin mai mică decât Letizia.

— Aveam chef să te văd, mi-a spus Letizia în timp ce mă privea fix în ochi.

— Ai făcut bine c-ai venit, și eu voiam să te văd, am răspuns.

Între timp, elevii ieșeau din școală și se așezau pe băncuțele de pe esplanadă; băieții curioși ne priveau și șoșoteau râzând între ei. În schimb, bârfitoarele de la „Saint’Ilario”. Bigote acre și ignorante ca niciodată, ne priveau strâmbând din nas și dând ochii peste cap. Aproape că le puteam auzi cuvintele. „Ai văzut cu cine umbla aia? Am spus mereu că e o ciudată...”, spunea câte una aranjându-și codița pe care mămica i-o făcuse în acea dimineață înainte de a pleca la școală.

Letizia părea să fi înțeles încurcătura mea și a spus:

— Noi mergem să luăm prânzul la asociație. Vrei să

vii și tu?

— Ce asociație? am întrebat.

— Lesby-gay. Am cheile, vom fi singure.

Am acceptat și mi-am luat scuterul, iar Letizia a urcat în spate, lipindu-și sânii de spatele meu și respirând aproape de gât. Am râs mult pe drum; eu deviam tot timpul de la sensul meu de mers, pentru că nu sunt obișnuită să am pe cineva în spate; ea scotea limba la toate babele, în timp ce-mi strângea talia cu brațele.

Părea o altfel de lume ceea ce mi s-a prezentat în fața ochilor când Letizia a deschis ușa. Nu era decât o casă ce nu era în proprietatea nimănui, ci a întregii comunități gay. Era aprovizionată cu de toate; mai mult chiar, în bibliotecă, alături de cărți, era o cutie mare plină cu prezervative; pe masă erau reviste gay și de modă, câteva cu motociclete și altele de medicină. Prin camere se plimba un pisoai și se freca de picioarele fiecăruia; l-am mângâiat exact așa cum îl mângâi pe Morino, motanul meu iubit și frumos (care e în acest moment aici, încovrigat pe biroul meu; îl aud respirând).

Ne era foame; astfel, Letizia și Florina s-au oferit să meargă să cumpere pizza de la colțul străzii. În timp ce tocmai se pregăteau să plece, Wendy m-a privit cu chipul vesel și cu un zâmbet tâmp; mergea ca și cum ar fi sărit, părea un fel de spiriduș nebun. Îmi era frică să rămân singură cu ea, așa că am ieșit și am strigat-o tare pe Letizia, spunându-i că voiam să o însoțesc și eu, că mă plictiseam să rămân înăuntru. Prietena mea a înțeles imediat tot și, cu un zâmbet, a invitat-o pe Florina să intre. În timp ce așteptăm să se facă pizza, am vorbit puțin apoi i-am spus:

— La naiba, am mâinile înghețate!

— Mmm.. Bună informație, voi ține cont!

Când ne întorceam ne-am întâlnit cu un prieten de-al Letiziei. Era într-un totuș gingaș: chipul, pielea și vocea. Delicatețea lui fină m-a făcut să mă simt fericită. A intrat cu noi și am rămas să vorbim pe canapea, în timp ce ele pregăteau masa. Mi-a spus că este funcționar la bancă, deși cravata lui foarte îndrăzneată părea în contrast

absolut cu răceala lumii bancare. Părea trist, după voce, însă mi s-a părut nesăbuit să-l întreb din ce cauză. Mi-a transmis starea lui. Apoi, Gianfranco a plecat și am rămas noi patru în jurul mesei să pălăvrăgim și să râdem. Mai bine spus, vorbeam doar eu, fără să mă opresc, în timp ce Letizia mă privea atentă și câteodată deranjată atunci când vorbeam de vreun bărbat cu care mă culcasem.

După aceea, m-am ridicat și am mers în grădină; era în ordine, dar nu chiar îngrijită. Erau plantați palmieri și alți copaci ciudați, cu trunchiul spinos și având coroana de flori mari și roz. Letizia m-a ajuns și m-a îmbrățișat pe la spate, în timp ce cu buzele îmi atingea ușor gâtul cu un sărut.

M-am întors instinctiv și i-am întâlnit gura: caldă, moale, extrem de delicată. Acum înțeleg de ce bărbaților le place atât de mult să sărute femeile: gura unei femei e atât de inocentă, de pură, în timp ce bărbații pe care i-am întâlnit m-au lăsat mereu cu o dărmă cleioasă de salivă, introducându-mi vulgar limba. Sărutul Letiziei era diferit: catifelat, proaspăt și intens în același timp.

— Ești cea mai frumoasă femeie pe care am avut-o vreodată, mi-a spus prinzându-mi fața în palme.

— Și tu, am răspuns.

Nu știu de ce am făcut-o; era inutil s-o zic, din moment ce ea fusese unica mea femeie!

Letizia mi-a luat locul, iar de data aceasta eu eram cea care conducea jocul, frecându-mi corpul de al său. Am îmbrățișat-o cu putere, respirându-i parfumul, apoi m-a condus în cealaltă cameră, mi-a lăsat pantalonii jos și a sfârșit tortura dulce pe care o începuse cu câteva săptămâni în urmă. Limba ei mă făcea să mă topesc, dar gândul de a avea un orgasm în gura unei femei mă făcea să tremur. În timp ce mă lingea, în timp ce era în genunchi sub mine, tinzând la plăcerea mea, am închis ochii, iar cu mâinile îndoite precum lăbuțele unui iepuraș înfricoșat, mi-a venit în minte omulețul invizibil care făcea dragoste cu mine în fanteziile mele de copilă. Omulețul invizibil nu are chip, nu are culoare, este doar

un sex și o limbă pe care le folosesc pentru plăcerea mea. Atunci a venit orgasmul meu, puternic și făcându-mă să gâfâi; gura ei era plină de dulceața mea, iar când am deschis ochii, am văzut-o pe ea – minunata surpriză! – având o mână în slip, zvârcolindu-se de plăcerea care venea pentru ea, poate mai conștientă și mai sinceră decât fusese a mea.

După aceea, ne-am întins pe canapea și cred că am dormit puțin. Când soarele deja asfințise, iar cerul era întunecat, m-a condus la ușă și i-am spus:

— Lety, ar fi mai bine să nu ne mai vedem.

A dat din cap afirmativ, a zâmbit ușor și a spus:

— Și eu zic că e mai bine așa.

Ne-am sărutat pentru ultima dată. În timp ce mă întorceam acasă cu scuterul, m-am simțit folosită pentru a nu știu câta oară; folosită de cineva și de instinctele mele răutăcioase.

18 mai 2002

Mi se pare că aud vocea caldă și liniștitoare a mamei mele, care îmi spunea ieri această poveste în timp ce eu eram răcită în pat:

„Un lucru dificil și nedorit se poate releva cu un mare dar; știi, Melissa, primim deseori daruri fără să știm. Această povestire spune istoria unui tânăr suveran care a acceptat să conducă un regat; el era iubit încă de dinainte de a ajunge rege, iar supușii, fericiți de încoronarea lui, i-au adus numeroase daruri. După ceremonie, noul rege lua cina în palatul său; pe neașteptate, s-au auzit bătăi în ușă. Servitorii au ieșit și au dat peste un bătrân îmbrăcat sărăcăcios, cu aspect de cerșetor și care voia să-l vadă pe suveran. Au făcut tot ce le-a stat în putință să-l abată de la hotărârea lui, dar în zadar. Atunci, regele a ieșit să-l vadă; bătrânul l-a acoperit cu laude, spunându-i că era foarte frumos și că toată lumea din regat era fericită să-l aibă ca suveran. Îi adusesese în dar un pepene galben; regele detesta pepenii galbeni, dar, ca să fie amabil cu bătrânul, l-a acceptat și i-a mulțumit, iar bătrânul a plecat fericit. Regele a intrat

în palat și a dat fructul servitorilor ca să-l arunce în grădină.

În săptămâna următoare, la aceeași oră, s-au auzit din nou bătăi în ușă. Fiind din nou chemat, regele a venit, iar cerșetorul l-a elogiât și i-a oferit alt pepene. Regele l-a acceptat și l-a salutat pe bătrân, iar, din nou, l-a aruncat în grădină. Întâmplarea s-a întâmplat mai multe săptămâni; regele era prea amabil că să-l înfrunte pe bătrân și să-i disprețuiască generozitatea.

Apoi, într-o seară, chiar atunci când bătrânul îi dădea regelui pepenele, o maimuță a sărit de pe un portic al palatului. Când regele s-a uitat, a văzut o mulțime de diamante căzând din inima pepenelui. Neliniștit, a alergat în grădina din spate: toți pepenii se desfăcuseră într-o colină de bijuterii.”

Încântată de povestea frumoasă, am oprit-o și i-am spus:

— Pot să deduc eu morala?

A zâmbit și a spus:

— Desigur.

Am respirat așa cum fac de fiecare dată când mă pregătesc să repet lecția la școală:

— Câteodată, situațiile incomode, problemele sau dificultățile ascund lucruri care îți dau posibilitate să te maturizezi; deseori în inima dificultăților strălucește lumina unei bijuterii prețioase. Și, din acest motiv, încerc să accept ceea ce este incomod și dificil.

A zâmbit din nou, m-a mângâiat pe păr și a spus:

— Ai crescut, micuț. Ești o prințesă.

Îmi venea să plâng, dar m-am abținut; mama nu știe că diamantele regelui au fost pentru mine bestialități crude din partea unor bărbați grosolani și incapabili să iubească.

20 mai

Astăzi, proful a venit să mă întâmpine din nou în fața școlii. Eu îl așteptam, i-am dat o scrisoare prinsă de o pereche de chiloți care pentru mine aveau o însemnătate specială.

Acești chiloți mă reprezintă pe mine. Sunt ceea ce m-a definit cel mai bine. Ai cui altcuiva ar putea fi atât de

colorați și ciudați, cu acele două șnururi atârănânde, dacă nu ai unei mici Lolita?

Dar, mai mult decât să-mi aparțină, mă reprezintă: pe mine și pe corpul meu.

Mi s-a întâmplat de multe ori să fac dragoste îmbrăcându-i; poate cu tine niciodată, dar nu are importanță.. Acele șnururi îmi împiedică instinctele și simțurile; sunt legături care, dincolo de faptul că-mi lasă o urmă pe piele, îmi blochează sentimentele.. Imaginează-ți trupul meu aproape gol îmbrăcat doar cu acest slip; dacă se desface un nod, se va elibera ca un spirit doar o parte din mine: Senzualitatea. Spiritul Iubirii este încă împiedicat de nodul de pe celălalt șold. Iată deci că acela care a eliberat partea Senzualității va vedea în mine doar femeia, suplă sau, în general, sexul slab, capabil să primească doar sex și nimic mai mult. Mă posedă doar pe jumătate, iar, în majoritatea cazurilor, probabil doar asta îmi doresc. Apoi, când cineva va dezlega doar partea Iubirii, chiar și atunci voi dăruia doar o parte din mine, o parte mică, deși profundă. De-a lungul vieții, într-o zi oarecare, poate va veni acel temnicer care să-ți ofere ambele chei, ca să-ți elibereze spiritele: Senzualitatea și Iubirea vor fi eliberate să zboare. Te simți bine, liberă și împlinită, iar mintea și corpul nu-ți vor mai cere nimic, nu te vor mai tulbura cu cerințele lor. Vor fi eliberate ca un secret plâpând de o mână care va ști cum să te mângâie, cum să te facă să vibrezi, iar numai gândindu-mă la acea mână, corpul și mintea ți se umplu cu căldură.

Acum, miroase acea parte din mine care stă exact în centru, care iese și filtrează prin licoarea mea. Aveai dreptate când îmi spuneai că sunt născută ca să mă fut; după cum vezi, chiar și Sufletul meu vrea să se simtă dorit și să-și emane mirosul, mirosul de femeie. Poate că mâna care mi-a eliberat spiritele este arta, profule.

Și mă hazardez să spun că doar simțul tău olfactiv a fost capabil să-mi simtă licoarea, suflul. Nu mă certa pentru că m-am răzgândit, profule; simt că trebuie să fac asta pentru ca, în viitor, poate nu voi simți remușcarea că

am pierdut ceva înainte de a-l avea. Acest lucru scârțâie înăuntrul meu ca o ușă ce nu a fost unsă bine, iar zgomotul ei e asurzitor. Stând cu tine, în brațele tale, eu și chiloții mei suntem lipsiți de orice piedici și încâtușări. Dar spiritele, în zborul lor, au întâlnit un zid: înfricoșătorul și nedreptul zid al timpului ce trece lent pentru unul, repede pentru altul, o serie de cifre care ne țin la distanță; sper că inteligența ta matematică să-ți poată oferi indiciile pentru a rezolva această tulburătoare ecuație. Dar nu e numai asta: tu cunoști doar o parte din mine, deși le-ai eliberat pe amândouă. Nu aceea este parte pe care aș vrea s-o las să trăiască, nu doar pe aceea. Depinde de tine să dai un alt sens legăturii noastre, s-o faci să devină mai... spirituală, puțin mai profundă. Am încredere în tine.

A ta,
Melissa

23 mai 15:14

Unde este Valerio? De ce m-a lăsat fără măcar să-mi dea un sărut?

29 mai 2002

Plâng, jurnalule, plâng din cauza unei bucurii imense. Am știut dintotdeauna că există bucuria și fericirea. Acel ceva pe care l-am căutat în atâtea paturi, la atâția bărbați, chiar și la o femeie, pe care l-am căutat în mine însumi, dar pe care l-am pierdut apoi din cauza mea. Și l-am găsit în cel mai anonim și banal loc. Nu la o persoană, ci în privirea unei persoane. Eu, Giorgio și alții am mers la noul local abia deschis chiar în apropierea casei mele, la cincizeci de metri de mare. E un local cu specific arăbesc: sunt aici fete în jurul meselor care dansează din buric sau servesc comenzile, perne aranjate pe jos, tapet luminat de lumânări și parfum de tămâie. Era foarte aglomerat, așa că am hotărât să așteptăm să se elibereze o masă ca să ne putem așeza. Stăteam sprijinită de felinar, mă gândeam la telefonul lui Fabrizio

și la faptul că s-a încheiat prost; i-am spus că nu voiam nimic de la el, că nu voiam să-l mai văd.

A început să plângă și mi-a spus că mi-ar fi oferit totul: bani, bani și iar bani.

— Dacă asta este tot ceea ce poți oferi unei ființe, nu sunt tocmai cea care trebuie să-i primească. Oricum, îți mulțumesc pentru ofertă, am exclamat ironică. Apoi, i-am închis telefonul în nas; nu am mai răspuns la apelurile lui și jur că nici nu o voi mai face. Îl urăsc pe omul ăsta; e un vierme, un nerușinat, nu vreau să mă mai dau lui.

Mă gândeam la toate astea și la Valerio, aveam sprâncenele încruntate și privirea fixată în gol; apoi, îndepărtându-mă de aceste gânduri care mă enervau, mi-am încrucișat privirea cu a lui, care cine știe de cât timp era ațintită asupra mea: era gingaș și dulce. Îl priveam și mă privea la intervale de timp foarte scurte; ne îndepărtașm privirea, însă fără să rezistăm prea mult să nu ne uităm din nou unul la celalt. Ochii lui erau profunzi și sinceri, dar de data aceasta nu m-am iluzionat, nu mi-am creat fantezii absurde care să mă îndurereze și prin care să mă pedepsesc; de data aceasta, chiar am crezut. Îi vedeam privirea: era acolo, mă fixa și părea să-mi spună că vrea să-mi ofere iubire, ca într-adevăr să mă cunoască. Puțin câte puțin, am început să-l privesc mai bine: stătea picior peste picior, cu o țigară între degete, avea buze cărnoase, nasul puțin pronunțat, dar impunător și ochii unui prinț arab. Ceea ce-mi oferea era ceva al meu, doar al meu. Nu mai privea pe nimeni altcineva, mă privea doar pe mine; nu ca oricare bărbat ce mă vede pe stradă, ci cu sinceritate și onestitate. Nu știu din ce motiv ascuns am râs la un moment dat prea tare, nu puteam să mă abțin; fericirea era prea mare ca să mă limitez la un zâmbet. Giorgio mă privea distrat, mă întreba ce s-a întâmplat. Cu un gest al mâinii, i-am spus să nu își facă griji și l-am îmbrățișat, ca să-mi justific acea explozie neașteptată. M-am întors din nou și am văzut că îmi zâmbea și îmi oferea imaginea superbilor săi dinți albi; atunci, m-am liniștit și mi-am spus: „Ai grijă, Melissa, îl lași să-ți scape? Lasă-l să vadă că ești o

proastă, o imbecilă și o ignorantă... Și mai ales dă-i-o imediat, nu-l lasă să aștepte!”.

În timp ce mă gândeam la asta, o fată a trecut pe lângă el și l-a mângâiat pe par; el a privit-o scurt și s-a mișcat puțin, ca să mă poată vedea mai bine. Giorgio mi-a distras atenția:

— Meli, să mergem în altă parte. Am răni pe stomac, n-am chef să mai aștept.

— Ei, hai, Giorgio, încă zece minute. Hai, ai să vezi că se eliberează, i-am spus, pentru că nu voiam să mă desprind de privirea lui.

— Ce-i cu dorința asta de a rămâne aici? A îngenuncheat vreun băiat?

Am zâmbit și am dat din cap afirmativ.

El a oftat și a spus:

— Am vorbit mult despre asta. Melissa, stai liniștită pentru un timp; lucrurile frumoase vor veni de la sine.

— De data asta, e altfel. Hai, îi spuneam ca o fetiță capricioasă.

A oftat din nou și a spus că vor căuta din localurile din apropiere și, dacă găseau loc, nici nu se discută să nu-i urmez.

— Ok, am spus, sigură fiind că la ora aceea dracu' ar mai fi găsit locuri libere.

I-am văzut intrând în cofetăria unde se vinde înghețată cu umbrele japoneze deasupra fiecărei mese și m-am sprijinit din nou de felinar, încercând cât mai mult să nu mă uit la el. La un moment dat, l-am văzut ridicându-se și cu siguranță m-am schimbat la față; nu știam ce să fac, eram absolut jenată, așa că m-am întors spre strada și m-am prefăcut că trebuia să aștept pe cineva, uitându-mă la toate mașinile care veneau. Pantalonii mei din mătase indian fluturau în adierea ușoară a brizei care venea dinspre mare.

I-am auzit vocea caldă și profundă în spatele meu rostind:

— Ce aștepți?

M-am gândit pe neașteptate la un vechi cântecel pe care îl citisem când eram mică într-o carte cu povești, pe

care tata mi-o adusese dintr-una dintre călătoriile sale. I-am spus-o pe neașteptate întorcându-mă spre el: „Aștept, aștept, în noaptea întunecată și deschid ușa dacă cineva bate. După ursita rea vine cea bună, iar o dată cu ea vine cel care nu cunoaște vraja”.

Am rămas tăcuți, cu o expresie serioasă pe chip; apoi, am izbucnit în râs. Mi-a întins mâna lui delicată și i-am strâns-o încet, dar hotărâtă.

— Claudio, a spus continuând să mă privească în ochi.

— Melissa, am reușit să spun.

— Cum mi-ai spus adineauri?

— Ce? A, da, adineauri! Este un cântecel dintr-un basm; îl știu pe de rost de când aveam 7 ani.

A dat din cap că a înțeles. Din nou, tăcerea însoțită de panică. O tăcere întreruptă de simpaticul și neîndemânaticul meu prieten, care venea alergând:

— Prostuțo, am găsit locul. Vino, te așteptam.

— Trebuie să plec, am șoptit.

— Pot să bat la ușa ta? m-a întrebat în șoaptă.

L-am privit uimită de atâta îndrăzneală, care nu era aroganța, ci doar dorința ca totul să nu se termine acolo.

Am acceptat cu ochii puțin umezi și am spus:

— Mă găsești prin aceste locuri. Stau foarte aproape.

Și i-am arătat balconul meu.

— Atunci, am să-ți dedic o serenadă, a glumit făcându-mi cu ochiul.

Ne-am salutat și nu m-am întors să-l mai privesc o dată, chiar dacă îmi doream; îmi era frică să nu stric totul.

Apoi, Giorgio m-a întrebat:

— Dar ăla cine era?

Am zâmbit și am spus:

— E cel care vine și nu știe vraja.

— Ei! a exclamat.

Am zâmbit din nou; l-am ciupit de obraji și i-am spus:

— Ai să-l cunoști în curând, stai liniștit.

4 iunie 2002 18:20

Nu glumesc, jurnalule! Mi-a dedicat într-adevăr o serenadă! Oamenii treceau și priveau curioși; eu râdeam ca o nebună la balcon, în timp ce un bărbat grăsun și rotunjour cânta la o chitară cam uzată, iar el cânta fals ca un clopot, dar era fermecător. Fermecător precum cântecul ce mi-a umplut ochii și inima; era povestea unui bărbat care, gândindu-se la iubita lui, nu poate să doarmă, iar melodia era mistuitoare și delicată. Spunea cam așa:

Mă golesc o dată și încă o dată plângând,
Îmi petrec nopțile întregi fără somn
Contemplându-ți frumusețile,
Mă gândesc la tine până în zori.
Din cauza ta, nu am odihnă,
Liniște nu am, iar inima îmi este chinuită.
Vrei să știi când te voi părăsi?
Când viața mi se va sfârși și voi muri.
Vrei să știi când va trebui să te părăsesc?
Când viața mi se va sfârși, când vei muri...

A fost un gest frumos, un fel de curte subtilă, banală, dacă vrei, dar fermecătoare.

Când a terminat, am strigat de la balcon zâmbind:

— Și acum ce trebuie să facem? Dacă nu greșesc, ar trebui să aprind lumina de la cameră, ca să arăt că accept să-mi faci curte; iar dacă, dimpotrivă, refuz, trebuie să intru și s-o sting.

El nu mi-a răspuns, dar eu am înțeles ce trebuia să fac. Pe hol, am dat peste tatăl meu (aproape că l-am dat jos!), care m-a întrebat curios cine cânta. Râzând, i-am spus că nici eu nu știu.

Am coborât scările alergând, așa cum eram îmbrăcată, în blugi și tricou, am deschis poarta și apoi nu am mai știut ce să fac. Să alerg la el și să-l îmbrățișez puternic sau să-i zâmbesc fericită, sau să-i mulțumesc cu o strângere de mână? Am rămas nemișcată lângă poartă, iar el a înțeles că nu mă voi apropia, dacă nu voi primi vreun semn de la el; astfel, primul pas l-a făcut el.

— Pari un puișor speriat... Iartă-mă dacă am fost prea îndrăzneț, dar sentimentul a fost mult mai puternic decât mine.

M-a îmbrățișat încet, iar eu mi-am lăsat brațele la locul lor; nu am putut să fac același gest...

— Melissa... Îmi permiți să te invit în seara asta la cină?

Am dat din cap afirmativ și i-am zâmbit, apoi l-am sărutat ușor pe obraz și am urcat.

— Cine era? m-a întrebat mama curioasă.

Am ridicat din umeri:

— Nimeni, mama, nimeni...

12:45 noaptea

Am vorbit despre noi, ne-am spus mai multe decât îmi imaginam că pot spune și simți. El are douăzeci de ani, studiază limbi moderne, are pe chip o expresie inteligentă și vie, care îl face incredibil de fascinant. Îl ascultam cu atenție; îmi plăcea să îl privesc când vorbește. Simt un freamăt în gât, în stomac. Mă simt puțin îndoită, ca tulpina unei flori, dar nu doborâtă. Claudio este blând, liniștit, îmi dă curaj. Mi-a spus că a cunoscut iubirea, dar apoi i-a scăpat printre degete.

Trecând un deget pe marginea paharului, m-a întrebat:

— Dar tu? Ce-mi spui despre tine?

Mi-am deschis sufletul; am deschis o mică spirală de lumină care a rupt ceața ce-mi acoperea inima. I-am povestit câte ceva despre mine și despre istoriile mele nefericite, însă nu i-am vorbit deloc despre dorința mea de a descoperi un sentiment adevărat.

M-a privit atent, cu ochii triști și serioși și a spus:

— Îmi pare bine că mi-ai povestit despre trecutul tău. Îmi întărește părerea pe care mi-am făcut-o despre tine.

— Ce părere? am întrebat înfricoșată să nu mă acuze că sunt ușuratică.

— Ești o fată, scuză-mă, o femeie care a trecut prin multe, astfel încât ai ajuns să fii ceea ce ești cu adevărat și să ai o privire care pătrunde atât de adânc... Melissa,

nu am mai întâlnit o femeie ca tine... care să treacă de la o duioșie afectuoasă la un farmec misterios și irezistibil...

Discursul său este combinat cu tăceri lungi, în timpul cărora mă privea și apoi reîncepea să vorbească. Am zâmbit și am spus:

— Încă nu mă cunoști bine ca să spui asta. Vei putea găsi doar unul dintre sentimentele despre care vorbești sau niciunul.

— Da, e adevărat, a spus după ce m-a ascultat cu atenție. Dar vreau să încerc să te cunosc, îmi dau voie?

— Sigur că îți dau voie! i-am spus luându-l de mână sprijinită de masă.

Mi se părea că visez, jurnalule, un vis frumos, fără sfârșit.

1:20

Tocmai am primit un mesaj de la Valerio; spune că vrea să mă vadă. Însă, acum gândul la el e departe. Știu, mi-ar fi de ajuns să fac dragoste pentru ultima dată cu proful, ca să-mi dau seama ce vreau într-adevăr și cine este de fapt Melissa, un monstru sau o persoană capabilă să ofere și să primească iubire.

10 iunie 2002

Ce bine, s-a terminat școala! Anul acesta, rezultatele au fost oarecum dezamăgitoare; nu am fost prea serioasă, iar profesorii mei au fost prea puțin preocupați să mă înțeleagă. Oricum, am promovat pe merit; au evitat să mă distrugă de tot.

Azi după-amiază, l-am văzut pe Valerio; mi-a cerut să vin la barul Epoca. Am plecat în grabă, gândindu-mă că mi se oferă ocazia să înțeleg ce voia de la mine. Când am ajuns acolo, am frânat dintr-o dată, lăsând urme de anvelopă pe asfalt, am atras atenția tuturor. Valerio stătea singur la o masă și îmi privea toate mișcările zâmbind și dând din cap. Am încercat să am o atitudine demnă, mergând încet și având o expresie serioasă.

M-am îndreptat spre masă legănându-mi soldurile, iar când am fost aproape, mi-a spus:

— Loly, ai văzut cum te priveau toți în timp ce mergeai?

Am dat din cap și i-am răspuns că nu.

— Nu tot timpul întorc privirea.

În spatele lui Valerio, a venit un bărbat cu un aer misterios și puțin ursuz; mi-a fost prezentat, spunând că se numește Flavio. L-am scrutat din priviri, iar el m-a întrebat, spunându-mi:

— Fețișoara ta are ochii prea vicleni și prea frumoși pentru vârsta ta.

Nu l-am lăsat pe Valerio să răspundă și am luat eu cuvântul:

— Ai dreptate, Flavio. Vom fi doar noi trei sau vor mai veni și alții?

Tind spre exactitate, jurnalule; nu mă prind bine cuvintele de circumstanță și zâmbetele atunci când scopul este unul singur.

Flavio l-a privit puțin jenat pe Valerio, iar acesta a spus:

— E capricioasă, dar îți convine să faci ce-ți spune.

— Vezi, Melissa, a continuat Flavio, eu și Valerio aveam intenția să te luăm la o serată specială. Mi-a vorbit despre tine; vârsta ta m-a pus puțin pe gânduri, însă, după ce am aflat cum ești... Ei bine, am cedat și sunt curios să te văd în acțiune.

Am spus simplu:

— Câți ani ai, Flavio?

Mi-a spus că are treizeci și cinci. Am dat din cap, credeam că are mai mult, dar l-am crezut.

— Când ar trebui să fie serata asta specială? am întrebat.

— Sâmbăta viitoare, la 10:00, într-o vilă pe malul mării. Voi veni să te iau, împreună cu Valerio, desigur.

— Dacă răspunsul va fi da.

— Desigur, dacă răspunsul va fi da.

După câteva secunde de tăcere, am întrebat:

— Trebuie să port ceva special?

— E suficient să nu se observe vârsta, pentru ca toți știu că ai optsprezece ani, a răspuns Flavio.

— Toți care? câți sunt? am întrebat întorcându-mă spre Valerio.

— Nici nu știm exact. În jur de cinci perechi. Încă nu știm dacă vor veni și alții.

Am hotărât să particip; îmi pare rău pentru Claudio, dar nu sunt sigură că una ca mine poate fi cuminte și iubitoare; nu cred că eu sunt cea care îl va face fericit.

15 iunie

Nu, nu eu sunt fata care îl va face fericit. Nu îl merit. Primesc tot timpul telefoane și mesaje noaptea de la el. Iată, îl abandonez. Nu îi răspund. Îl ignor complet. Se va sătura și va căuta fericirea în altă parte. Atunci, de ce îmi este teamă?

17 iunie 2002

În tăcere, printre dialoguri scurte și sporadice, ne-am îndreptat spre locul în care fusese stabilită întâlnirea. Era o vilă în afara orașului, de cealaltă parte a coastei, unde stâncile se fărâmițează și se transforma în nisip. Locul era pustiu, iar casa mai degrabă intimă. Am intrat printr-o poartă înaltă de fier și am numărat mașinile de pe alee: erau șase.

— Iubire, am ajuns.

Flavio mă enervează cumplit cu aceste cuvinte... Ce dracu', mă cunoaște de undeva? Cum își permite să-mi spună „iubire”, „dragă”, „micuț”? L-aș strânge de gât!

Cea care ne-a deschis ușa era o femeie de vreo patruzeci de ani, atrăgătoare și parfumată. S-a uitat la mine de sus până jos și i-a aruncat o privire încântată lui Flavio, care a zâmbit ușor. Am trecut printr-un coridor lung, pe ai cărui pereți erau agățate tablouri mari, abstracte. Când am ajuns în salon, am simțit o jenă profundă, din momentul în care zeci de priviri s-au întors către mine: majoritatea erau bărbați: purtau cravată și erau distinși. Unul avea o mască ce îi acoperea chipul, însă cei mai mulți dintre ei îl aveau descoperit. Câteva femei s-au apropiat de mine și mi-au pus întrebări la care am răspuns cu o serie de minciuni aranjate dinainte cu

Valerio. Proful a venit lângă mine și mi-a șoptit:

— De-abia aștept să începem... Vreau să te ling și să intru înăuntrul tău toată noaptea și apoi să te privesc cum o faci cu ceilalți.

M-am gândit imediat la zâmbetul lui Claudio: el n-ar putea niciodată să-și dorească să mă vadă în pat cu altul.

Flavio mi-a adus un pahar cu cremă de whisky, ce m-a făcut să-mi aduc aminte de ceva ce s-a întâmplat cu câteva luni în urmă. M-am dus lângă pian, amintindu-mi cum m-am îndepărtat de Roberto. L-am amenințat că îi voi povesti totul prietenei lui, dacă nu va înceta să mă sune și că trebuie să le spună prietenilor lui să-și țină gura în privința mea. A funcționat; nu am mai auzit nimic de el!

La un moment dat, a venit spre mine un bărbat de vreo treizeci de ani cu pasul ușor; era ca și cum ar fi zburat. Avea o pereche de ochelari rotunzi, ochii mari, de un albastru verzui și o față marcată de vârstă, dar frumoasă.

M-a scrutat cu atenție, apoi mi-a spus:

— Bună, tu ești cea despre care s-a vorbit atât de mult?

L-am privit întrebătoare și am spus:

— Depinde la ce te referi... Despre ce anume s-a vorbit?

— Ei, bine... știm că ești foarte tânără, deși, personal, nu cred că ai deja optsprezece ani. Și nu din cauză că nu-i arăți, ci doar așa simt... Oricum, mi s-a spus că ai participat de multe ori la serate ca acestea, însă cu mai puțini bărbați...

M-am înroșit și-mi venea să intru în pământ.

— Cine ți-a spus? am întrebat.

— Ei, ce importanță are? Zvonurile circulă... Ești o iepușoară frumoasă, știi? mi-a spus zâbind.

Am încercat să-mi păstrez calmul și să îmi joc rolul în continuare, ca să nu stric totul.

— Nu mi-au plăcut niciodată regulile. Am acceptat s-o fac pentru că voiam.

Știa bine că mințeam. M-a privit și mi-a spus:

— Regulile au existat dintotdeauna; sunt persoane a căror viziune este liniară și ordonată, iar a altora este un capriciu **racoco**.

— Atunci, a mea este un amestec, am spus fascinată de răspunsul lui.

Valerio s-a apropiat de mine și mi-a spus să-l urmez pe canapea.

Am făcut un semn cu capul bărbatului, evitând să-l salut, pentru ca, aproape sigur, am fi dat unul peste celălalt în timpul seratei.

Pe canapea erau așezați un tânăr bărbat cu corpul lucrat la sală și două femei destul de vulgare, cu un machiaj excesiv, strident și un păr blond platinat.

Eu și proful stăteam în mijlocul canapelei; el a început să-mi mângâie un sân cu o mână pe sub tricou, făcându-mă să-mi fie rușine și jenă.

— Valerio.. Chiar noi trebuie să începem?

— De ce nu, nu-ți place? m-a întrebat mușcându-mi lobul urechii.

— Nu, nu cred.

— I se citește dorința pe față, a spus arogant bărbatul cu mușchii lucrați la sală.

— După ce-ți dai seama? am întrebat cu un aer provocator.

Nu a răspuns; și-a băgat o mână pe sub fusta mea, între coapse, sărutându-mă cu violență.

Începeam să mă las dusă de val; acea violență nebună puneă din nou stăpânire pe mine. Mi-am ridicat puțin fesele, ca să ajung să-l sărut, iar proful a profitat de asta; mi-a mângâiat fundul mai întâi încet și ușor, apoi gesturile sale s-au transformat, devenind hotărâte și calde. Persoanele din jurul meu nu mai existau, chiar dacă stăteau acolo să mă privească, așteptând ca unul din bărbații de lângă mine să mă penetreze. În timp ce tipul mă săruta, una din cele două femei i-a cuprins pieptul și i-a sărutat ceafa; la un moment dat, Valerio mi-a ridicat fusta: toți îmi admirau fundul și sexul dezgolate pe o canapea necunoscută, între oameni necunoscuți. Aveam spatele arcuit și mă ofeream complet lui, în timp

ce tipul din fața mea îmi strângea sânii cu putere.

— Mmmm, parfum de puștoaică tânără, a spus un bărbat venit să mă adulmece. Ești moale ca un pește proaspăt, abia spălat.

Tânăra puștoaică se va maturiza, apoi își va pierde mai întâi culoarea, deci și gustul, iar învelișul îi va deveni moale și scobit. La sfârșit, va putrezi, iar viermii îi vor suge tot suctul.

Am deschis ochii; fața mi s-a înroșit. M-am întors spre profesor și i-am spus:

— Să mergem, nu vreau să fac asta.

S-a întâmplat în momentul în care corpul mi se abandona complet. Bietul Flavio, bietul moș cu mușchii lucrați la sală, bieții de ei și biata de mine. I-am lăsat pe toți și pe mine împietriți; m-am aranjat în grabă și, cu lacrimi în ochi, am alergat de-a lungul coridorului spre mașina oprită pe alee. Avea geamurile complet aburite, din cauza umidității mari ce înconjura casa și mă învăluia și pe mine.

Pe drum, nu s-a rostit niciun cuvânt. Abia când am ajuns la poarta casei i-am zis:

— Încă nu mi-ai zis nimic despre scrisoare.

Au urmat câteva secunde de tăcere, apoi mi-a spus:

— Adio, Lolita.

20 iunie 6:50

Mi-am lipit buzele de receptor și i-am auzit vocea somnoroasă.

— Vreau să te simt, am murmurat pe un ton slab.

24 iunie

Acum e noapte, dragă jurnalule, și sunt pe terasa din afara casei; privesc marea.

E atât de liniștită, tăcută și blândă; căldura ușoară liniștește valurile și aud în depărtare zgomotul pe care îl fac, liniștit și delicat... Luna e puțin ascunsă și pare să mă privească plină de compasiune și indulgentă.

O întreb ce pot să fac. Ea îmi spune că e greu să dai la o parte crustele de pe inimă. Inima mea... nu-mi

aminteam să am așa ceva. Poate nu am știut niciodată.

La cinema, nu m-a tulburat niciodată vreo scenă emoționantă și nici vreo melodie intensă, iar în iubire am crezut mereu doar pe jumătate, gândindu-mă că este imposibil s-o cunosc cu adevărat. Nu, nu am fost niciodată cinică. Pur și simplu, nimeni nu m-a învățat cum e să-mi eliberez iubirea pe care o țineam ascunsă înăuntru, neștiută de nimeni. Se afla acolo și trebuia scoasă la suprafață... Iar eu am căutat-o, proiectându-mi dorința într-un univers în care iubirea era exilată; și nimeni, dar nimeni nu m-a oprit spunându-mi: „Nu, micuț, pe aici nu se trece”.

Inima mea a fost închisă într-o celulă înghețată, pe care era periculos să o deschizi cu o lovitură hotărâtă, pentru că inima ar fi rănită pentru totdeauna.

Apoi, răsare soarele; nu unul sicilian, ca acesta, care arde, aruncă foc și provoacă incendii, cu unul blând, discret și generos, care topește gheața încet, evitând astfel să inunde brusc sufletul meu uscat.

La început, mi s-a părut necesar să-l întreb când vom face dragoste, dar apoi, în momentul în care tocmai voiam să-l întreb, mi-am mușcat buzele. El a înțeles că era ceva în neregulă și m-a întrebat:

— Ce s-a întâmplat, Melissa?

Îmi spune pe nume; pentru el sunt Melissa. Sunt o ființă, esență, nu un obiect sau corp. Am dat din cap:

— Nimic, Claudio. Serios.

Atunci, m-a luat de mână și a dus-o la piept. Am inspirat adânc și am bâlbâit:

— Mă întrebam când ai vrea să facem dragoste...

El a rămas tăcut, iar eu eram moartă de rușine; mi-am simțit obraji luând foc.

— Nu, Melissa, nu, iubita mea... Nu eu trebuie să decid când vom face dragoste; vom hotărî împreună dacă și când. Noi doi împreună.

Și a zâmbit. Îl priveam uimită, iar el a înțeles că privirea mea pierdută îi cerea să continue.

— Vezi tu... Unirea dintre două persoane reprezintă vârful spiritualității, iar acesta se poate atinge doar dacă

se iubesc. E ca și cum trupurile ar fi cuprinse de un vârtej, iar atunci niciunul nu mai rămâne el însuși, ci unul înăuntrul celuilalt, în modul cel mai intim, mai profund și mai frumos.

Și mai uimită, l-am întrebat ce voia să spună.

— Te iubesc, Melissa, mi-a răspuns.

De ce acest bărbat cunoaște atât de bine ceea ce mie, până acum câteva zile, mi se părea imposibil de găsit? De ce, până acum, viața mi-a rezervat răutăți, mizerii și brutalități? Această ființă extraordinară poate să mă țină de mână și să mă ridice din gaura strâmtă în care m-am cuibărit înfricoșată... Luna, crezi că o poate face? Crustele sunt atât de dure pentru a putea fi îndepărtate de pe inimă. Dar poate că inima poate să pulseze astfel încât să rupă în mii de bucățele carapacea ce o înconjoară.

30 iunie

Îmi simt gleznele și încheieturile legate de o coardă invizibilă. Sunt suspendată în aer; cineva de jos mă trage și țipă cu o voce infernală, iar altcineva mă trage în sus. Eu zvâcnesc și plâng; uneori, ating norii, alteori viermii. Îmi repet numele: Melissa, Melissa, Melissa... ca pe un cuvânt magic, ce mă poate salva. Mă agăț de mine însămi; sunt încleștată de mine.

7 iulie

Am schimbat culoarea pereților din camera mea. Acum, sunt albaștri, iar deasupra biroului meu nu mai este privirea seducătoare a Marlenei Dietrich, ci o fotografie de-a mea cu părul în vânt, în timp ce privesc liniștită bărcile pline de calcar din port; în spatele meu este Claudio, care îmi cuprinde talia, sprijinindu-și delicat mâinile de cămașa mea albă și își lasă în jos privirea pe umărul meu, sărutându-l. El nu pare să observe bărcile, pare pierdut în contemplarea noastră.

Imediat după ce am făcut fotografia, mi-a șoptit la ureche:

— Te iubesc, Melissa.

Atunci, mi-am lipit un obraz de al său, am respirat

puternic, pentru a savura momentul și m-am întors. I-am luat fața între mâini, l-am sărutat cu o delicatețe necunoscută până atunci și am șoptit:

— Și eu te iubesc, Claudio...

Un tremur și o căldură febrilă mi-au străbătut corpul, până când m-am abandonat în brațele sale, iar el m-a strâns mai tare, sărutându-mă cu o pasiune ce nu era dorință de sex, ci de iubire. Am plâns mult, cum nu o mai făcusem în fața cuiva.

— Ajută-mă, iubirea mea, te rog, l-am implorat puternic.

— Sunt aici pentru tine, sunt aici pentru tine, a spus în timp ce mă strângea cum nu o mai făcuse niciun bărbat.

13 iulie

Am dormit pe plajă îmbrățișați. Ne-am încălzit cu brațele, iar sufletul lui nobil și respectul mă fac să tremur de invidie. Voi reuși să-l răsplătesc pentru toată această frumusețe?

24 iulie

Mi-e frică, foarte frică.

30 iulie

Eu fug, iar el mă ajunge din urmă. Și e atât de bine să-i simt mâinile care mă strâng fără să mă copleșească... Plâng deseori, iar, de fiecare dată, mă ține strâns lângă el; îmi inspiră parfumul părului, iar eu îmi lipesc fața de pieptul lui. Simt tentația să fug și să cad din nou în gol, să intru din nou în tunel și să nu mai ies niciodată. Dar brațele lui mă susțin, iar eu am încredere în ele că pot să mă salveze...

12 august 2002

Dorința lui este puternică și vibrantă; nu pot să stau fără el. Mă îmbrățișează și mă întreabă a cui sunt.

— A ta, răspund. Numai a ta.

Mă privește în ochi și îmi spune:

— Micuțo, nu-ți mai face rău, te rog. Îmi faci și mie.
— Nu-ți voi face rău niciodată, îi spun.
— Nu trebuie s-o faci pentru mine, ci pentru tine, înainte de oricine altcineva. Ești o floare, nu-i lasă să te mai calce.

Mă sărută, atingându-mi ușor buzele și mă umple de iubire. Zâmbesc, sunt fericită. El îmi spune:

— Iată, acum trebuie să te sărut, trebuie să-ți fur acest zâmbet și să-l lipesc pentru totdeauna pe buzele mele. Mă faci să înnebunesc, ești un înger, o prințesă, aș vrea să-ți dedic întreaga noapte și să te iubesc.

Trupurile noastre se întâlnesc pe un pat plin de candoare; pielea lui și a mea se unesc și devin putere și blândețe în același timp; ne privim în ochi, în timp ce el aluneca ușor înăuntrul meu, fără să mă rănească, pentru că îmi spune că trupul meu nu trebuie să fie violat, ci doar iubit. Îl cuprind cu brațele și cu picioarele, respirația lui se unește cu a mea, degetele lui se împletesc cu ale mele, iar plăcerea lui se amesteca inexorabil cu a mea.

Adorm pe patul lui; părul meu lung îi acoperă chipul, dar el este fericit și mă sărută de o sută de ori pe cap.

— Promite-mi, promite-mi un lucru: noi nu ne vom pierde niciodată. Promite-mi, îi șoptesc.

Stăm tăcuți; mă mângâie pe spate și simt fiori irezistibili. Intră din nou în mine, în timp ce-mi afund soldurile, lipindu-le de ale lui. În timp ce mă mișc îmi spune:

— Sunt două condiții pentru ca tu să nu mă pierzi, iar eu să nu te pierd. Nu va trebui să te simți prizonieră; nici a mea și nici a iubirii mele, nici a afecțiunii și nici a nimic altceva. Ești un înger ce trebuie să zboare liber; nu va trebui să-mi permiți niciodată să fiu unicul scop al vieții tale. Vei fi o femeie unică, așa cum ești și acum.

Vocea mea sfâșiată de plăcere îl întrebă care este a doua condiție.

— Să nu te trădezi niciodată pe tine însăși, pentru că, făcând asta, îți vei face rău și ție, și mie. Eu te iubesc și te voi iubi chiar și atunci când drumurile noastre se vor despărți.

Plăcerile noastre se topesc și nu pot să fac altceva decât să-mi strâng cu putere Iubirea în brațe, să nu-i mai dau drumul niciodată.

Adorm pe patul lui, vlăguită; noaptea trece, iar dimineața găsesc soarele cald și luminos.

Găsesc pe pernă un bilețel:

Poți avea în viața cea mai înaltă, mai deplină și mai perfectă fericire, minunata ființa. Eu pot să fac parte din ea, alături de tine, cât timp vei dori tu. Pentru ca, să știi chiar din acest moment: eu voi dori întotdeauna asta, chiar și atunci când nu-ți vei mai întoarce privirea înapoi ca să mă privești.

Am plecat să cumpăr micul dejun. Mă întorc repede.

Privesc soarele cu un singur ochi deschis; sunetele ajung plăcut la urechile mele. Bărcile pescarilor încep să se apropie după o noapte petrecută pe mare. O călătorie în necunoscut; o lacrimă îmi alunecă pe obraz. Zâmbesc atunci când mâna lui îmi atinge ușor spatele gol, când mă săruta pe ceafă. Îl privesc. Îl privesc și înțeleg; acum știu.

Mi-am terminat călătoria prin pădure; am reușit să scap din turnul monstrului, din ghearele îngerului ispitor și ale diavolilor săi; am fugit de monstrul androgin.

Și am ajuns în castelul prințului arab, care m-a așteptat stând pe o pernă pufoasă și catifelată. M-a făcut să mă dezbrac de hainele mele rupte și mi-a dat veșminte de prințesă. A chemat slujitoarele, care m-au pieptănat; apoi, m-a sărutat pe frunte și mi-a spus că m-a privit în timp ce dormeam. Într-o noapte, am făcut dragoste și, când m-am întors acasă, mi-am văzut părul strălucind încă, iar machiajul era intact. O prințesă, cum spunea mereu mama, atât de frumoasă, încât și visele vor să o răpească.

Sfârșit